Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

Рудолф Щайнер

Кратък курс по математика

1. Разликата между изчисление и операция — 19 октомври 1904 г.
2. Елипса, хипербола, лемниската, окръжност — 26 октомври 1904 г.
3. Тригонометрия — 4 ноември 1904 г.
4. Синус, косинус, тангенс, котангенс — 9 ноември 1904 г.

Проявлението на Световния Аз

5. Четвъртото измерение I — 21 август 1906 г.
6. Четвъртото измерение II — 23 август 1906 г.
7. Четвъртото измерение III — 25 август 1906 г.
8. Четвъртото измерение IV — 27 август 1906 г.
9. Христос и Луцифер — 31 август 1906 г.
10. Разтопеното море — 31 август 1906 г.
11. Взаимовръзката между трите свята и природния свят — 1 септември 1906 г.
12. Произходът на човека — 3 септември 1906 г.
13. Светлина по пътя I — 4 септември 1906 г.
14. Светлина по пътя II — 5 септември 1906 г.
15. Илия — 5 септември 1906 г.
16. Силата на Бог в света и в човека — 10 септември 1906 г.
17. Върху словото на Създателя — 11 септември 1906 г.
18. Значението на Христос-Исус — 12 септември 1906 г.
19. Световният център, Христос, Азът — 13 септември 1906 г.

20. **Връзката между духовния и физическия свят** — **14 септември 1906 г.**
21. **Значението на Златния триъгълник** — **15 септември 1906 г.**
22. **Божественият дъх** — **16 септември 1906 г.**
23. **Еволюция и инволюция** — **16 септември 1906 г.**
24. **Същност и сила** — **18 септември 1906 г.**
25. **Сила и същност** — **19 септември 1906 г.**
26. **Земя, Сърце, Атом** — **20 септември 1906 г.**
27. **Число и Откровение I** — **21 септември 1906 г.**
28. **Число и Откровение II** — **22 септември 1906 г.**
29. **Спиралата и дуалността, силата и откровението** — **23 септември 1906 г.**
30. **Зодиак и човек** — **24 септември 1906 г.**
31. **Живот, Откровение, Мъдрост, Любов** — **24 септември 1906 г.**
32. **Прана (Жизнената сила), Огънят** — **25 септември 1906 г.**
33. **Прана и още** — **26 септември 1906 г.**
34. **Спиралата и Пи** — **27 септември 1906 г.**
35. **Трите свята** — **30 септември 1906 г.**
36. **Човекът и храненето** — **2 октомври 1906 г.**
37. **Единадесетата и дванадесетата заповеди** — **4 октомври 1906 г.**

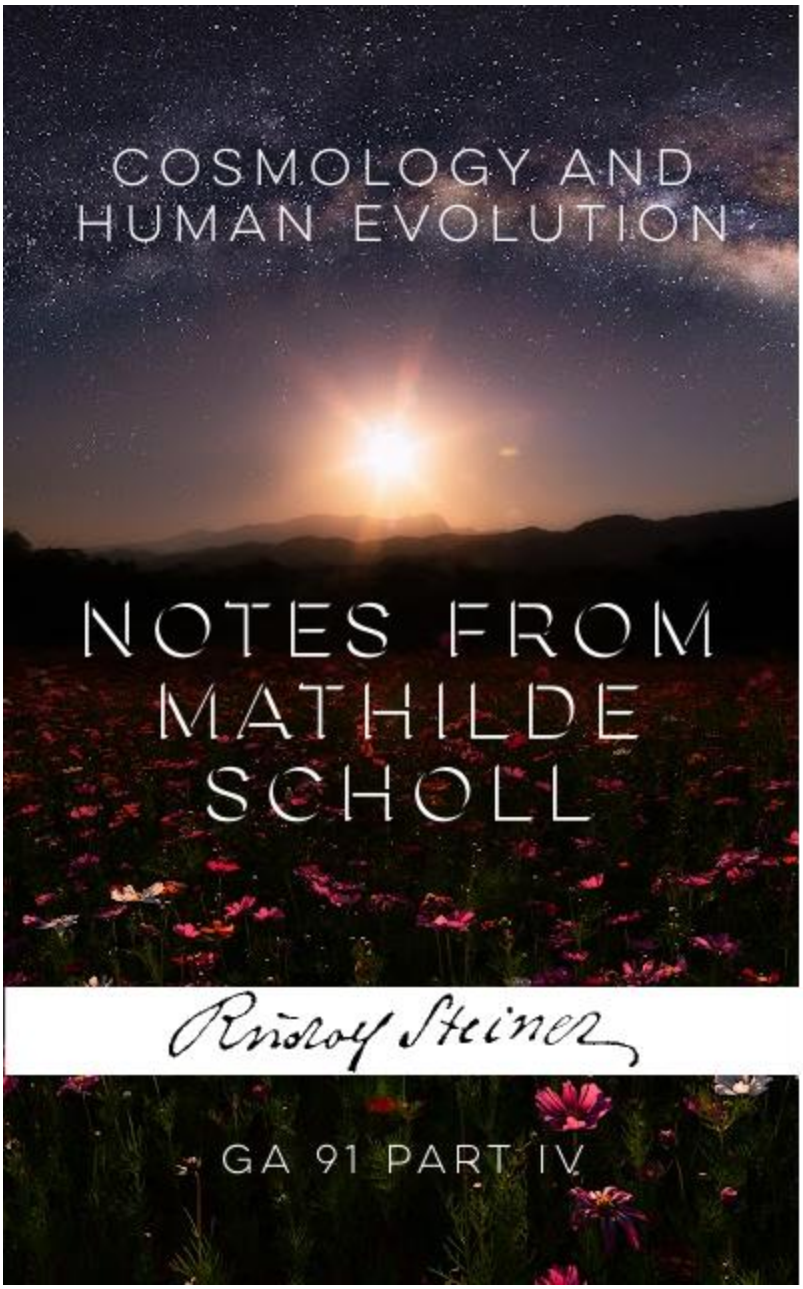
COSMOLOGY AND
HUMAN EVOLUTION
NOTES FROM
MATHILDE
SCHOLL
Rudolf Steiner
GA 91 PART IV

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

(?) 1904 г., Берлин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

1. Разликата между изчисление [и] операция

Ако си представим връзките между величините, имаме *обща* аритметика. *Специалната* аритметика се занимава със специфични количества единици. Алгебрата е кръстена на „Алгебър“ (арабски математик).

Първа връзка между числата: събиране. Едно число се добавя към друго: \(a + b\) и така нататък. Това се разширява до редица:$a + b$и така нататък. Това се разширява до серия:

$a + b + c + d + e + f$и така нататък.

Втора връзка:

изваждане; отнемате едно число от друго: \(a - b\). Това се разлага: \(a - b - c - d - e\) и така нататък.$a - b$Това се разширява: $a - b - c - d - e$и така нататък.

Тук е необходимо едно предварително условие, а именно \(a\) да е по-голямо от \(b\).aе по-голямо отb.

$a > b$(тогаваaе по-голямо отb)
\(a = b\) (тогава \(a\) е равно на \(b\)) \(a \lt b\) (тогава \(a\) е по-малко от \(b\)) \(c =\) резултатът: \(a - b = c\).$a = b$(тогаваaе равно наb)
$a < b$(тогаваaе по-малко отb)
$c =$резултатът:$a - b = c$.

Ако \(a\) е по-голямо от \(b\), тогава въпросът е колко остава, ако премахна \(b\) от \(a\)? Остава \(c\). \(c\) е числото, с което \(a\) е по-голямо от \(b\). Ако \(a\) е равно на \(b\), тогава \(c = 0\). Ако \(a\) е по-малко от \(b\), тогава има и \(c\), например: \(3 - 5 =?\) Тук питате колко единици липсват от \(a\), ако \(a\) не е толкова голямо, колкото \(b\).aе по-голямо отb, тогава въпросът е колко остава, ако отнемаbотa?cостава.cе числото, с коетоaе по-голямо отbАкоaе равно наb, тогава$c = 0$Акоaе по-малък отb, тогава има и аc, например:$3 - 5 =?$ Тук питате колко единици липсват отaакоaне е толкова голям, колкотоb.

$3 - 5 = -2$	$a - b = -c$ отрицателното съотношение	
$5 - 3 =$положителен	$5 - 3 = +2$	$a - b = +c$
$3 - 5 =$отрицателен	$3 - 5 = -2$	$a - b = -c$

[Това означава: За] число, което е минус, това означава: Имало е изваждане; при това изваждане уменьшаемото е било твърде малко. — Отрицателно число може да се разбира само като резултат от аритметична операция.

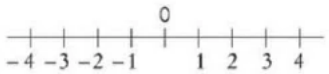

Събирането може да бъде такова, че някои числа да са равни едно на друго или всички да са равни едно на друго.

$a + b + a + c$и така нататък, или
\(a + a + a + a + a + a\) и така нататък$a + a + a + a + a + a$и така нататък

Ако всички числа са равни при събирането, имаме умножение. Числото, което ни показва колко пъти едно и също число се среща в сбора, се нарича множител.

$a \times b$означава:aтрябва да се добави къмbсъщия брой пъти.

или \(a \cdot b\): \(a\) се умножава по \(b).$a \cdot b$:aсе умножава по \(b).

$a \cdot b \cdot c \cdot d$(означава:$a$се умножава по$b$,$c$,$d$и така нататък едно след друго).

При изваждане можете да изваждате различни числа:
\(a - b - c - d - e - f\) и т.н., или едни и същи числа, например \(a - b - b - b - b - b\) и т.н.$a - b - c - d - e - f$и така нататък, или едни и същи, например$a - b - b - b - b - b$и така нататък.

Въпросът е: колко пъти мога да извадя b от a?
\(a : b\) е деление (или скрито изваждане).$a : b$е деление (или скрито изваждане).

Делителят всъщност е умаляемо. Делимото всъщност е извлекаемо.

Това е частен случай на изваждане.

$a \cdot b \cdot c \cdot d \cdot e \cdot f$
\(a \cdot a \cdot\) и така нататък, m пъти (което означава: едно и също число, умножено отново и отново по себе си), се обозначава с \(a^m\) (\(am\) пъти) \(a \cdot a \cdot a \cdot a \cdot a \cdot a\) и така нататък, умножено по \(m\) (което означава: едно и също число, умножено отново и отново по себе си), се обозначава с \(a^m\) (\(am\) пъти)$a \cdot a \cdot$и така нататък, m пъти (което означава: едно и също число, умножено отново и отново по себе си), се обозначава сa^m(amпъти)
$a \cdot a \cdot a \cdot a \cdot a \cdot a$и така нататък, умножено поm(което означава: едно и също число, умножено отново и отново само по себе си) се обозначава сa^m(amпъти)

$a^m = P$(amпъти взети даваP= степенуване).
\(a\) на m-та [степен] \(=\) Paна m-та степен=П

a =коренът, основата или множителят.
\(m =\) показателният показател. \(P =\) степента.m =експонентата.
P =силата.

Петото аритметично действие е степенуване.

Ако P и m са известни и се търси a:
\(\sqrt[m]{P} = x\) Квадратен корен.$\sqrt[m]{P} = x$Квадратен корен.

съкратено деление:
\(P\) = радикал \(m =\) степенен показател на корен \(x(a) =\) основа.P= радикално изчисление
m =коренен показател
$x(a)$ =корен.

Ако \(m\) е неизвестно, запишете \(a^x = P\). На каква степен на a трябва да повдигнете a, за да получите \(P\)? \(x = log_a P\) (показателят в скобите е логаритъм) \(2 = log_3 9\) (\(2\) е равно на логаритъма на \(9\) спрямо корена \(3\))mе неизвестно, пиши$a^x = P$.
P?

$x = log_a P$(показателят в скобите е логаритъмът)
$2 = log_3 9$(2е равно на логаритъма на9по отношение на корена3)

Логаритмирането е седмата аритметична операция.

$a \cdot b$
\(+a \cdot +b\) \(+a \cdot +a \cdot +a \cdot +a + b - пъти\) \(+a \cdot +b = +ab\) \(-a \cdot +b = -ab\) \(+a \cdot -b = -ab\) \(-a \cdot -b = +ab\)
$+a \cdot +b$
$+a \cdot +a \cdot +a \cdot +a + b - times$
$+a \cdot +b = +ab$
$-a \cdot +b = -ab$
$+a \cdot -b = -ab$
$-a \cdot -b = +ab$

Умножението на еквивалентни числа едно по друго дава положителен резултат; нееквивалентни числа дават отрицателен резултат.

$+a \cdot -b = -c$
\(+a \cdot +b = +c\) \(-a \cdot +b = -c\) \(-a \cdot -b = +c\)$+a \cdot +b = +c$
$-a \cdot +b = -c$
$-a \cdot -b = +c$

Подобни числа, разделени едно на друго, дават положителен резултат, за разлика от числата, разделени едно на друго, дават отрицателен резултат.

$a^b = c$където$+a$и$+c$

или \(-a\) и \(+c\)$-a$и$+c$

$\sqrt[b]{c} = a$

$(+a)^{+}b = +c$

$(-a)^{+}b = +c$

cотрицателен$= -c$
\(a^x = -c\) \(\sqrt[x] - c = a\)$a^x = -c$
$\sqrt[x]{-c} = a$

За да се обозначи отрицателна степен, трябва да се намерят имагинерни числа, които не са нито положителни, нито отрицателни.

Триъгълникът е фигура, ограничена от три прави линии. Разграничаваме триъгълниците според размера на страните им и ъглите им. Първо, разграничаваме триъгълник, в който и трите страни са равни, наричайки го равностранен триъгълник, който също има и трите ъгъла равни. Триъгълник, в който само две страни са равни, а третата е неравна, се нарича равнобедрен триъгълник. Той има два равни ъгъла, които са съседни на неравната страна. След това един, който е неравен; всички страни и ъгли са неравни. Съотношения на размерите на ъглите на триъгълник.

---

2. Вторичен ъгъл

Измерване на ъгъла: Ъглите се измерват според относителния размер на дъгата. Ъгъл се измерва, като се начертае кръг около нея.

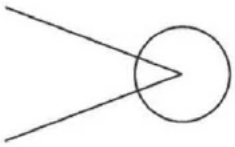

First divide the circle into four parts, then again into two parts, then each of these into five and each of these into 9части = $4 \times 2 \times 5 \times 9 = 360^\circ$(градуси). Ъгълът е толкова голям, колкото е ъгълът на360°.

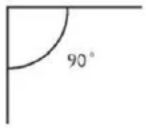

Two minor angles always add up to 180°.

Two vertex angles.

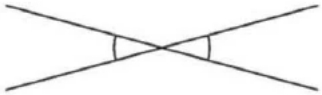

You name the angle by writing a letter in it.

$\angle a$се нарича ъгълa

$\angle a = \angle b$като ъгли на върховете

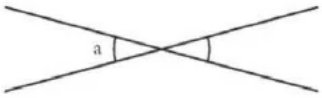

$\angle a + \angle b = 180^\circ$като ъгъл между

Four pairs of opposite angles

xпресечната линия
y, zлиниите се пресичаха

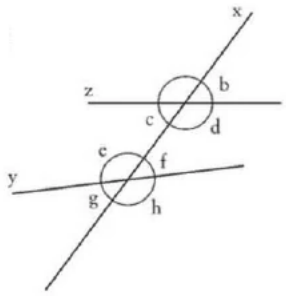

When two straight lines are intersected by a third, four pairs of opposite angles arise, namely those that lie on the same side of the intersecting line and on the same side of the intersected line.

Alternate angles are those that lie on different sides of the intersecting line and on different sides of the line being cut. Four pairs of alternate angles.

Angles are those that lie on the same side of the intersecting line and on different sides of the line being cut. Four pairs of angles.

aиbса противоположни ъгли.

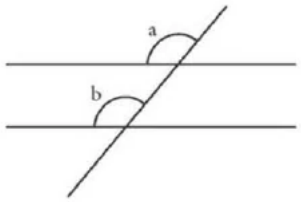

If two parallels are intersected by a third, then the opposite angles are all equal to each other.

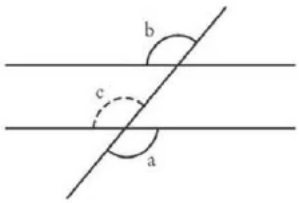

bиaса алтернативни ъгли.

Assume that bиaса алтернативни ъгли при [два пресичащи се паралела].

Alternate angles between parallel lines must always be equal.

bиaалтернативни ъгли=предположение.

Proof:

$(\angle b = \angle c)$
$\angle b = \angle c$като противоположен ъгъл
$\angle a = \angle c$като върхов ъгълergo:$\angle a = \angle b$

If two quantities of a third are equal, they are also equal to each other.

This is an axiom, on which the proof is based. An axiom is a proposition that is neither capable nor in need of proof.

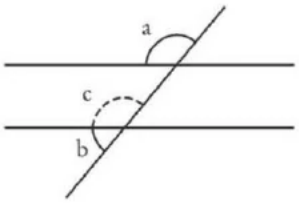

aиbса ъгли.

Proof:

$\angle a$и$\angle b$са ъгли (предположение)
$\angle a = \angle c$като противоположен ъгъл
$\angle b + \angle c = 180°$ като съседен ъгъл
ergo: $\angle b + \angle c = 180^\circ$
Proof that two angles are always 180°.

Axiom: In every calculation, one quantity can be replaced by another equal to it without changing the calculation.

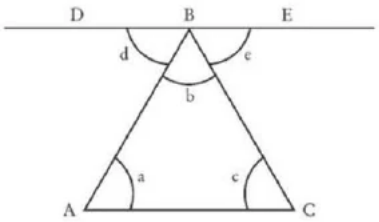

ABCтриъгълник (предположение)
$DE||AC$
$\angle a = \angle d$като алтернативни ъгли
$\angle c = \angle e$като алтернативни ъгли
$\angle b = \angle b$

$\angle d + \angle b + \angle e = 180^\circ$
ergo: $\angle a + \angle b + \angle c = 180^\circ$

The sum of the three angles of any triangle is $[180^\circ]$.

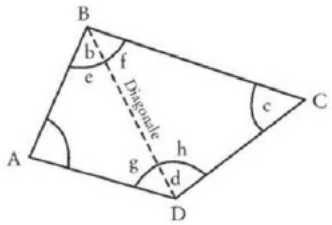

$ABCD$четириъгълник. Дадено
$\angle e + \angle a + \angle g = 180^\circ$
$\angle f + \angle h + \angle c = 180^\circ$
$\angle c + \angle a + \angle g + \angle f + \angle h + \angle c = 360^\circ$
$\angle a + \angle b + \angle d + \angle c = 360^\circ$
ergo: In every quadrilateral, the sum of the 4ъглите са360°

Линия: пространствен размер на едно измерение - дължина
Площ: пространствен размер на две измерения - дължина + ширина
Тяло: пространствен размер на три измерения - дължина + ширина + дебелина
? Пространствен размер на четири измерения

Двумерното пространство е ограничено от повърхност. Правият ъгъл има четвърт от окръжна дъга между катетите си.

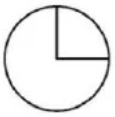

Квадратът е повърхност, ограничена от четири равни линии и има четири прави ъгъла.

Линия с четири мерни единици, \(e\) една мерна единица за дължина, \(ab = 4 \умножено по e\) (\(4 \умножено по единицата), \(AB = 4 \умножено по e\)eедна единица дължина,$ab = 4 \times e$(4×единицата),$AB = 4 \times e$

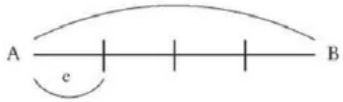

Можете да измерите дължина, като преброите колко пъти е включена единицата.

e(размерe) на квадрат е единичната площ. Единичната площ се описва чрез единичната дължина.

Единица за площ. Въпрос: С колко по-голям от единицата за площ е целият квадрат, когато страната е четири пъти по-голяма от единицата за дължина?

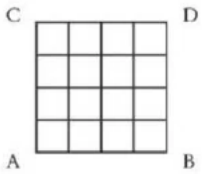

$ABCD = AB^2$

Площта на квадрат се намира чрез умножаване на едната страна по себе си и повдигане на степен две.

$1^2 = 1$
\(2^2 = 4\) \(3^2 = 9\) \(4^2 = 16\) \(5^2 = 25\) \(6^2 = 36\) \(7^2 = 49\) \(8^2 = 67\) \(9^2 = 81\) \(10^2 = 100\)$2^2 = 4$
$3^2 = 9$
$4^2 = 16$
$5^2 = 25$
$6^2 = 36$
$7^2 = 49$
$8^2 = 67$
$9^2 = 81$
$10^2 = 100$

Двете страни на прав ъгъл образуват катетите. Противоположната права е хипотенузата.

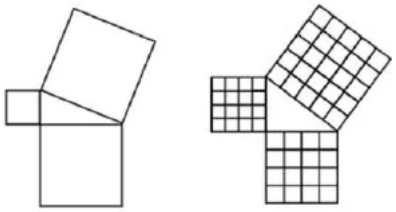

$3^2 = 4^2 = 5^2$

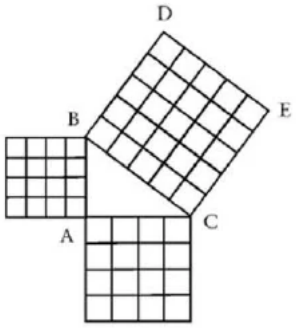

$BDEC = BC^2$
\(HEFJ = \ъгъл ABC + HJCE\) \(CE =BC\) \(HEFJ = \ъгъл ABC + HJCE\) \(CE =BC\) \(ABC = BDG\) \(JKC = BGK\) \(BDEC = BGHECB + BGD + HCE\) \(HEFJ = HJCE + CEF\) \(HJGB = HBJK + BGK\) \(HJCE + EEF + BGK + ABKJ =\)$HEFJ = \angle ABC + HJCE$
$CE = BC$
$HEFJ = \angle ABC + HJCE$
$CE = BC$
$ABC = BDG$
$JKC = BGK$
$BDEC = BGHECB + BGD + HCE$
$HEFJ = HJCE + CEF$
$HJGB = HBJK + BGK$
$HJCE + EEF + BGK + ABKJ =$

$BGHECJKB + ABC + ABKJ$
\(BGHEC + ABC + ABJK + JKC\)$BGHEC + ABC + ABJK + JKC$

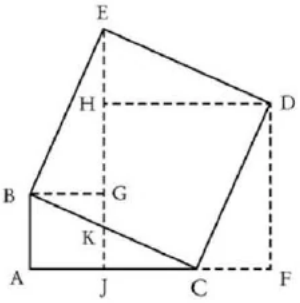

$BEDC = BC^2$
\(BGE = DCF\) \(EHD = BAC\) \(BKCDHG = BKCDHG BGK = JKC\) следователно \(BKCDHG + ABC + DFC =\) \(KKCDHG + BGE + EHD\)$BGE = DCF$
$EHD = BAC$
$BKCDHG = BKCDHGBGK = JKC$

$BKCDHG + ABC + DFC =$
$KKCDHG + BGE + EHD$

$EB = BC, ED = BC, CD = BC$
\(ABC\), \(BGE\), \(EHD\), \(DFC\) са правоъгълни триъгълници с равни хипотенузи и следователно са равни, тъй като всички ъгли съответстват; следователно, триъгълник \(EGB = DCF\) и \(EHD = ABC\); [*нечетливо*] \(BGHD:CK\) е равен на себе си.ABC, BGE, EHD, DFCса правоъгълни триъгълници с равни хипотенузи и следователно равни, тъй като всички ъгли съответстват; следователно, триъгълник$EGB = DCF$и$EHD = ABC$; [$BGHD : CK$е равно на себе си.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

This year, the anthroposophical foundations that had supported us in the past inexplicably cut our funding by 55% to a mere USD $10,500. Contrary to common assumptions, we are neither affiliated with nor funded by the Anthroposophical Society or the Rudolf Steiner Archiv in Dornach. If you value our service and would like to see it continue, please consider making a financial contribution to our work.
DONATE TODAY

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

26 октомври 1904 г., Берлин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

2. Елипса, хипербола, лемниската, окръжност

Елипсата е извита линия като тази, където всички точки са на еднакво разстояние от две точки. Два фокуса.

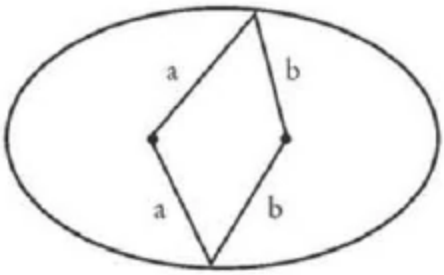

Елипсата се образува чрез добавяне на две части, които винаги заедно образуват линия с еднаква дължина.

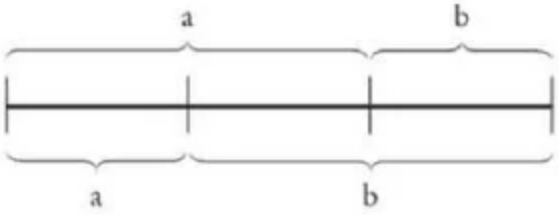

Елипсата изразява физическия живот във формата му.

Хиперболата се образува чрез изваждане на част от права линия от цялото.

Разстоянието между двата фокуса е равно на$a - b$, т.е.c.

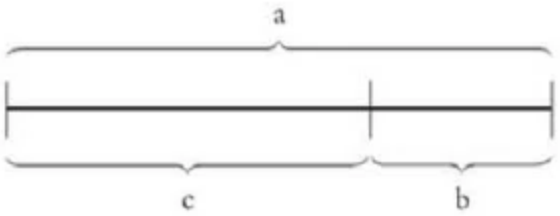

Хиперболата е линията на Праната, етера.

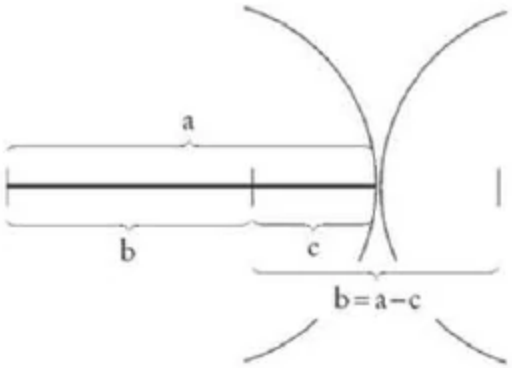

Лемниската се създава чрез умножение.

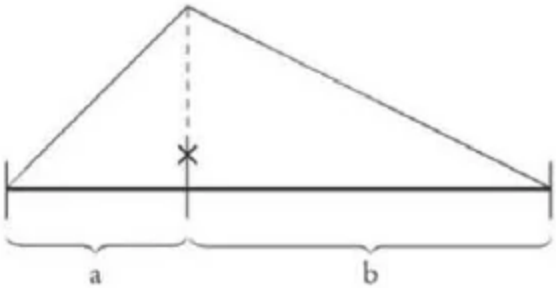

Лемниската съответства на астралното тяло, Кама; това е линията, която описва Кама.

Кръгът се получава чрез деление: a се дели на b.

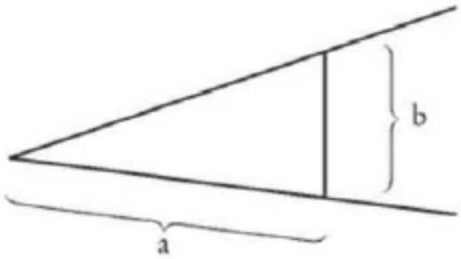

Кръгът е линията на ума.

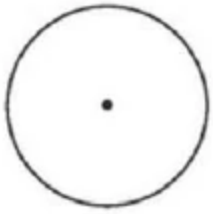

За елипсата имаме два фокуса. Слънцето е единият фокус на елипсата, описана от планетите. То е силата на привличане за тях. Хиперболата също има два фокуса.

Прана се влива в човека отвън навътре и отвътре навън. Два свята, течащи един към друг.

Лемниската в астралното тяло тече частично надолу, а частично нагоре при по-развитите хора. Тя постепенно се разтваря в горната част, докато човекът се одухотворява.

Кръгът се променя само вътре в себе си, има целия си живот в себе си (Манас), наистина може да се формира по различен начин, защото е подвижен.

Параболата, пътят на кометата, с две страни, насочени към безкрайността, показва преход към други степени на плътност на материята. Кометата се разтваря и преминава в духовното и се формира наново от духовното.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

Тази година антропософските фондации, които ни подкрепяха в миналото, необяснимо намалиха финансирането ни с 55% до едва 10 500 щатски долара. Противно на общоприетите предположения, ние не сме нито свързани, нито финансирани от Антропософското дружество или от архива „Рудолф Щайнер“ в Дорнах. Ако цените нашата услуга и бихте искали тя да продължи, моля, помислете за финансово дарение за нашата работа.

ДАРЕТЕ ДНЕС

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

4 ноември 1904 г., Берлин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

3. Тригонометрия

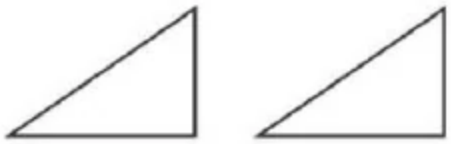

Триъгълниците, които могат да се наслагват точно един върху друг, се наричат еднакви. Ако не могат да се наслагват точно един върху друг, но могат да се наслагват по такъв начин, че единият да се постави върху другия, но да не са с еднакъв размер, те се наричат подобни, ако третите прави са успоредни и частично се припокриват.

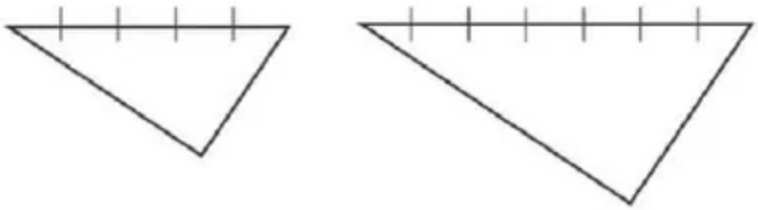

Едната страна е дълга пет единици. Едната страна е дълга седем единици.

За да получа *подобен* триъгълник, свързвам третата и петата точка, след което получавам две успоредни линии.

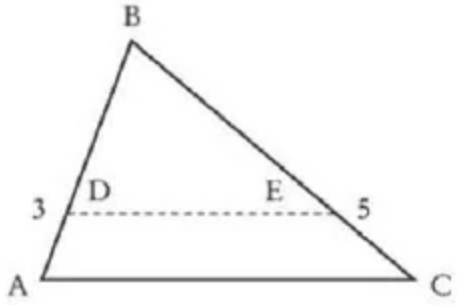

$$BDE \sim BAC$$

Два триъгълника са подобни, ако могат да се наслагват един върху друг, съвпадайки под ъгъл и с две успоредни страни.

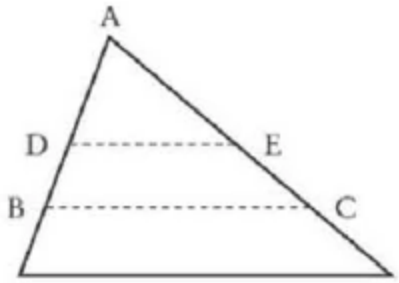

$$AD : AB = AE : AC$$

Два триъгълника са подобни, ако имат еднакви ъгли. В подобните триъгълници страните срещу един и същ ъгъл са в еднакви пропорции.

$2 : 5 = 4 : 10$е пропорция
$a : b = c : d$

Ако умножите двата външни или двата вътрешни члена, получавате едно и също произведение: Тогава$a \times d = b \times c$.

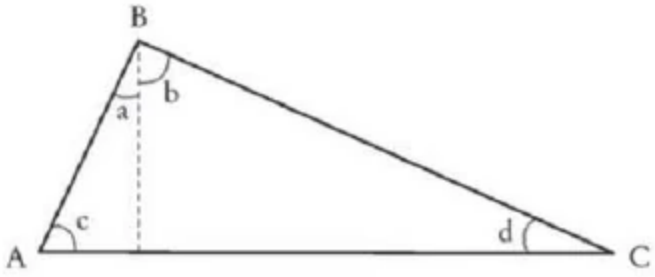

$a + b = 90^\circ$
$c + d = 90^\circ$
$d + b = 90^\circ$
$c + a = 90^\circ$

Квадратът на перпендикуляра е равен на произведението на двете части на хипотенузата.

$ABD\ BDC$
$AD : BD = BD : DC$
$BD \times BD = AD \times DC$
$P^2 = d \times D$
$P^2 = d' \times D'$

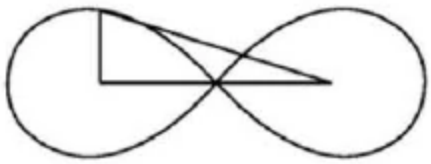

Лемниската (умножение)

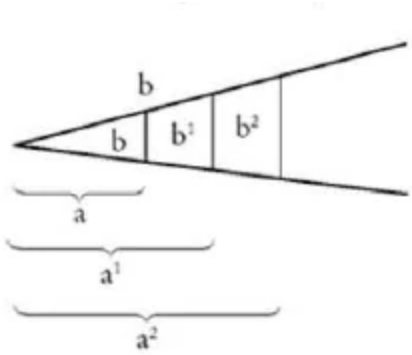

Кръг (деление)

Можете да пресечете диаметъра по окръжността три пъти и след това ще получите остатък, този остатък е приблизително $\frac{1}{7}$ на диаметъра. Значи обиколката на кръга е $3\frac{1}{7}$ пъти диаметъра.

$$U = 3\frac{1}{7}$$
$$U = 3,14159[D] = \pi[D]$$

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

Тази година антропософските фондации, които ни подкрепяха в миналото, необяснимо намалиха финансирането ни с 55% до едва 10 500 щатски долара. Противно на общоприетите предположения, ние не сме нито свързани, нито финансирани от Антропософското дружество или от архива „Рудолф Щайнер“ в Дорнах. Ако цените нашата услуга и бихте искали тя да продължи, моля, помислете за финансово дарение за нашата работа.
ДАРЕТЕ ДНЕС

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

9 ноември 1904 г., Берлин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

4. Синус, косинус, тангенс, котангенс

Можете да начертаете ъгъла алфа на градус.

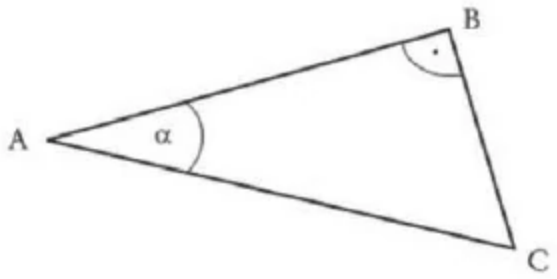

$BC : AC$– Съотношението$BC : AC$е съотношението на ъгъла Алфа. Съотношението се нарича sin. (синус) на ъгъла. ($AC : AB$ =косинус от алфа)
$BC : AC = \sin(\alpha)$
$AB : AC = \cos(\alpha)$
$BC : AB \tan(\alpha) = tg\alpha (BC : AB$ =тангента$a)$
$AB : BC \cot(\alpha) (AB : BC$ =котангенс$a)$

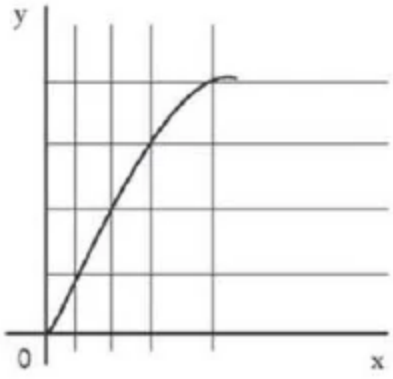

Можете да определите крива линия в равнина, като изчислите разстоянията между нея и две прави линии. Този метод е използван за първи път през последните няколко века от Декарт. Този метод се нарича аналитична геометрия.

$x^2 + y^2 = r^2$ =уравнението на окръжността.

Чрез определяне на закономерността на разстоянието върху определена система от пресичащи се линии, получавате окръжността.

0е центърът на координатната система. Древните (Птолемей) са приемали центъра на Земята, но Коперник е приемал Слънцето. Той е свързвал всичко със Слънцето. Въпреки това, той все пак е взел предвид факта, че Земята има свое собствено движение в допълнение към движението си около Слънцето и че това движение е като движението на Земята около Слънцето. В училищата третото изречение на Коперник обикновено се пропуска. В системата на Коперник Земята всъщност се движи по спираловидна траектория (Жезълът на Хермес).

Системата на Птолемей се основавала на астралния план. Откритието на Коперник означавало, че относителното движение на планетарната система се основава на различна начална точка (физическата начална точка).

В „Божествена комедия“ на Данте всичко е базирано на астралния план; Земята е центърът.

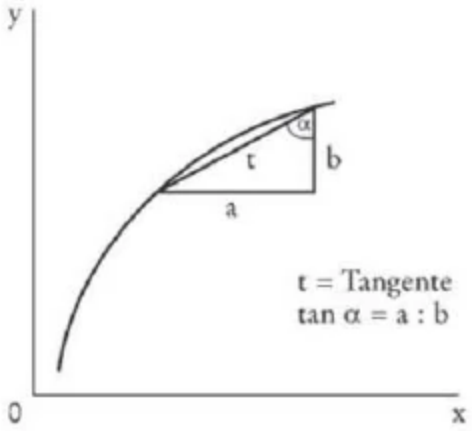

Под ъгъла можете да видите кривината на линията. Математикът определя ъгъла според тангентата. С всяко ново разстояние тангентата става различна, по-голяма или по-малка.

tan a е абсолютно променлив спрямо кривата на много малки разстояния. Тогава tan a се нарича диференциален коефициент. Преминава се от крайни величини към безкрайно малки величини. Нютон го нарича още флексионно смятане (смятане на движението). Лайбниц прави откритието по същото време. Необходимо е било да се намери безкрайността на самата физическа равнина.

$\tan(\alpha) = \frac{x}{y}$(ако$a$и$b$са променливи)

Две линии, водещи до безкрайност, между които безкрайно голяма площ.

Флорида.$(ab) = \infty$(безкрайно голям)
Fl.$(ac) = \infty = 2\infty$
(Деленето на едната безкрайност на другата дава2)
$\frac{\infty}{\infty} = 2$

Безкрайна права линия е кръг. Това обаче не е възможно в триизмерното пространство, защото би отнело безкрайно време. Ако не е триизмерно, а двуизмерно пространство, тогава е различно. Тогава самото време е четвъртото измерение. Тогава не само се случва движение в тази посока, но и друга промяна. Да предположим, че се движите в една посока (топка, която става все по-голяма и по-голяма). След това, когато топката достигне определен размер, ще бъде възможно тя да се разклони от другата страна. Но тогава трябва да е имало сили, които я държат заедно. В астралното пространство се добавя ефектът на четвърто измерение.

This material is made available by the Rudolf Steiner Archive, rsarchive.org. Our US-based nonprofit, Steiner Online Library, is run by two people alone yet serves a global audience that depends on having this material available online. We are funded solely by our personal savings, donations, resale book sales, and a few small grants.

This year, the anthroposophical foundations that had supported us in the past inexplicably cut our funding by 55% to a mere USD $10,500. Contrary to common assumptions, we are neither affiliated with nor funded by the Anthroposophical Society or the Rudolf Steiner Archiv in Dornach. If you value our service and would like to see it continue, please consider making a financial contribution to our work.
DONATE TODAY

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

21 август 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

5. Четвъртото измерение I

Не бива да бъркаме пространство и измерение. В пространството могат да се разпознаят само три измерения. Това са трите измерения на това, което е станало, на това, което съществува, тоест, които представляват това, което се носи пред очите ни в настоящето като сянка на пресичащите се сили на миналото и бъдещето. Към това обаче винаги трябва да се прилага думата „всичко тече“. Нищо не остава от него, но всичко е в постоянна промяна. Трите пространствени измерения са само средство, за да се изведат пред очите ни индивидуалните моменти на развитие като в панорама, така че ние, като триизмерни същества, които са изразени в пространството, да можем да разпознаем и други процеси в тяхната триизмерна картинност. Това е необходимо, за да се научи човек да разпознава себе си като специално същество в света. В противен случай той никога нямаше да стигне до обективното разпознаване на околната среда и винаги щеше да я усеща само субективно в себе си.

Сега имаме и другите измерения, всички в нас и около нас. Другите измерения не трябва да се търсят в пространството. Но пространството, трите измерения, почиват в другите измерения. Другите измерения съдържат трите измерения на пространството в себе си, но не са ограничени в тях - точно както водата може да съдържа плаващи парчета лед, но не е ограничена в тях, или както въздухът може да съдържа по-плътни вещества, но не е ограничен в тях.

Измерението, в което живеем, което първоначално обуславя нашето развитие, нашия растеж, е времето. Всеки момент от живота ни е движение през това четвърто измерение, времето. Времето включва всичко пространствено. Неодушевеното има само трите измерения; то не се променя в четвъртото измерение, във времето. Но всичко, което е

живо, живее във времето. Да живееш означава да се променяш във времето, да се променяш в четвъртото измерение. Фактът, че днес сме физически различни от вчера, е възможен само чрез четвъртото измерение. В рамките на трите измерения не могат да се случат промени в растежа. Те стават видими само в рамките на трите измерения като сенчести образи на промяната във времето.

Петото измерение все още включва четвъртото; то е усещането; което надхвърля пространството и времето. Това, което ни свързва с другите същества, е петото измерение. Усещането държи пространството и времето в себе си и не е ограничено от пространството и времето. Всяко по-високо измерение ни прави независими от това по-долу, защото във висшето ние контролираме това по-долу. Второто измерение е излизане отвъд първото измерение; третото измерение е излизане отвъд второто измерение, прогресия към независимост. Четвъртото измерение е излизане отвъд третото измерение, по-нататъшно ставане независимо. Защото времето ни прави независими от пространството. Това, което не бихме могли да постигнем, обвързани с пространството, можем да постигнем в четвъртото измерение, времето. Времето ни прави възможно да се издигнем над пространственото измерение. По този начин усещането, петото измерение, ни прави възможно да се издигнем над времето; ние ставаме независими от времето чрез усещането. По същия начин самосъзнанието, шестото измерение, ни прави независими от усещането. Шестото измерение, самосъзнанието, е това, от което ние също овладяваме чувството, петото измерение. Със самосъзнанието ние обхващаме и петото измерение, чувството. Нашето усещане може да почива в самосъзнанието, петото измерение - в шестото. Така времето почива в усещането, четвъртото измерение - в петото; и пространството почива във времето, третото измерение - в четвъртото; повърхността почива върху тялото, второто измерение - върху третото; линията почива върху повърхността, първото измерение - върху второто. Шестото измерение, самосъзнанието, води към още по-висши измерения. Преодоляването на самосъзнанието се крие в седмото измерение, в това, което надхвърля самосъзнанието. В седмото измерение чела започва да живее, навлизайки във висши светове чрез самосъзнание. Седмото измерение е съзнателното предаване на света. В това съзнателно предаване се крие седмото измерение. Осмото измерение е съзнателно поглъщане в околната среда; деветото измерение е съзнателно създаване в околната среда.

Измерения от 1 до 3 са неодушевените;
измерения от 4 до 6 са живото, но пасивно;
измерения от 7 до 9 са творческите.

Само чрез третото измерение съществува разделение. Третото измерение е измерението на специалността. Преодолявайки третото измерение, ние излизаме от специалността и навлизаме в общността.

Същества с по-висши измерения и с първото и второто не са обвързани със специалност, а могат да преодолеят пространството. Третото измерение е пространството на първо място. Същества могат да имат няколко измерения, които нямат нищо общо с третото измерение на пространството. Тези, които имат първото и второто измерение и четвъртото - времето - и петото - усещането - са независими от третото пространствено измерение. В астралния свят ние също сме независими от третото пространствено измерение. Но там имаме времето като панорама зад нас и пред нас. Докато гледаме тук в пространството, можем да гледаме в астрала, в четвъртото измерение, във времето. Времето лежи свито пред нас. Миналото и бъдещето ни обграждат като панорама тук в пространството. Поглеждането назад в миналото или гледането в бъдещето следователно е обусловено от способността съзнателно да влезем в четвъртото измерение или съзнателно да схванем панорамата на времето, която е свита там пред нас.

Точката няма разширение. Това, което няма разширение, получава разширение, е обусловено от първото измерение; по този начин точката се превръща в линия. Това, че линията може да се движи, е обусловено от второто измерение; по този начин тя се превръща в повърхността; това, че повърхността може да се движи, е обусловено от третото измерение; чрез третото измерение всичко съществуващо става физическо, фиксирано. Когато Божият Дух се носеше над водите, нищо все още не беше влязло в третото измерение, нищо все още не беше физически фиксирано. Другите измерения бяха там, но третото пространствено измерение не беше. Това означаваше най-голямото струпване на жизнените потоци на земята. По този начин физическото, отделянето, особеността, излизането на отделните неща от цялостта, фиксирането, кристализирането навън се е появило. Това е символът на това, което в духовното човешкото същество трябва да предприеме със себе си. Точно както един космос кристализира от хаоса на света, от обърквaнето на теченията в света и стана видим в третото измерение, оформи се, чрез което в заливащото море на света възникна твърдо, неподвижно нещо, чрез което ритъмът влезе в хаоса, така и човекът трябва духовно да формира космос от силите, протичащи в него. Той първо трябва да намери в самосъзнанието си неподвижната точка, континента, на който може да стои, и след това да подреди около нея, ритмично да оформи всички сили, които са в него. Материалът за този микрокосмос му е даден, но той сам трябва да работи върху този материал, да построи от него храм, в който божественото управлява. Точно както силите в природата, работейки заедно, като се пресичат помежду си, причиняват струпване, но и кристализация, така и човекът трябва да построи храм от висши и

нисши сили, като текат една срещу друга, чрез струпване, като образуват нещо твърдо, трайно, чрез кристализация. Когато е постигнал това, той сам може да работи творчески в света от това подредено, хармонично цяло. Тогава той е владетелят в този микрокосмос. Тогава той вече не е воден от силите, а е движещата сила, създателят на нещо ново. Тогава той управлява всички измерения. Тогава те са за него само линиите, по които изпраща силите си в света. Духовният растеж надхвърля всички измерения; той овладява и надхвърля всички измерения; за него няма ограничение, нито от пространството, нито от времето, нито от усещането.

Третото измерение на пространството има голямо значение за развитието на света и за развитието на индивидуалността на човека. Но то трябва да бъде преодоляно. Преодолявайки третото измерение, човек става свободен. Влизането в третото измерение означава пренаселеност; но пренаселеността е и събиране на сили, укрепване, закотвяне във фиксирана точка, единствената възможност човек да се научи да стои твърдо. Но човек не трябва да остава в пренаселеността на третото измерение, а трябва отново да расте отвъд нея, съзнателно да расте отвъд тази пренаселеност, така че натрупаните сили да могат да се освободят, да се разгърнат. Това, което е станало твърдо, трябва да се направи отново течно. Ако човек се освободи от пренаселеността, освободи собствените си сили, тогава той може да освободи и цялата останала природа от пренаселеността. Това е освобождаване на минералното царство и пренасяне на природата в растителното царство, пренасянето ѝ от пренаселеността на третото измерение в живота на четвъртото измерение. Тогава също така всичко, което е там сега, е все още там, но живее в четвъртото измерение, с преодоляване на третото измерение. Тогава не гледаме какво е станало, а навсякъде около нас какво се превръща. Всичко, което лежи във времето, тогава става видимо за нас. Тогава условията на живота се случват видимо пред очите ни. Докато сега целият живот е скрит зад завесата - мая - на това, което се е случило, тогава ние схващаме самия живот.

Точно както второто измерение позволява движението на първото, третото - движението на второто, така и четвъртото измерение позволява движението на триизмерно тяло. И освен това, усещането позволява движението на времето - четвъртото измерение; а самосъзнанието позволява движението на усещането. Или можем да кажем: първото измерение се движи във второто, второто - в третото, третото - във времето, времето - в усещането, усещането - в самосъзнанието. Или, както първото измерение фиксира второто, така второто - фиксира третото, третото - фиксира четвъртото; така пространството фиксира времето, времето фиксира усещането, усещането фиксира самосъзнанието. От една страна изхождаме от причината, от друга - от следствието; от едната страна от по-тяс-

ното, по-ограниченото, по-зависимото, от другата - от по-широкото, отиващо отвъд, по-независимото.

Човекът трябваше да се спусне напълно в тясното, ограниченото, в зависимостта, за да събере сили от околната среда за собственото си поле, за да може да стане индивид, и сега трябва отново да преодолее ограниченията, да върне събраните сили обратно на света. Но именно в това връщане сега се състои неговият духовен растеж. Доколкото дава, той расте духовно, защото духовно човек не се отдава, а духовното даване означава да израснеш до него самия, доколкото даваш. Ако дам нещо физически, оставам там, където съм, и това, което е дадено, тогава вече не е моя собственост. Ако дам нещо духовно, отивам с даденото. Ако запазя всичко за себе си духовно, оставам в натрупване, не растя. Ако давам духовно, се разширявам пропорционално на това, което давам. Да даваш духовно означава да се изграждаш. Всичко, което човек дава духовно на своята среда, е и остава самият той. Следователно, всеки, който успее да се отдаде напълно духовно на останалия свят, както е направил Христос, ще израсне в целия останал свят.

Това означава да не се затваряш, а да се отваряш към средата на духовните същества. Чрез това вътрешната светлина свети навън в околната среда. Същество, което не живее в пренаселеност, което не е затворено в третото измерение, излъчва най-съкровеното си в околната среда; по този начин то свети навън в околната среда. Този, който живее в пренаселеност, в егоизъм, не може да излъчва и да стане светещ; само безкористно отдаденият може да направи това. Този, който се затваря, няма собствена светлина. Той се нуждае от светлина отвън, за да възприема околната среда в своето уединение. Този, който не се затваря, има своя собствена светлина, която свети отвътре в него; той осветява околната среда.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

Тази година антропософските фондации, които ни подкрепяха в миналото, необяснимо намалиха финансирането ни с 55% до едва 10 500 щатски долара. Противно на общоприетите предположения, ние не сме нито свързани, нито финансирани от Антропософското дружество или от архива „Рудолф Щайнер“ в Дорнах. Ако цените нашата услуга и бихте искали тя да продължи, моля, помислете за финансово дарение за нашата работа.

ДАРЕТЕ ДНЕС

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

23 август 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

6. Четвъртото измерение II

Платон нарича явленията във физическия свят сенчести образи на висшия свят. За да разберем това, трябва да одухотворим менталните образи на физическия свят, на пространството. Образът на първото измерение е линията. Но тя е и образ на четвъртото измерение, времето. Времето също тече неумолимо в една посока. Моментът следва момент, както точката следва точката в линията. Ако сега две същества се срещнат в това четвърто измерение, във времето, тогава възниква петото измерение, усещането. Това, което се среща само в пространството, не се усеща. Два камъка, които поставяме един до друг, не се усещат. Две същества, живеещи във времето, от друга страна, се усещат, когато се срещнат в това четвърто измерение.

Тази среща във времето е представена от две пресичащи се линии, които по този начин представляват струпване. Усещането е струпване във времето, причинено от срещата на две същества във времето. Така че това е душевното значение на двуизмерния образ, равнината, квадрата. Можем също да кажем, че както първото измерение на квадрат образува второто, така и четвъртото измерение, времето на квадрат, дава петото усещане. Всяко измерение се издига в квадрата поради факта, че друго се среща перпендикулярно на него. С второто измерение третото се образува чрез по-нататъшно пресичане с друг поток. Квадратът се трансформира в куб. В това виждаме едновременно първото измерение, издигнато в кубично число.

Ако приемем, че линията е3, тогава квадратът ще бъде$3^2 = 9$, а кубът му ще бъде $3^3 = 27$По този начин, първото измерение се отнася към второто, както числото се отнася към своя квадрат, а към третото, както числото се отнася към своя куб. Точно както в третото измерение възниква струпване от срещата на две двуизмерни неща, можем

също да наблюдаваме, че когато две същества, живеещи в петото измерение, две същества, които имат усещане, се срещат, възниква самосъзнание, когато тези усещания се пресичат. Две натрупващи се усещания, излъчвани от различни същества, създават самосъзнание. Образът във физическия свят за това е кубът. Най-поразителните моменти на натрупване в усещането, причиняващи растежа на самосъзнанието, са любовта и омразата, симпатията и антипатията. Човекът никога не би се научил да чувства себе си като аз, ако не беше срещнал усещането за други аз-ове в собственото си усещане. В противен случай той би могъл да усеща само едно цяло. Никога не би могъл да осъзнае отделните същества, нито себе си. С обективирането, с появата на отделните неща, му стана възможно да разсъждава върху себе си. Точно както във физическия свят всяко нещо се проявява обективно едва когато навлезе в третото измерение, така и в душевния свят самосъзнанието става възможно едва когато там, в петото измерение, чувството, се образуват натрупвания, които пораждат самосъзнание. Така и тук четвъртото измерение, времето, е на квадрат, петото, чувството, е на куб, а самосъзнанието е шестото. Кубът е образът на самоосъзнаващия се човек.

Но човек трябва да се издигне в още по-високи измерения. Едно от проявленията на самосъзнанието е мисълта. Мисленето може да бъде объркано или ясно. Това, което обикновено се нарича „мислене“, ежедневното повтаряне на преживяваното в света на сетивата и душата, обмислянето, повтарянето на човешките мисли, това не е истинско мислене, не е чисто мислене. То е смесено с чувства, с антипатия и симпатия, объркано, хаотично. Мисленето е само задълбочаване в околната среда, потапяне в околната среда, във великите мисли на света, в мислите, въплътени в света. Към това принадлежи преди всичко безчувствената концентрация върху световната мисъл, насочването на определена посока на мисълта, без отклоняване надясно и наляво, задържането върху точка, която обаче след това се превръща в линия чрез потапянето. Това проникване, тази безкористна отдаденост на световната мисъл, е същото в духовното, както времето в духовното и линията във физическото. Това е неограничено движение напред в една посока.

Чрез обединяването на две мисли се формира ментален образ; едната мисъл трябва да се пресече с другата; по този начин се формира картина, точно както от пресечението на две същества, живеещи във времето, се формира усещането, а от сливането на две линии се формира равнината. Образът, който възниква в духа, въображаемото мислене, е концентрираната чиста мисъл, издигната в квадрата. Тези въображения възникват от факта, че човек се издига от самосъзнанието си в мисълта, чистата мисъл, или прониква в световна мисъл, световна истина; но мисълта, която идва да го посрещне и произвежда в него образа, в който се пресича с неговата мисъл, това е мисълта на самото духовно същество, което я е изпратило; това е срещата на човека с висше духовно същество, едине-

нието с духа на света. По този начин в него възниква способността за въображаемо мислене. Там той живее в осмото измерение, докато чистото мислене е седмото измерение. Образът за осмото измерение е същият като за усещането, квадратът.

Сега, когато човек може да се занимава с въображаемо мислене и може да създава образи в духовния свят, образите на световния живот, тогава самият световен живот се влива в тези образи; отново се случва среща на две течения - течението на въображаемото мислене, излъчващо се от човека, и течението на самия световен живот. От образа се появява фигура, духовно същество. Човекът става едно цяло със световния живот и по този начин творчески. Той постига това в деветото измерение, което поражда форми. Там човекът е надарен с творческото слово, което поражда живи същества. Това е духовният куб на човешкото същество, точно както самосъзнанието е духовният куб. В самосъзнанието човек формира себе си като нещо специално, като затворено същество; в деветото измерение, в творческото слово, той формира нови същества от себе си. Той достига десетото измерение, когато дава на тези същества, формирани от него самия, постоянно съществуване. Тогава той се е превърнал в планетарен дух, който формира постоянни същества от себе си. Това десето измерение е сферата, която обхваща всички останали измерения. Там кубът се трансформира в сфера, квадратът в кръг, струпването отново се е превърнало в живот. Следователно, квадратът в кръга е образ на десетото измерение, или също така линията в кръга, защото всичко е започнало от линията, а в кръга е доведено до завършеност. Така че числото десет или кръгът с линията е образ на цялото творение. И всяко ново творение започва с линията, която се оформя в кръга. Така можем да представим десетте измерения така:

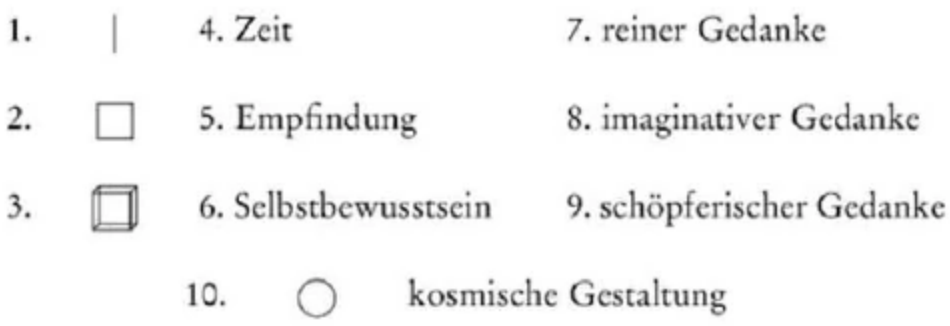

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

Тази година антропософските фондации, които ни подкрепяха в миналото, необяснимо намалиха финансирането ни с 55% до едва 10 500 щатски долара. Противно на общоприетите предположения, ние не сме нито свързани, нито финансирани от Антропософското дружество или от архива „Рудолф Щайнер“ в Дорнах. Ако цените нашата услуга и бихте искали тя да продължи, моля, помислете за финансово дарение за нашата работа.

ДАРЕТЕ ДНЕС

7. Четвъртото измерение III

Може да се нарече и третото измерение, което представлява пространството, измерение на непроницаемост, на уединение. От друга страна, в сравнение с третото измерение, четвъртото измерение може да се нарече измерение на междинното пространство, на пропускливост, на отвореност. Точно както във физическото е третото измерение, в психическото шестото измерение също е измерение на уединение, на укрепване и разграничаване, защото там всичко психично в дадено „аз“, се изолира от околната среда. В самосъзнанието „азът“, индивидуалността, се отделя от другите същества на шестото измерение. По същия начин, както четвъртото измерение е измерение на пропускливост, на отвореност в сравнение с третото измерение, седмото измерение е също измерение на отваряне в сравнение със затвореността на шестото измерение. В седмото измерение „азът“ отново излиза като чиста, безкористна мисъл в околната среда. В деветото измерение отново се случва затваряне, в самосъздадени форми. А в десетото измерение, от друга страна, отново се случва излизане наяве, излизането на нов космос.

Знаем, че точката няма продължение. Приема се, че е границата на линия, но всъщност е и границата на триизмерно тяло, а границата ѝ е вътре, в центъра. Правата линия минава от една начална точка до друга. Ако приемем, че началната и крайната точка съвпадат с правата линия, се образува кръг. Това, което е безкрайно, намира затвореност само в себе си, но никога не е затворено навън, иначе би било крайно. Следователно и безкрайната права линия е затворена в себе си, образува кръг. По същия начин безкрайната повърхност, която не е затворена навън, намира своето затваряне в себе си; тя образува сфера. За да бъде линията безкрайна, тя трябва да се извие в кръг. За да бъде сферата безкрайна, тя трябва също да се извие обратно в себе си, от всяка точка от своята окръжност.

Сфера, извита обратно в себе си, безкрайна сфера, се слива отново в една точка, своя център. Там сферата е в четвъртото измерение. Този център на сферата в четвъртото измерение след това е ограничен от сфери. Дванадесет сфери образуват границата на сферата, която е преминала в четириизмерното. Четириизмерната сфера е междинната единица между дванадесетте сфери, тринадесета единица, обхващаща дванадесетте сфери.

По същия начин, един куб може да се разглежда като преминаващ в четвъртото измерение. Той трябва да се потопи в центъра, като трите му измерения завършват в осемте му ъгъла; осемте ъгъла тогава съвпадат с центъра. Отвън се появяват пресичащите се повърхности на осем куба, които, всеки стоящ на ъгъл - стоящ в центъра - в който противоположният ъгъл е сгънат назад, изглеждат прерязани. Тези прерязани повърхности образуват шестоъгълници. По този начин, когато един куб преминава в четвъртото измерение, към средната точка, границите на тази точка

образуват осемте куба, стоящи на върховете си, прегънати назад в себе си, с осем шестоъгълника, като разрезът е обърнат навън.
Така че, в случая на куба, преминал в четириизмерно пространство, сянката в третото измерение е структура, ограничена от осем куба. Връзката между външното и вътрешното тук се е променила. Физическите кубове са отвън спрямо четвъртото измерение, което е вътре. Въпреки това, четириизмерната структура е също толкова добре в центъра на осемте куба, колкото и около тях, а центърът е свързан с това, което е около осемте куба. Трябва да си представим осемте куба не като граница, като повърхностите на куба отвън, а като граница във вътрешността на четириизмерната структура, така да се каже - като излязла извън пространството; и четириизмерната структура около физическата проекция, сянката на осемте куба. Докато третото измерение е измерението на затвореността, четвъртото измерение е измерението на отвореността, на това да си във въздуха, на растежа, на мобилността.

Вътрешното и външното са в постоянна връзка. Докато от една страна триизмерната структура в четвъртото измерение непрекъснато тече към центъра, от друга страна тя непрекъснато тече от центъра. Това е непрекъснат цикъл, от центъра навън и отвън обратно към центъра. Следователно, четвъртото измерение не е фиксирано, а течащо; да бъде направено живо от извитите хартиени ленти. Едно нещо може да се промени само в друга форма, която може да се огъне обратно в себе си и отново да излезе от себе си. То трябва да се върне в началната точка и да се появи по променен начин. Това се случва чрез огъване - изкривяване на хартиените ленти. Ако разделя триизмерен обект, винаги получавам само единични парчета от същия обект. Ако обаче четириизмерна структура, която може да се огъне, се раздели, тогава възниква нещо ново - хартиени ленти с 180 градуса завъртане. По този начин всички промени на живото произтичат от способността да се огъне обратно в себе си, от способността да се влее обратно в точката и след това да излезе от точката.
Сферичните образувания, известни като клетки във всички растящи същества, във всички живи същества, имат способността да се връщат обратно в себе си, да образуват център и да растат отново от този център. Това е основното условие за всеки растеж - да се връщаш обратно в себе си, да се концентрираш и след това да

се появяваш отново със събраните сили. Преходът в четвъртото измерение означава със сферата, както и с куба, извиване обратно в себе си и след това отново излизане над себе си. Така центърът и периферията съвпадат, сливат се една с друга, образуват едно, защото са живи. Те не могат да направят това с мъртвото, триизмерното. За това човек трябва да премине в четириизмерното. Ако проследим тази картина по-нататък, ще открием, че първото измерение е излязло от нищото измерение, от точката. Първото измерение може да се наблюдава само във второто, на повърхността, и това само в третото, в тялото. Така че първото измерение може да се наблюдава също само в третото измерение. Сега третото измерение преминава отново в нищото измерение, точката, и расте по линии. Четвъртото измерение излъчва от точката и изпълва всичко триизмерно с живота си; атомите на третото измерение по този начин се разхлабват и разширяват. Възниква растеж. Чрез сливането на нарастващото във времето, в четвъртото измерение, възниква усещането, а чрез сливането на усещането възниква самосъзнанието. Това отново е затворено, ограничено нещо. Човекът трябва да отиде отвъд това отново. Той трябва да свие самосъзнанието си в Аза, да се обобщи в една точка. Той може да направи това, ако се издигне над пространството, времето и усещането и над егоизма, желанието да добави нещо към себе си. Той угасва себе си външно; той се обръща навътре, вече не желае разширяване, външен растеж, а потъва в единствената точка, където божественото му свети, в своята божествена искра на живота. Той се отказва от външното си същество и се връща обратно във вътрешното си същество - обърнат от света, обърнат към Бога. И от тази единствена точка той изпраща отново вътрешното си същество в околната среда в чистата мисъл. Сияйно той преминава отново в околната среда, освободен от всичко, което е искал да притежава за себе си; там се проявява вътрешното му същество - сияещо като слънцето и пречистено като снега. Висшият му аз кристализира. Там той навлиза в седмото измерение. Свързвайки висшия си аз с висшия живот, той формира от себе си не само лъчи, но и образи, там той е в осмото измерение; и като се свързва с волята на света, творческата сила, там той създава форми. Там той живее в деветото измерение. Накрая, той се свързва с първичното същество на земята, със самата планета, и работи по такъв начин, че да може да умножи собственото си същество и да създаде нови живи същества.В седмото измерение той се взаимопрониква със световния ум и произвежда мисли; в осмото измерение той се взаимопрониква със световния живот и произвежда образи; в деветото измерение той се взаимопрониква със световната воля и произвежда фигури; а в десетото измерение той се взаимопрониква със световното същество и произвежда живи същества, умножението на самия себе си.

Точно както при прехода от не-измерението към първото измерение, от третото към четвъртото и от шестото към седмото, винаги има сливане в точката и извиране на нещо ново от тази точка, така и при прехода от деветото към десетото измерение

целият космос се влива в индивидуалността на човека и отново излиза от него като нещо ново.
Цялата еволюция е вдишване и издишване, физически, психически и духовно. На по-висок етап човек вече няма да се храни с физическа субстанция, а ще живее и ще расте чрез вдишване и издишване. По този начин той ще снабдява тялото с веществата, от които се нуждае, за да живее и расте. Приемът на физическа храна е свързан с обвързването с третото измерение. След като живеем по-съзнателно в четвъртото и по-висшите измерения, необходимостта от приемане на физическа храна все повече отпада. Тогава физическото тяло става все повече това, което трябва да бъде: храм, в който обитава божественото „аз“, и инструмент, средство, чрез което „азът“ може да влезе във връзка с всички сили на вселената. То ще се превърне в ключ към всички тайни на света. Тайните на света ще бъдат разкрити на човека в същата степен, в която се учи да не живее вече за физическото тяло, а да живее чрез физическото тяло. Ако се научи да използва физическото тяло такова, каквото е, като кондензиран дух, като отпечатък на целия космос, като микрокосмос, тогава микрокосмосът трябва да се отвори за него. За това пътят е преодоляване на третото измерение, пространствено солидното, затвореното, непроницаемото и преодоляване на шестото измерение, затвореността в Аза.
Егото обаче е единственият начин да се проникне в седмото измерение, но то би трябвало да е и само тази възможност. То е пътят, тясната порта, вратата към храма на висшия аз. Но през тази порта трябва да се премине, за да се достигне до висшия аз. Човек не бива да стои неподвижно в нея, както не бива да стеснява съзнанието си до третото измерение на пространството.
Победата над егото е израстване във висшите светове. Чрез преодоляване на егото се отварят висшите светове.

8. Четвъртото измерение IV

Безкрайно е само това, което намира своя край в нито един момент, а се връща обратно в себе си, което намира заключение само в себе си. Следователно, само линията е безкрайна права линия, която намира своя край в себе си, а именно тази, която образува кръг. Права е линията, която винаги запазва една и съща посока. Кръговата линия е единствената линия, която винаги запазва една и съща посока. Защото тя има посоката обратно след началната си точка. Всяка линия, която поддържа тази посока обратно към началната си точка, връщайки се към тази начална точка, образува кръг.

И така, ако пренесем крайните отношения на телата в безкрайността, там откриваме трансформация на всички неща. Човешкото същество стои в безкрайността. Това, което можем да видим за човека, е като момент, изрязан от неговия безкраен цикъл, моментът, в който миналото и бъдещето се срещат. Ако отидем по-нататък в менталния образ, човек трябва да се върне към миналото в бъдещето. Но това завръщане е обогатено. Той е израснал, носейки със себе си всички преживявания, които е натрупал по пътя. Кръгът, змията, захапваща опашката си, е не само представяне на безкрайната права линия, но и на цялата безкрайност.

Следното може да се научи от примера с залепената лента хартия. Първо, ако лентата се постави с краищата си един върху друг и след това се разреже по дължина - следвайки посоката на линията - се образуват две кръгли ленти с еднакъв размер. Мислете за това от гледна точка на пространството. Чрез разделяне на обект, разположен в триизмерно пространство, се създават две части на тяло, които преди това са образували цяло.

Второ, ако лентата се завърти около себе си един път и половина (180 градуса) и след това се пререже, резултатът е лента два пъти по-голяма, когато се пререже по посока на линията. Така всяка кръгова линия в пространството, която се завърти един път и половина около себе си, когато се раздели, създава лента два пъти по-голяма. Това е тайната на растежа.

За да направи това, тялото трябва да живее в четвъртото измерение, във времето. В пространството, чрез делене, се осъществява делене; във времето, в четвъртото измерение, чрез делене, се осъществява растеж.

Трето, чрез по-нататъшно завъртане на лентата хартия, деленето винаги произвежда нови обекти. Те представляват многобройните явления на растеж в природата: При единично завъртане (360 градуса): двата преплетени кръга; при завъртане и половина (540 градуса), примката; при двойно завъртане (720 градуса), кръг и втори, който се увива веднъж, образувайки примка, през която може да се прокара другият кръг.

Всички тези операции илюстрират възможностите на четвъртото измерение, измерението на времето, на растежа, на промяната отвътре, на живота, на

движението, на флуида, на потока от време, който се връща в себе си и излиза от себе си, излиза в нещо ново.

9. Христос и Луцифер

При спускането към физическо сгъстяване откриваме, че първо физическото тяло е било предразположено - Сатурн - но все още е било в тясна връзка с останалата част от физическия свят, състояние на черница. След това е било предразположено етерното тяло, но също в тясна връзка с околната среда - на слънцето, звучейки. След това астралното тяло е било предразположено, но в тясна връзка с околната среда - на луната, светейки. На земята, след оплождането с Монадата и след като развитието на разположението на физическото, етерното и астралното тяло е било повторено и консолидирано чрез трите първи коренни раси - Полярната, Хиперборейската и Лемурийската - е последвало изработването на физическото тяло. Едва в четвъртата коренна раса е могло да последва правилното развитие и оформяне на физическото човешко тяло. И едва след като физическото човешко тяло е било оформено, Азът е могъл да получи господство в него. За да може Азът да стане владетел, първо трябва да се елиминира от астралното тяло всичко, което е пречка за появата на Аза или което би го обвързало на ниско ниво. В астралното тяло се крие силата за по-нататъшно развитие. Това е принципът, чрез който кама, присъщата топлина, е дошла в човека. Без собствена топлина, без собствена сила, човекът не би могъл да се развие в независимо, свободно същество. Развитието към свобода е било обусловено от кама, присъщата топлина. На Луната това се е подготвило. Това, което е било отвън на Луната като мъдрост, като светлина, като огън, Луциферичното, което се е преместило в отделния човек на Земята, се е изразило първо като репродуктивна сила. Това, което би било твърде много от него за духовното развитие на човека, е било изгонено от Земята в Луната. Но Земята и човешкото същество са запазили достатъчно собствена топлина за по-нататъшното си развитие. Земята не е имала собствена светлина; с нея светлината се е кондензирала до топлина; следователно тя получава светлината от слънцето, зависима е от светлината на слънцето. Така тя е загубила и собствената си мъдрост. Както хората на Земята са получавали светлина от слънцето, така са получавали и мъдрост от висши същества.

Чрез пречистването на астралното тяло, то се превръща в ментално тяло; Азът трябва да го трансформира за тази цел чрез пречистване - катарзис. Тогава самото астрално тяло става светещо. Топлината се трансформира отново в светлина. Тогава човешкото същество отново има своя собствена светлина и мъдрост. Пречистването на астралното тяло идва от безкористността. Всичко, което човек има в себе си от егоизъм, е нечистота на астралното тяло. Той трябва да бъде там само за света, а не за себе си. Докато камишално иска нещо за себе си, астралното му тяло е непречистено. Щом не желае нищо за себе си, камата на егоистичната страст се трансформира в топлината на ентусиазма, на любовта.

Възможността за трансформация на кама от огъня на страстта в топлината на любовта, на състраданието, идва в света чрез Христос, Будхи, Принципа на Любовта. Това е било вложено в човека. Пречистената топлина е любовта, тя е другият полюс на мъдростта, на светлината, на Луциферическия принцип.
Първо топлината се проявява като Кама и използва Манас за своите егоистични цели. След това кама се превръща в пречистената топлина, любовта. След като човек излъчва тази пречистена топлина, астралното тяло започва да се трансформира в светлина; любовта се обединява с мъдростта:

Христос с Луцифер.

Христос и Луцифер, любовта и мъдростта, са основно едно, два полюса на едно и също същество, една и съща сила. Тази пречистена Кама вече може да бъде използвана от Аз-а, за да направи етерното тяло напълно самодостатъчно. Това се случва за всички хора едва в шестия кръг, но за някои, които са напред в развитието, вече сега. Сега по-нататъшното развитие се осъществява по такъв начин, че Аз-ът, истинският човек, свободният човек, използва астралното си тяло за задействане на манаса, мъдростта, светлината, за да работи с него в етерното тяло, да го снабдява със сили, да му осигурява Будхи, да го поглъща.
Тъй като етерното тяло е духовната форма на физическото тяло, животворящата сила на физическото тяло, точно както астралното тяло е животворяща сила на етерното тяло, така и с трансформацията на етерното тяло физическото тяло се трансформира и подготвя да приеме Атма, която дотогава все още се е рееше около него. Тогава настъпва и завършването на физическото тяло. Това се случва за всички човешки същества в седмия кръг и след това в по-голяма степен на седмата планета. Ако човек постигне това дори сега, той е достигнал етапа на майсторство.
Първо физическото тяло се предразполага, [но то се] осъществява последно. След това, второ, етерното тяло е било предразположено, [но то се] осъществява предпоследно. Трето, астралното тяло е било предразположено, [то е завършено като] първо. Това завършване е нещо различно от външното формиране. Що се отнася до външното формиране, първо се е формирало физическото тяло, родено от околната среда, след това етерното тяло, след това астралното тяло - всичко е в разположението. От тях първо астралното тяло е станало подвластно на Аз-а, след това етерното тяло, след това физическото тяло. Това възнесение ще се повтаря във все по-голяма степен, точно както се е повтаряло спускането, чрез планети, кръгове, коренни раси, раси и в отделния човек във всеки живот и в състоянията на сън и бодърстване. Обратното повторение ще последва при Възнесението:
Будност - сън (възнесение)
Въплъщение - междинно състояние (висши светове)
Възнесение във всяка раса, във всяка коренна раса, във всеки кръг, на всяка планета. Основният момент в обръщането към Възнесение е трансформацията на Кама в Любов и по този начин завръщането към Светлината, към Мъдростта. Когато

човек постигне това, от този момент нататък той се ръководи сам; тогава той вече не е зависим от висши същности,

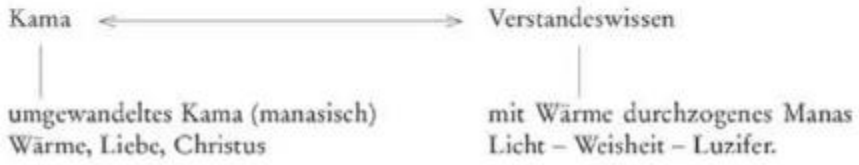

Христос и Луцифер са по този начин двата полюса, които държат заедно цялото развитие на Земята, между които човечеството се носи и към които то трябва да се развива нагоре.

10. Разтопеното море

Разтопеното море не можеше да бъде създадено от Хирам Абиф, докато човекът не премине напълно през огъня на страстта, докато не се спусне напълно в земния огън. Дотогава Месинговото море не можеше да стане твърдо. То трябваше да остане вълнообразно и ако трябваше да бъде така укрепено, трябваше да се пръсне. Страстта, превърнала се в сила, е разрушителният принцип, който води всичко към гибел. Но след като Хирам Абиф се потопи в огъня, в жаравата на месинговото море и излезе отново от него, носейки със себе си златния триъгълник - висшите принципи на мъдростта, красотата и силата (Манас, Будхи, Атма) - той можа да доведе месинговото море до съвършенство. Месинговото море е сливането на нисшите и висшите принципи във физическото съществуване, в минералния кръг. Това можеше да се установи напълно само след пълното слизане в минералния свят, във втвърдяването на физическото.

Разтопеното море е втвърдяването на астралното тяло. Такъв, какъвто е бил астралът преди втвърдяването на физическото тяло, не му е било позволено да се втвърди. Преминавайки през втвърденото физическо тяло, астралът е бил пречистен по такъв начин, че след това да може да излезе чист и едва тогава да се втвърди. Едва тогава може да бъде намерено словото, което е написано на Златния триъгълник. Едва тогава, когато астралът е пречистен, Словото може да възникне отново, етичното тяло в новата си форма, изразяващо Христовия принцип. Образованието на човека е образование на свободата. За да може егото да живее в човека и да го оформи в индивидуалност, то непременно трябваше да узурпира част от всички сили на света. Следователно формирането на егоизма е било необходимост от средата на лемурийската раса. До формирането на егоизма човекът все още не е имал своя собствена Кама; там всичко Камично е било само космически присъстващо. След разделянето на два пола камичното навлиза в отделния човек; излишната кама се отделя в Луната. Сега формирането на Кама се случва в отделния човек. Колкото повече човекът се втвърдява физически, толкова по-концентрирана става и Кама в него, тъй като сега той все повече се изправя срещу външния свят, научава се да различава все повече своето „аз“ от останалия свят. Накрая той забравя, че е част от останалия свят и затова се изправя срещу околната среда като враг - Каин убива брат си Авел. Оттогава нататък той искаше да има всичко само за себе си, да заграбва всичко, защото усещаше голямата разлика между това, което беше самият той, и това, което не му принадлежи, което принадлежи на околната среда. Така силата на камата беше доведена до крайности. Докато сега, от една страна, човекът ставаше все по-жесток в алчността си за притежания, от друга страна, той трябваше да се научи, че не може да притежава всичко. Трябваше да се научи да се лишава от много неща. Трябваше да се научи, че по този начин, както го иска - външно - никога не може да заграбва [всичко], и

чрез смъртта му беше показано, че дори и привидно да може да внесе много в притежанието си, той отново трябва да се откаже от всичко, когато смъртта го откъсне от физическия свят. Така човекът се научи на резигнация. През много животи той трябваше да научи разликата между тленното и нетленното. Трябваше да се научи, че всички външни притежания нямат съществуване. Сега той се оглеждаше за нетленното; той го намери във висшите светове. Сега той се научи да насочва желанието си към нетленното. Той се научи да се отказва от външните притежания. Сега той започна да се изгражда вътрешно. Но докато все още имаше някакво желание за собствените си притежания, той не можеше да доведе това дело на вътрешно изграждане до завършване.
Първо, силата кама трябваше да бъде изтласкана нагоре чрез навлизане в минералното втвърдяване, но след това, само чрез това преминаване през минерално-обективния свят, тя трябваше да бъде пречистена отново и да се появи като безкористна човешка любов. Така космическата топлина се превърна в индивидуална топлина, индивидуална сила. Това се крие преди всичко в благочестието. Благочестието внася ред в необузданата страст. То я оформя към хармония, към красота. Благочестието беше липсващата греда на храма на Соломон, която трябваше да свързва двата стълба. Тя трябваше да бъде намерена, преди храмът да може да бъде построен. Едва след като човекът е постигнал благочестие, предаността към висшето, човечеството можеше да бъде доведено до съвършенство. Той можеше да научи тази преданост към висшето само като премине през его съзнанието и [чрез] втвърдяване във физическия свят. Благочестието също го води до намирането на главното слово, което го води към съвършенство. След като е привел астралното си тяло в хармония чрез благочестие, той е постигнал Главното Слово, мъдростта, чрез която трансформира етерното си тяло във вечно, в звучащото Слово, което е продуктивно.
На хората бяха дадени стълбовете: Вооз, сила, физическо тяло, и Йоаким, мъдрост, етерно тяло, и по-нататък средствата за постигане на съвършенство: астрално тяло, Кама, огънят;
Той трябваше да се научи да работи с огън: отвън в природата с физическия огън и отвътре в човека с душевния огън, кама. Отвън той трябваше да обработи минералното царство с помощта на физическия огън, да го оформи в хармония, в произведение на изкуството; вътре в душата той трябваше да развие първо самосъзнание, а след това вътрешна хармония, благочестие, ентусиазъм - да бъде в Бога - с помощта на силата на кама, да слезе напълно в страстта и след това да излезе отново като Хирам Абиф със златния триъгълник, висшите сили. Едва след като е трансформирал страстта в благочестие вътрешно, а огъня в красота външно, той можеше да свърже и стълбовете Вооз и Йоаким, тоест можеше да се развие нагоре към мъдрост и сила, към Будхи и Атма, защото беше работил чрез Кама манасически. Той постига мъдрост, като пречиства кама чрез благочестие; по този

начин кама се трансформира в чиста човешка любов, а от друга страна - като пропива манас, силата на знанието с пречистената кама - в ентусиазъм. По този начин кама се пролива с манас и топлината на кама навлиза в манасичното.
Така напречната греда, поставена над двата стълба, води, от една страна, към висшата мъдрост, Будхи, чрез благочестието, любовта, Христос, и, от друга страна, към творческата сила - Атма - чрез знанието, ентусиазма, Луцифер. Така двата стълба на храма са свързани.
Преобразяването на минералното царство във външен храм върви ръка за ръка с преобразяването на бушуващото астрално тяло в хармонична човешка любов. Така се изгражда медното море във външното и вътрешното. Минералният свят най-накрая ще се превърне в израз на човешката любов. Любов отвътре, красота отвън: това ще стане образът на света тогава.
Допълнение към „Медното море“
Трите спътници на Хирам Абиф са трите нисши принципа; Хирам Абиф е егото. Тези трима трябва да му помагат, но не трябва да стават господари. Те разрушават медното море. Трите нисши принципа първоначално са пречка за човека в изграждането на висшето, в развитието на Аз-а към свобода. Хирам Абиф се гмурка във вътрешността на земята, като се потапя в Морето на Огъня. Той се гмурка през камическия огън във физическото. Там е надарен с трите висши принципа, златния триъгълник. Но когато се появява отново, е нападнат и убит от трите калфи. Това представлява борбата, която трите нисши принципа водят с висшите в човека. Егото е изтокът, през който влизат висшите принципи - като слънцето те изгряват в човека. Трите спътници идват от другите три области на небето. Преди да умре, Хирам Абиф пише майсторското слово върху златния триъгълник и го потапя в дълбок кладенец. По този начин той посочва времето, когато човекът ще е пречистил астралното си тяло дотолкова, че медното море ще бъде фиксирано, страстта ще се успокои и физическото и астралното му тяло ще образуват твърдата основа, върху която той може да стои в по-нататъшно развитие. По времето на Хирам Абиф, веднага след появата на Аз-а със самосъзнанието, при превръщането на околната среда в обект, златният триъгълник все още не е можел да бъде издигнат над Медното море. Това е могло да се случи само след перфектното пречистване на астралното тяло.

11. Взаимосвързването между трите свята и природния свят

Докато човекът стои пред нас, той съдържа в себе си три същества; той е гражданин на три свята - физически, умствен и духовен. Но човекът е самосъзнателен само във физическото. Докато той е самосъзнателен във физическия свят като отделен индивид, другите същества в природата нямат това самосъзнание във физическия свят като отделни индивиди. Съществата, които той е оставил зад гърба си като етапи от своето издигане, нямат самосъзнание в своите индивидуални проявления. Той е придобил самосъзнанието си за сметка на тези други същества. Неговото развитие е развитие към свобода за сметка на другите несвободни царства на природата, оставени от него.

Всяко от тези царства на природата притежава едно или повече свойства и сили, които го сродяват с човека. С минералното царство той споделя минералното съществуване, триизмерния инди-поява чрез кондензация на минералното съществуване, превръщането му в обективно в сравнение с околната среда, физическата форма, която е минерална по състав, физическата субстанция и телесност. Сега всичко, което му е било твърде много от тази физическа, минерална субстанция и телесност, той е оставил зад гърба си и от това е възникнала минералната среда. Наблюдаваме този процес на отделяне на излишната физическа субстанция и преминаването ѝ в минералния свят, както и при човека. Ако цялата му физическа телесност е станала излишна или пречка за по-нататъшното му развитие, тя напълно отпада от него; настъпва смърт и физическото тяло се връща в минералния свят, от който е взето.

Второ, човекът притежава - подобно на растителното царство около него - способността да расте и да се възпроизвежда, което го издига над минералното царство. Той е придобил способността да расте, като е абсорбирал храна от околната си среда и я е добавял към тялото си, за да му даде нова сила. С факта, че е можел да приема нови неща - чрез храната - е било свързано и това, че е могъл да произвежда нови неща - производствената сила - която се е появила при него първоначално като физическа самопроизвеждаща се сила. Възпроизводителната сила е по същество само антипол на приема на храна. Когато човекът все още е водил растителен живот, той, подобно на растението, от една страна е приемал храна от околната среда, а от друга страна е растел отвътре в нея. По това време приемането на храна е било вдишване на околната среда, а издишването е означавало растеж в околната среда, възпроизвеждане на себе си, както може да се наблюдава и сега при растението. Това, което е било излишно при това възпроизвеждане във вещества, е останало в минералния свят. Растителният свят стои около нас като образ на тези сили на хранене и на остатъчната преработка на поетата храна и трансформираната в растеж и размножаване в растеж и

размножаване. Това е етап, [от който] човекът се е издигнал и който е оставил зад гърба си като втори по пътя на своето развитие. Но това е и етап, до който той трябва да достигне отново в бъдеще. Той е образцов за него. Той трябва да се научи отново, подобно на растението, да поема безстрастно силите на околната среда и след това - след като им е позволил да преминат през него и като се откаже от най-съкровеното си същество, пропито с тези сили, да ги измете навън - да върне тези сили в околната среда по по-възвишен начин. Той трябва да извършва алхимия със силите на околната среда в себе си, която ги привежда всички в красива хармония, превръщайки дори основата в чисто, пречистено злато. Това той може да направи, когато е достигнал точката, в която разпознава себе си и като сила в космоса, която е необходима за по-нататъшното развитие на космоса; когато вече не иска силата си за себе си, за да се изгради физически от околната среда, за да задоволи желанията си и по същия начин да се възпроизведе за задоволяване на собствените си желания. Това е специална сила; тя се крие в нейната индивидуалност. Да бъдеш индивидуалност не означава нищо друго освен да бъдеш специална, неразделна космическа сила. Всички космически сили са индивидуалности. Минералите, растенията и животните не са индивидуалности. Но висши индивидуалности действат чрез тях и в тях. Всички природни сили са съзнателни изрази на индивидуалности. Колкото повече се формират такива космически сили, толкова по-красива и хармонична става вселената. Тя е била съвършена от самото начало, но еволюцията на вселената е еволюция на разнообразие и красота. Красотата е да увенчае космическото съществуване.
Как развитието може и трябва да протича безкористно и хармонично, красиво проектирано, благоприятно за околната среда, човекът ще се научи от растителното царство, към което някога е принадлежал без самосъзнание, без собствена воля - зависим от висши сили - но безкористен и целомъдрен, без желание. Сега той трябва да влезе в състоянието на растително съществуване на по-високо ниво, самосъзнателен, надарен със собствена воля, с пречистена, целомъдрена творческа сила. Растението е здраво вкоренено в почвата; не може да живее без почвата, в която е вкоренено; по този начин е зависимо от физическия свят. Човекът трябва да се вкорени в духовното; от него трябва да черпи храна. Той трябва да се вкорени, да се съживи и да процъфтява в духовното, независимо от физическия свят. Твърдата основа в духовното е неговият Аз; в нея той е вкоренен; той трябва да живее в духовната светлина и да цъфти чрез мъдрост, и да дава плодове чрез собствената си божествена воля. Развитието трябва да го направи свободен, да му даде собствена воля, но накрая и собствена воля за духовен живот. Там той води съществуване, подобно на растението, но независимо, свободно, в хармония с плана за развитие на космическите индивидуалности и сили. На по-високо ниво, следователно, растителното царство представлява това, към което той трябва да се стреми като свой живот, своята дейност в света. То е символ на висшия живот. А

минералното царство, в своето спокойствие и липса на желания, представлява всичко необходимо за този живот и неговите проявления, формиращата субстанция, в която човекът след това ще живее, от която ще се изгради, от която ще поеме сили, материал, за да го превърне чрез алхимия в живо същество. Всичко минерално след това ще премине отново през него и ще излезе от него растително. Той ще събуди мъртвите за живот. След това ще освободи минералното царство, което остава под магията и е втвърдено, от тази магия. Докато сега живее с живи същества и унищожава живите същества, за да се изгради, и произвежда само минерални неща, тогава той ще се храни с минерали и ще произвежда живи същества. Докато сега носи болка и дисхармония на света чрез живота си, тогава той ще разпространява радост и хармония около себе си.

Човек може да направи това само когато е овладял напълно етерното си тяло и всички сили на етерното му тяло са станали свободни. Тогава той може да води това растително съществуване на по-високо ниво. Тогава той живее в самото си жизнено тяло, тогава той е животът, Словото, Христос, Будхи. Тогава той може да обърне живота си навън по същия начин, да го отдава непрекъснато на околната среда, както сега изпраща желанията си в околната среда. Неговото физическо тяло сега е отражение на тялото на желанията му. Той е бил още повече такъв в по-ранни времена. Сетивните органи са насочените навън желания, които го свързват с физическото. Волята на човека сега почива в неговите желания и навлиза в околната среда чрез тях. Следователно, физическото тяло сега е все още образ, израз на волята, живееща в желанието. По-късно физическото тяло ще бъде образ, израз на волята, пребиваваща в живота.

Сега човек възприема околната среда чрез сетивата, които са органите на астралното тяло, тялото на желанията, и използва репродуктивната си сила само за възпроизвеждане във физическото. По-късно, когато стане безкористен, след пречистването на астралното тяло, в него ще настъпи обръщане на силите. Това, което сега се използва за възпроизвеждане във физическото, ще бъде издигнато до духовната сила на възпроизвеждане чрез Словото, творческия звук; и органите, които са служили за възпроизвеждане, ще бъдат трансформирани в такива, които получават живот от околната среда. Физическото тяло тогава ще бъде образ на живота, на физическото тяло. Тогава то ще бъде живо, растително. Желанието донесе на човека смърт; желанието е точно това, което убива. Предаността му носи живот. Тя му изгражда безсмъртното тяло, което само се генерира от себе си. Цялото развитие е развитие към живот. Развитието означава живот.

Всичко, което е натрупано в животинското царство в сили, ни показва етапа, който е бил необходим, за да доведе човека до физическо съществуване. Животинското царство е натрупаното желание на човека. Доколкото той преодолява желанията си, доколкото има освобождаващ ефект върху животинското царство. Силата, натрупана в животинското царство, страстта, която у човека се е увеличила до

самосъзнателна страст, трябва постепенно да бъде освободена отново чрез пречистване на човешката природа и там да бъде използвана като сила и трансформирана в живот. След това, чрез вътрешна алхимия, той оформя хармоничния живот на растителното царство от страстта на животинското царство и спокойствието на минералното царство. От неактивното и хаотичното той кристализира в живи форми живото, хармоничното, красивото.
В минералното царство е въплътена мъдростта, мъдрата мисъл; в животинското царство е въплътена силата; в растителното царство силата и мъдростта ще разцъфтят, обединени в красота.
Ето защо самият човек е трябвало първо да отдели всички тези царства, за да може по-късно, като индивидуалност, като свободна, космическа сила, да създаде от тези царства, които са едновременно средство за възход, модел и поле за действие за него, един красив космос. Тогава мъдростта на минералното царство и силата на животинското царство ще навлязат изцяло в растителния живот. Тогава човекът ще бъде строителят, който използва тези сили и ги преобразява в един красив, одухотворен световен храм, пълен с живот и хармония.

12. Произходът на човека

Би било глупаво и самонадеяно да вярваме, че можем да знаем цялата истина, но въпреки това всеки човек може да се научи да я намира. Не сме способни да поемем цялата светлина на слънцето в себе си, но всички можем да живеем в неговата светлина, всички можем да видим слънцето с очите си. Много от слънчевите лъчи могат да ни осветяват и стоплят, но не сме способни да поемем цялата му светлина, топлина и живот. Слънцето със сигурност е там за всички нас, но не можем да го прегърнем. По същия начин истината е там за нас неразделна, но силата ни не е достатъчна, за да прегърнем пълния ѝ блясък. Точно както един слънчев лъч, който пада в тъмнината, е достатъчен, за да освети тъмнината, така и един лъч духовна светлина е достатъчен, за да ни покаже пътя към духовното.
За всеки от нас ще дойде моментът, когато такъв лъч светлина падне в мрака на душата. И тогава човекът, който дотогава само е опипвал несигурно в тъмнината, придобива надеждата един ден да може да ходи в светлината. Ние сме предназначени за светлината. Някога и ние ходехме в светлината, но като деца, държащи се за ръце с нашите божествени водачи и водачи.
Това не беше самопостигнатата светлина. За да я постигнем сами, трябваше да се спуснем в тъмнината за известно време и да пребиваваме там. Но само за известно време. В нас оставаше копнежът по изгубеното царство на светлината. Нашият дом не е в тъмнината. Но човек трябваше сам да си спечели правото на този дом. Само това, което е самопридобито, има стойност. В тъмнината човекът първо се научи да цени самопридобитите притежания. Но каквото и да е придобил в тъмнината, то не можеше да го задоволи – защото копнежът му по родината беше твърде силен. Тогава за него се отвори порта към царството на светлината – и лъч светлина проблесна през нея, показвайки му пътя да стигне до там. Само онези, които преминаха през тази порта, можеха да намерят пътя към царството на светлината. Някой дойде, който му показа този път и каза: Първо трябва да минеш през тази тясна порта. За да направиш това, трябва да обеднееш и да оставиш зад гърба си всичко, което си придобил в царството на тъмнината. Докато се вкопчваш в притежанията, които си придобил, не можеш да прекрачиш прага на тази порта. И сега в човека се възникна борба; Той копнееше да се върне в царството на светлината; но трябваше сам да си осигури входа и го направи, като се отказа от всичко останало, което беше придобил.
Колкото повече поглъщаше лъча светлина в сърцето си, толкова повече усещаше това, което беше придобил в царството на мрака и което дотогава му се струваше ценно, като тежко бреме, което му тежи все повече и повече – докато най-накрая не отхвърли това бреме. И тогава кракът му прекрачи прага на портата и той погледна в пълния блясък на духовното слънце, разпери ръце и се остави да бъде изпълнен със светлина и топлина. И лъч от слънцето проникна до сърцето му, и

върху този лъч беше неговото име, и от света на светлината името му прозвуча за него. И в светлината той видя фигура, която разпери ръце, сякаш за да благослови, и от ръцете на тази фигура излъчваха най-чудесни цветове и се преливаха в мелодии през царството на светлината, и той видя как лъчът, който удари сърцето му, блестеше от ръката на това светлинно същество. Тогава той повика братята си в царството на мрака и им показа пътя към царството на светлината, и колкото повече водеше по този път, толкова по-светло ставаше около него, толкова по-прекрасни звучаха мелодиите около него и толкова по-близо се приближаваше до съществото в светлината. Така той градеше стъпка по стъпка чрез своята преданост и състрадание и се възнесе до трона на светлината и му беше позволено да се поклони в неописуемо блаженство на /нечетливо] този, който стоеше там горе.

13. Светлина по пътя I

Преди окото да може да види, то трябва да се отучи от сълзите.

Тоест, преди светът на душата да се отвори за погледа ни, ние трябва да контролираме собствената си душа по такъв начин, че тя да се превърне в средство, чрез което можем да разберем всичко от духовно естество. Сълзите се извличат от окото от собствената му болка. Докато душата е развълнувана от собствената си болка, тя не може да се превърне в орган за болката на други същества, която е скрита от физическото око. Но първо душата трябва да бъде подготвена от собствената си болка. Душевният орган за даване трябва да се развие чрез собствената си болка. Но той може да стане активен само когато надрасне собствената си болка, когато човек може да чувства болка, без да бъде разтърсен от нея, когато е придобил пълно спокойствие. Тогава способността да чувстваш болка се трансформира в способността да възприемаш болката на другите същества, да я виждаш като нещо реално. Всяка болка е там, за да издигне хората на едно ниво, да трансформира чувствата им от човешки, трогателни, страстни в божествени, спокойни, просветлени. Само тогава душата на неговите събратя може да се отрази в неговата душа. Вътрешното му око се отваря; той се научава да вижда в света на душите.

Преди ухото да е способно да чува, чувствителността трябва да отслабне.

Трябва да се научим да не приемаме лично казаното с гласа, думата на друг човек - нито приятното през суета, нито неприятното през болка. Това, което другият човек ни казва, не бива да ни наранява повече, отколкото ако го е казал на човек, за когото не ни е грижа. Не бива да ни докосва. Ако сме пречистили душата си до такава степен, че да е свободна от всякаква суета, грубите вибрации на нараняващата дума не могат да оставят отпечатък в ухото ни. Те могат да достигнат до душата ни и да бъдат чути, но не могат да влязат и да причинят хаос. Преодоляването на всяка лична суета, всяко чувство за важност на собственото битие по отношение на другите, това ни позволява да чуем думите на висши същества. Тези звуци се заглушават от вибрациите на собствената душа за чувствителното ухо.

14. Светлина по пътя II

Преди Учителите гласът може да говори, но трябва да се научи да наранява.

Докато все още използваме гласа си, за да казваме на своите ближни неща, които ги наранняват, докато думите ни не са изпълнени с нежност и търпение, а все още отекват с гордост, собствена важност, властност или мисъл на омраза, мисъл на недоволство, не можем да издигнем глас към онези, които могат да приемат само чистото, безкористно, прощаващо и предано слово.

Всяка груба, нараняваща дума и всяка дума, изпълнена с грозна, дисонансна мисъл за егоизъм, ни отделя от господарите. Господарите не могат да говорят чрез нас, докато това е така. — И те ни разбират само когато могат да ни използват като инструмент, за да говорят чрез нас. Те разбират само собствения си език, собствените си звуци. Нашият глас може да говори на Господарите само когато сме толкова изпълнени с човешка любов, че всяка дума е израз на човешка любов. Само тогава думите ни се превръщат в мелодия, музика за човечеството, защото те му носят само добро. — Нашите думи са сила, чрез която ние се впечатляваме в обкръжението си. Всяка дума, която изричаме, оставя отпечатък върху обкръжението ни. Докато думите ни не съдържат любов, те внасят дисхармония в обкръжението ни. Ето защо Павел казва:

Ако говоря човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм мед или звънтящ кимвал.

Бих говорил само дисхармонични думи. Любовта е, която прави думата хармонична, която я прави музикална. И:

Преди душата да може да застане пред тях, кръвта на сърцата им трябва да намокри краката им.

Да можеш да стоиш, означава да бъдеш здраво стъпил на земята. - В обикновения човек само физическото тяло стои на твърда земя, но душата трябва да се научи да стои също толкова твърдо. Тя може да го направи само когато страстта е в покой. Страстта обитава в кръвта на сърцето. Кръвта на сърцето трябва да бъде пречистена чрез опит, чрез прозрение и състрадание, сублимирана като кръвта на Христос. Когато кръвта на това сърце намокри краката, тоест, когато тече като пречистена кръв в любов към човечеството, тогава душата може да застане пред господарите. Тогава Кама на човека, неговата собствена егоистична страст, се трансформира в безкористна топлина, в любов. Тогава кръвта на сърцето вече не тече през организма му за негови собствени интереси, тя вече не се движи, а тече свободно навън, за да помага на другите, като сила в Цялото. Тогава душата може да застане пред господарите, защото тогава е готова да бъде използвана като инструмент. Тогава човешкото същество може да стои и да ходи в душата си, тогава вече не е нужно да зависи от висши същества, които да водят душата му, от такива същества, които го хващат за ръка и го водят през душевния свят. Тогава той може да погледне нагоре към онези, които са го водили досега, да ги погледне в очите, защото е станал техен колега. Страстта обвързва човешкото същество със света на

сетивата. Докато все още живее в страст, не може да се издигне духовно до нивото на господарите. Той все още пълзи по земята като животно. Физическото тяло тогава е изправено, но астралното тяло, оставено на произвола на съдбата, все още приема животинска форма. Да стоиш означава да можеш свободно да сочиш нагоре. Животното не може да направи това, то е привързано към земята, погледът му е насочен надолу. Точно както човекът вече може физически да обърне погледа си нагоре, той трябва да може да го прави и духовно. Тогава той става независим в душевния свят, стои твърдо и сега може да стане пратеник на господарите, които могат да използват за свой пратеник само някой, който може да ходи в самия душевен свят. Това, че Петър първо е потънал, когато е ходил по морето, но че Христос след това го е издигнал и той е стоял твърдо на морето чрез Неговата помощ, означава, че душата му е трябвало да бъде укрепена чрез Христовата жертва, преди самият той да може да стане пратеник на човечеството. Кръвта Христова беше пролята за всички хора, за да им даде възможност да пречистят душите си до такава степен, че да могат да застанат пред господарите.
Тъй като Христос дойде в хората като Аз-а по време на Лемурийската епоха, хората се научиха да пребъдват във физическото тяло. Тъй като кръвта му течеше на кръста, те се научават да пребъдват в душата.

15. Илия

Илияс разпозна божествения дух в тих, мек глас, тоест, той влезе във връзка с божественото чрез собственото си спокойно, ритмично дишане.
Висшият Аз на човека е въплътен във въздуха. Чрез дишането човек вдишва своя висш Аз.
Но докато страстта му бушува, той не може да разпознае Бога, не и в бурята и рева.
- Само когато е във вътрешна хармония до такава степен, че дишането му е ритмично интегрирано в световния процес, тогава той може да осъзнае напълно висшето си аз. Фактът, че гарваните са донесли храна на Илия, означава, че същества от въздуха са го учили и са го изпълвали с мъдрост от висшите светове. Както храненето от гарваните, така и разпознаването на Бога в лекия бриз са били посвещения.

16. Силата на Бог в света и в човека

Всички царства на природата са израз на божествената творческа сила. Спокойствието на минералното царство въплъщава божествената мисъл, движението и животът на растителното царство въплъщават божествената любов, а силата на животинското царство въплъщава божествената воля.

В човешкото същество божествената воля се е индивидуализирала в множество индивидуални воли. Животното, растението и минералът все още нямат своя собствена воля. Зад тях стоят висши същества и тези сфери са подчинени на тяхната воля. Индивидуалната човешка воля не би могла да бъде изградена, ако първо не се беше показала като такава, която се отделя и откъсва от цялото. Минералът няма собствен живот; той живее в едно цяло, в целия минерален свят. Растението няма собствено усещане; то усеща само в съвкупността на целия растителен живот; животното няма собствена воля; то има своята воля в една по-висша, по-всеобхватна съвкупност. Само човекът притежава собствена воля.

Първата основна задача на човека е била да развие собствената си воля. Той има свой собствен живот, свои чувства и своя собствена воля. Чрез собствената си воля той трябва да може да се развива по-нататък. Докато божествената творческа сила в минерала изразява само мислите си във видимата форма, в растението тя изразява живота във видимия си растеж и размножаване, а в животното изразява волята си в движение и страст. Тя не само е направила човека център на всички свои изрази и откровения, но и му е дала самосъзнание, като се е потопила напълно в човека. Тя му е дала способността да я разпознае в себе си. Човекът е съществото, което осъзнава божествената сила и което трябва да се научи съзнателно да използва тази творческа сила. Отначало той се е научил да използва божествената творческа сила само за свои собствени цели, защото първо трябва да развие напълно себе си, като божествен зародиш, като ставащ бог. Той първо е използвал божествената воля, за да се размножава. Интуитивното му възприятие се е изразявало в удоволствие и болка, желание и отвращение, любов и омраза, а божествената мисъл се е изразявала в интелекта му, способността му да мисли.

Тук наблюдаваме спускането на божествената творческа сила в природата от мислене чрез чувство към воля и възхода на божествените творчески сили в човека от воля чрез чувство към мислене. Точно както човекът стои пред нас като волево, чувстващо, мислещо същество със самосъзнание, така той е все още непречистеният човек, който само в зародиш съдържа висшите сили в себе си. Той трябва постепенно да прави тези сили все повече и повече подобни на първичната сила, чрез избистряне, чрез пречистване, чрез консолидиране. Докато първо е получил волята, после чувството, после мисленето от Божеството, неговото възход сега продължава по такъв начин, че първо пречиства мисленето си и го прави напълно свое, след това, чрез пречистеното мислене, пречиства и чувствата си и се учи да ги

контролира напълно, и по-нататък чрез мислене и чувство трябва да пречисти волята и да я направи напълно своя. Едва тогава той ще стане свободен човек. Мисленето му трябва да стане ясно и спокойно като минералното царство, чувството му трябва да стане чисто и целомъдрено като чувството на растителното царство - волята му трябва да стане силна като силата на животинското царство - но съчетана със спокойствието на минералното царство и целомъдрието на растителното царство - само тогава той ще стане пълноценен човек. Тогава той може да участва в развитието на всички космически сили. Всяко човешко същество е цвят върху дървото на Божеството. Но само след като е погълнало всички сили на Божеството и ги е привело в хармония чрез вътрешен процес на трансформация в себе си, само тогава той може да стане продуктивен във висшия смисъл, само тогава цветът може да се превърне в плод, от който по-късно ще поникне нов живот. В началото на живота си човешкото същество ще бъде отражение на живота, на етерното тяло. Тогава то ще бъде живо, подобно на растение. Именно това желание убива. Предаността носи живот. Тя изгражда безсмъртното тяло, което само се самото генерира. Цялото развитие е развитие към живота. Развитието означава живот.

Всички сили, които са били натрупани в животинското царство, ни показват етапа, който е бил необходим, за да доведе човешкото същество до физическо съществуване. Животинското царство е натрупаното желание на човешкото същество. Доколкото то преодолява желанията си, дотолкова то има освобождаващ ефект върху животинското царство. Силата, натрупана в животинското царство, страстта, която се е увеличила в човека до самосъзнателна страст, трябва постепенно да бъде абсорбирана отново чрез пречистването на човешката природа и да бъде използвана там като сила и трансформирана в живот. След това, чрез вътрешна алхимия, той оформя хармоничния живот на растителното царство от страстта на животинското царство и спокойствието на минералното царство. От неактивното и хаотичното той кристализира живото, хармоничното и красивото в живи форми.

В минералното царство е въплътена мъдростта, мъдрата мисъл; в животинското царство е въплътена силата; в растителното царство силата и мъдростта трябва да процъфтяват заедно в красота.

Следователно, самият човек е трябвало първо да отдели всички тези сфери, за да може след това да оформи от тези сфери красив космос, които са едновременно средство за издигане, модел и поле за дейност за него, като индивидуалност, като свободна, космическа сила. Тогава мъдростта на минералното царство и силата на животинското царство ще бъдат напълно включени в растителния живот. Тогава човекът е майстор-строител, който използва тези сили и ги превръща в красив, одухотворен световен храм, пълен с живот и хармония.

17. За словото на Създателя

Всеки звук, който произнасяме, всяка дума поражда вибрации в нашата среда, вибрации, които се разпространяват на вълни във всички посоки. Тези вибрации се разпространяват във въздуха, но също и през по-плътните тела. Чрез нашия орган на слуха тези вибрации на въздуха, а също и на по-плътните тела, например вибриращата струна на инструмент, се подават към нашия мозък и там се интерпретират от съзнанието; тоест, звуковите вибрации се преобразуват там във вибрации на съзнанието. Ако сега можехме да направим вибрациите, които се произвеждат от нашите думи, видими, те биха произвели видими промени в материята около нас. Ако позволим на определена дума да звучи непрекъснато и ако можехме да придадем форма на тази дума в материята около нас, тогава нашата среда най-накрая би формирала формацията на тази дума. Нашата среда тогава би се превърнала в израз на думата, излъчваща се от нас.

Когато по този начин комуникираме с обкръжението си чрез звук, ние привеждаме всичко около нас в определена вибрация, в движение, в ритъм. Човек чува думите си само защото им позволяваме да звучат, но също така ги оставяме да заглъхнат отново. Ние създаваме ритъм чрез думите си и след това го оставяме отново да заглъхне. Първоначално нашата среда е без този ритъм, произведен от нас чрез звука. След това тя се привежда в ритъм от звука. След това ритмичните вълни отново се разпространяват и всичко се връща в състояние на неподвижност. Ако оставим една дума да звучи непрекъснато, трептенията винаги биха останали едни и същи; едното би следвало другото без прекъсване на движението. Ако тези вибрации следваха едно друго без прекъсване, човек не би могъл да различи една вибрация от следващата и това непрекъснато следване и преминаване на вибрациите би било равно на пълен покой. Така че можем да си представим такава степен на движение, на ритъм, която е равна на покой. Тогава това е равномерен, непрекъснат ритъм.

Ако можехме да пренесем ритъма на една дума върху цялата ни среда, тази наша среда най-накрая би се превърнала в израз на тази дума; ние бихме привели материята около нас в такова движение чрез нашата дума и бихме я поддържали в известно напрежение чрез непрекъснато звучащата дума, което най-накрая би било и видимо изразено.

Така и в началото, тоест в началото на развитието на нашата земя, божественото Слово на Създателя е прозвучало и е поставило земята в определен ритъм, и чрез продължаването на този ритъм движенията на материята са се превърнали в кондензация; материята е била поддържана в определено напрежение от звука на Словото. Обаче, това божествено слово на Създателя е звучало не само в началото. То звучи непрестанно. Ако би прозвучало само една секунда, не повече, светът би се превърнал веднага в хаос. Всичко около нас е израз на това божествено слово на

сътворението, което ехти през света. Всичко видимо е външно възприемаемата вибрационна граница на божественото слово; това е ритъмът на живота, изтласкан на повърхността, който виждаме в сетивния свят около нас, а формите на сетивния свят са мислите на Бог, изразени в това божествено слово на сътворението.
Светът е в постоянен ритъм, породен от божественото Слово на Създателя. Божественото е всичко, което е там; Словото е движението, което навлиза в Божественото Вечно; всичко, което навлиза в проявлението, е мисълта за Божественото, изтичаща чрез Словото от вътрешността на Божеството. Така, от божественото Същество, от покоя, който е едновременно непрестанно, недиференцирано движение, животът произлиза чрез Словото и поставя всичко в непрестанното диференцирано движение и по този начин оформя мисълта за Бога в това, което преди е било недиференцирано. Така Божественото е навсякъде едновременно вечен покой, според битието; след това вечен живот, който е като вечна промяна, защото вечният живот означава вечна промяна, вечно възникване, растеж и накрая вечно съзнание; постоянен израз на Божествената мисъл, която се е превърнала, е светът.
Всичко, което възприемаме външно в света, е съзнанието, преобразено във външно битие от божествения живот. Човекът също се развива един ден до степен, че може да изпрати съзнанието си навън чрез Словото и да го преобрази във външно творение. За това той първо трябва да може да изпрати ясната мисъл от себе си. След това трябва да може да вдъхне живот на тази мисъл. След това трябва да може да отпечата тази жива, ритмична мисъл трайно върху околната среда, да я въплъти. Тогава той самият е станал творец в по-висш смисъл, тогава е богоподобен. Когато изпраща ясни мисли в света, той работи със силата на божествения дух; когато произвежда живи мисли, той работи със силата на Сина; когато изпраща формиращи, живи мисли, той работи със силата на Отца.
Всичко, което се проявява в света, е Божията мисъл, Божият Дух; това, че може да бъде изразено, е обусловено от божественото Същество, Отца; който го изразява, е божественият Живот, Синът.
Така светът живее чрез живота на Сина и довежда до израз, до откровение духа, съзнанието, мисълта на божествената сила-Отец. В тази божествена сила-Отец всички бъдещи светове спят; в божественото съзнание те вече са вечно там; съзнанието почива вечно в божественото Същество; Отец и Дух са едно. Чрез живота съзнанието се появява и става в божественото същество откровение, свят на формите. Съществото обгръща света - съзнанието почива в него -; животът довежда съзнанието в съществото до проявление. Отец и Дух са едно; но Синът изразява Духа и по този начин установява Троицата. Синът е животът на Отца, който изразява Духа.
Първоначално сме посрещнати от изразения Дух във формираната реалност; след това откриваме живота, който изразява Духа; след това животът ни води до извора

на битието, Отца. Ето защо Христос можеше да каже: „Никой не идва при Отца, освен чрез Мен.“ Той е световният живот, който води до Отца. Чрез мисленето си можем да станем едно с Духа; чрез живота си ставаме едно със Сина; чрез волята си ставаме едно с Отца, след като сме се съединили с Духа и Сина.
Докато се потапяме в света само с мисълта, ние разбираме Духа; но когато поставим живота си в ритъма на света, ние ставаме едно със Сина, Словото; ние помагаме да поддържаме мисълта жива. Щом обединим цялата си воля с божествената воля, ние ставаме участници в силата на Отца, от която произлиза всичко.
В обкръжаващата среда съзираме мисълта на създателя, която се е превърнала. Това, че не виждаме самото ставане, живота, че не чуваме истински звученето на думата-свет, идва от факта, че сме развили само сетивата, които могат да възприемат ставането, въплътената мисъл. Сега не можем да разпознаем живота с физическите си сетива, защото физическите ни сетива са израз на нашето желание за света, който се е превърнал, за съществуването на сетивата. Вложили сме всичките си сили в този сетивен живот и първоначално сме погълнати от него. Напълно сме потопени с всичките си сили в сетивното съществуване. Ето защо пропускаме всичко, което стои зад него, истинския живот на света; ето защо виждаме само това, което е, но не и това, което ще стане, [виждаме] това, което е станало, а не това, което се превръща. И не чуваме самото слово на живота, а виждаме само външния израз на това слово в материалния сетивен свят около нас. Точно както целият свят със своите сили се е обърнал навън към обективното съществуване, към външния свят на привидността; както обективното творение е излязло от живото Слово, сякаш дъното на морето се е издигнало от дълбините и се е издигнало над повърхността на водата, така и човекът е издигнал всичките си душевни сили от този разум на душата и ги е насочил навън в сетивните органи, които довеждат до неговото съзнание света, издигнал се от морето на живота.
С емпориума на Словото на Живота, човекът е способен да види света, който се е издигнал от морето на живота. С издигането на сетивния свят от морето на душевния свят, на световния живот, у човека се е издигнала и способността да приема сетивния свят, да живее в него. Човекът също е преминал през световния процес в своето развитие. Животът, който стои зад станалото, морето от светове, от които се издига станалото, сега се разпознава от човека само външно във вечната промяна на нещата. Вечната промяна на света на привидностите е това, което провъзгласява на човека, че зад него тече жива, никога непрестанна сила, която вечно се поражда отново. По вълните на световния живот текат привидностите. Привидно в покой, външният свят на привидностите е въпреки това само вечно променящият се. Точно както нашите мисли се отделят в непрестанна последователност, така и отвън в света се отделят формите, които са се превърнали. Животът зад него е вечен. Така светът, който се е превърнал, се движи нагоре и

надолу във вечния живот, подобно на въздушните вълни, които се движат нагоре и надолу чрез звученето на тона. Словото на Създателя поддържа всички неща във вечното им развитие.
Ако човекът беше останал само в процеса на вечно ставане, той никога нямаше да се превърне във въплътена мисъл за Бога. Той също така трябваше да премине за известно време през света, в който има не само вечен живот без промяна, но и в който има ставане и преминаване, живот и умиране. Сега, ако той беше почивал постоянно във вечния живот, самият живот никога нямаше да се превърне в негово собствено съзнание. Той трябваше да се научи да разпознава това, което се е превърнало външно, трябваше да разпознае себе си като особено същество, същество, което се е превърнало, в контраст с безразборния живот. Той трябваше веднъж за време да спечели континента, изникващ от морето на света, за да се включи оттам съзнателно като особено, индивидуално същество на околната среда. Той трябваше да направи част от божественото съзнание свое по такъв начин, че самият той да може да повярва за известно време, че неговото съзнание, неговият живот, неговото съществуване е отделено от всичко останало; той дори трябваше да бъде отчужден от Бога за известно време, за да може след това отново да го намери самосъзнателно. Ако световният живот не беше довел световната мисъл до външния ѝ израз, тогава човекът никога не би могъл да се превърне в мислещо, самосъзнаващо се същество. Той би живял в световната мисъл, но никога не би могъл да схване световната мисъл за себе си. Сега той сякаш изрязва парче от световната мисъл за себе си с всяка мисъл, която мисли в смисъла на световната мисъл. По този начин той съзнателно си присвоява световната мисъл. Той би могъл да направи това само като се спусне в света на сетивата, като излезе като индивидуално същество от тоталността на живота. Само чрез това той би могъл самият да стане участник в божественото съзнание.
При всяко въплъщение той преминава през този процес на ставане. Първо се появява като индивидуално същество, като специално, физическо същество. След това в това физическо тяло животът работи и се изразява в него. Тогава мисълта, духът, се свързва с него и човекът се пробужда за самосъзнание. Космическият път се повтаря с всяко въплъщение на човека. Спускането във физическото съществуване, в телесния свят - от духовния свят, съзнанието и душевния свят, живота - се случва в същата последователност, както космическото спускане на света и на човека в кондензацията. Това спускане се повтаря преди всяко раждане във висшите светове, тайно. Духът и душата са били там първо; едва тогава се е формирало физическото тяло. Издигането се случва във всеки отделен живот, както и в космическия живот. Първо се случва формирането на физическото, в света на сетивата; след това формирането на усещането, в света на душата, след това формирането на мисленето, в света на духа.

Когато човек е научил всичко, което трябва да научи в света на сетивата, а именно, когато се е научил да чете мислите на Бога от света на привиденията и се е съединил с чистата мисъл на Бога, с духа на Бога, тогава той може да оплоди душата си с нея и да събуди за живот в душата силите, спящи в нея. Тогава самата жизнена сила започва да цъфти там и той започва да осъзнава, чрез собствените жизнени сили на душата, живота на света, живота и битието на Словото. Тогава той живее в свят, който надхвърля света на сетивата. И пред него се отварят нови органи, които стават за него ключ към самия живот.
Тогава той чува словото, защото самият той може съзнателно да резонира във вътрешното си същество със световното слово. Тогава той чува световното слово във всичко, което се е превърнало. Тогава той разпознава всичко, което се е превърнало, като вибрационен израз на световното слово. Тогава той разпознава сетивния свят като плаващ в океана на световния живот. Тогава съзнателно той се включва в този световен живот.
Светлината на света се е проявила в света на видимостта. Като видима светлина, световната мъдрост се е явила пред нас. Светлината е проблясвала в мрака на сумрачния сън на човечеството, за да могат те да видят Божиите мисли да се появяват пред тях в обективни форми. Но тъмнината не е разбирала светлината. Хората не са разчитали от света на видимостта Божията мисъл, която е станала ясно видима пред очите ни чрез светлината. Ето защо те все още не са могли да се издигнат до съзнанието за световния живот, до разпознаването на словото. Първо трябва да разберем светлината, Божията мисъл, която е станала обективна; тогава можем да разберем словото, живата Божия мисъл. Словото е било там първо, но ние го разбираме по-късно. Това, което е било там от началото, се разпознава едва накрая. Така се затваря кръгът на човешкото развитие, което излиза от божественото чрез Словото и отново влиза в божественото чрез съзнателното сливане със Словото.
Трябва да разпознаем божествеността в това, което се е превърнало. Трябва да живеем в него чрез единение със самия живот. Именно този живот ни свързва с първичната сила на битието, от самото начало. Чрез този живот ние се връщаме обратно в първичната сила на битието и след това съзнателно се вливаме напред като част от него. Тогава нашето съзнание също става творческо съзнание. Тогава, точно както сега живеем съзнателно и творим във физическото, ще живеем съзнателно и творим в духа и чрез словото си ще оформим съзнанието си. Тогава от нас ще се роди нов космос.

18. Значението на Христос-Исус

Едва след като световният живот се спусна до най-ниската точка, във физическото съществуване, във всяко отделно физически въплътено човешко същество, едва тогава човечеството можеше да еволюира нагоре. Исторически това спускане на световния живот се случи с появата на Христос в личност. Там животът на света застана пред очите на човека лично. Самият Бог се спусна в човека и живя божествения живот във физическо съществуване пред всички хора.

Преди човечеството също духовно да се слее напълно с материалния живот, трябваше да се появи лично въплъщение на Божия живот на земята. Ако човечеството беше преминало през материализма, без световният живот да се въплъти в личността на Христос Исус, то щеше напълно да загуби съзнанието за своя божествен произход, неговата божественост щеше да потъне и да бъде завинаги потопена в сетивния живот. Но незаличимо се запечата в съзнанието на човечеството, че Христос живее, че божествено същество обитава сред хората и дава видимото доказателство, че има божествен живот в света и в човека. Дори най-големите съмнения, през които трябваше да преминат отделните хора, не можаха да унищожат спомена, че Божият Син е ходил сред хората. Това беше светлината, която беше огряла човека, това беше словото Божие, което достигна до човешкото ухо. Това не можеше да бъде забравено завинаги.

Но за известно време то трябваше да избледнее от паметта. Дори последната външна опора трябваше да бъде отнета от човека. Той трябваше да бъде напълно поставен на собствените си крака. Светският живот за известно време се изплъзваше от погледите на хората. Човекът трябваше не само да опознае смъртта в края на всеки живот чрез много прераждания, но и да се научи да разбира какво означава смъртта за целия свят изобщо. Той не живя истинския живот за известно време. Неговото издигане в материалното беше едно продължаващо умиране.

Но чрез слизането на Божия Син в човечеството беше посято семе на нов живот и след като премина през смъртта на материализма, това семе успя да покълне отново. За известно време човечеството трябваше да забрави каква сила е била въплътена в Христос Иисус, но след това тя трябваше да дойде напълно в съзнанието му. Само животът на света се беше скрил от очите на хората, за да може след това, когато хората станат независими, да се издигне отново пред тях.

То беше с нас през всички дни, само че не го виждахме; но ще се издигне отново и ще бъде с нас до края на света. Появата на Христовия живот в личност първо доведе хората до правилното оценяване на личния живот във физическото съществуване. За да може да се случи това оценяване на личността, най-висшето трябваше да живее веднъж в личност сред хората. В Христос Исус хората трябваше да научат, че физическото тяло е храм на Божеството. Това се впечатли толкова дълбоко в човечеството, че съзнанието за стойността на личността в крайна сметка

доведе до надценяване на физическото и над него висшите светове бяха забравени. Човекът се покланяше само на физическите атоми, но вече не виждаше световния живот да го оживява. Появиха се велики личности, но те вече не разпознаваха висшия живот.
Слънцето се скри зад облаци и без духовна светлина човечеството трябваше да извърви пътя си за известно време. То беше изоставено от Бога и напълно само на себе си. Навън не намираше повече помощ и сега търсеше силата за живота само в себе си. Самостоятелни хора трябваше да станат, за да разпознаят по този начин, че божествеността, която действа отвън в света, отдръпнала се от погледа им за известно време, действа и в тях, във всеки отделен човек.
Този преход от вярата във външния Бог към разпознаването на вътрешния Бог, цялото човечество трябва да премине, и постепенно всички ще преминат отново от тъмнината на съмнението и непознаването на Бога към ясното разпознаване на Божественото в собствената си гръд. И това вътрешно Божествено след това ги води обратно по същия път, през физическото, към разпознаването на духовното. Физическото е това, което води човека надолу, но също така и това, което го води нагоре. Чрез физическата личност върви пътят към вечното. Когато човек влиза в тялото отвън, това е процес на помрачаване, отвръщане от духа, потъване в кондензацията на физическата материя, помрачаване, подобно на това, когато човек влиза от ярката слънчева светлина в тъмна стая. Но в тъмнината на това физическо тяло човек намери най-голямото съкровище, съкровище, което трябваше да вдигне; той намери себе си; там се беше вселил неговият „аз“, зародишът на Бога, дремещ там под прикритието на физическото тяло. С този „аз“ съзнанието му трябваше да се свърже. След това, с този „аз“ и в този „аз“, той можеше отново да погледне през физическата обвивка към околната среда. Чрез физическото тяло той вече можеше да гледа навън. И сега той научи, че гледано отвътре, физическото тяло не е същото като гледаното отвън. Той първо научи истинската стойност на физическото сгъстяване. То даде на егото му обвивка, в която то можеше да се прояви, но в същото време стана средство, чрез което егото можеше да влезе в съзнателна връзка с физическия и с висшите светове. И точно физическото тяло, което затъмняваше духовния свят за него по време на спускането, сега стана осветено и светло и точка на преминаване към светлината и висшия живот. Така, от една страна, физическото тяло стана обвивка за егото, която го затваряше от околната среда; точно както тялото на Исус от Назарет стана обвивка за световния живот, в която можеше да пребивава за известно време; но от друга страна, физическото тяло стана праг към висшето съществуване, орган за разпознаване на духа на света в света на формите около нас и за приемане на светлината на духа на Бога. То трябваше да се превърне в храм, в който божественият Аз обитава съзнателно.

Христос трябваше да умре поради това, защото Азът влезе в мрака, като се премести във физическото тяло. Това означаваше разпятие. И във физическото тяло Азът остана отначало сякаш затворен, сякаш погребан; през два дни и половина до третия ден тялото на Исус, личността, беше без живот. Така смисълът на Христовия живот остана скрит зад личната поява на Исус от Назарет за цялото човечество в продължение на две хиляди години. Едва през третото хилядолетие - съответстващо на третия ден след смъртта на Христос - човечеството ще осъзнае пълния смисъл на християнството. Тогава Христос ще възкръсне в човечеството; и съзнателно отделните човешки същества ще станат участници в Христовия живот. Цялото човечество заедно тогава ще образува храм, в който обитава Христос.
Така че, от една страна, физическото съществуване стои като преграда, която ни отделя от духовното, но от друга страна, то стои и като мост към духовното. До физическото съществуване Азът, зародишът на Бога, беше потопен. Появата на Христос Исус доказа това на човечеството. Но това физическо съществуване води към духовното. Както семето е поставено в земята, така и Азът е потопен във физическото съществуване. Както семето пониква през пролетта, така и Азът трябва да поникне от физическото, той трябва да освети физическата обвивка отвътре. След това в отделния човек се повтаря това, което Христос винаги е имал предвид в света - поникването на всички живи същества от физическата материя, и това, което някога е изобразил в едно човешко същество - излизането на Божия живот от личността. Когато Азът достигне зрялост във физическата обвивка, тогава той може да се роди в околната среда и да я обогати с нова божествена сила, точно както при всяко физическо раждане средата се обогатява с нова физическа форма. Раждането на Христос представлява осъзнаването на Аз-а във физическото човешко същество - смъртта и погребението са възходът на Аз-а във физическото; възкресението означава съзнателно излизане от физическото. Когато Христос се роди в света, Аз-ът в човека първо започна да се развива в самосъзнание. След това за известно време се смеси с личността и накрая, когато достигна зрялост, прекрачи прага на личността и се обедини с живота на света и се издигна като ново, по-велико, духовно нещо.

19. Световният център, Христос, Азът

Азът е същият в човека, както Христос е в света. Той е повратната точка в цялата еволюция на човечеството. Всичко, което е предшествало Христос в развитието на човечеството, е било подготовка за появата на Христос; всичко, което е последвало появата на Христос, е произлизало от нея. Христос е центърът на света. Той е Словото, което стои в центъра на цялото развитие. Като лъчи, цялата еволюция на човечеството се стича към Него, към Неговото въплъщение.

Целият световен живот беше преминал през низходящ процес във физическото. Накрая се появи във физическото. Божественото се беше обединило напълно със собственото си творение, когато Христос слезе в личността на Исус от Назарет и влезе в Него. Този Христос беше израз на целия световен живот във физическо тяло, в черупката на личността на Исус, който живееше в Палестина. Там целият световен живот се излъчваше заедно като в център. Там световното его пребиваваше в продължение на три земни години. Там световното его осъзна цялата си задача за света, която преди това беше излязла от него. Ако в началото Логосът беше позволил на света да излезе от него чрез словото на сътворението, той самият държеше този свят, изтичащ от него, в прегръдките си и го пулсираше със собствения си живот, сега той пое върху себе си голямата жертва да не живее вече само като създател и поддържащ този свят и да го управлява, а да се премести с живота си в центъра на този свят. Той беше проектирал света като черупка, като храм, в който искаше да обитава. Там словото се свързваше с всичко, което беше мислено от същото. Словото стана плът. Следователно, то можеше да се свърже с човешката обвивка, която ходеше в Палестина като Исус от Назарет. Никога преди Аз-ът не се беше вграждал толкова напълно в човека. Христовото въплъщение беше Аз-ставането на света. Дълго, в продължение на милиони години, този момент се беше подготвял и в продължение на милиони години той ще продължи да работи, за да доведе времето до завършване. От този момент, центърът на цялото ни развитие, всяко по-нататъшно развитие излъчва, както в предишни времена цялото развитие се е сливало там. Можем да се развиваме само вкоренени в Словото, в живота на Христос, който е сърцето на света от Въплъщението на Христос. Целият живот се е вливал в това сърце на света и сега той изтича и пулсира през всичко, което е. Това, което се е образувало оттам, при въплъщението на божествения живот, е израз на най-голямата любов на Божеството към нас. Тя не искаше да има около себе си единствените зависими същества, които са се появили чрез нейната сила и са били водени от нейната сила; Тя искаше да види около себе си свободни същества, на които да съобщи толкова много от себе си, че те да могат да станат като Божеството. Тя искаше да им съобщи собственото си блаженство, собствената си сила, собствената си мъдрост. Затова божеството се пожертва и се премести в центъра на света; така то образува сърцето на света, за да тече оттам през всичко

създадено със собственото си вътрешно същество. След три години дейност Христос Исус се пожертва на кръста. Така световният живот подготви собственото си слизане в човечеството през три световни години, първите три планетарни години; след това се обедини напълно със света в земния център, където тази земя достигна най-голямото си сгъстяване. И сега първоначално остана скрит от човечеството като цяло. Само някои хора, малка тълпа,можеше да разпознае световния живот в Христос Иисус. Така световният живот почиваше в света. Той отекваше непрестанно като Словото и вливаше своя живот в света; той се вливаше във всяко човешко същество и му даваше силата да се чувства като Аз, да намери център в себе си, да живее в своето Аз. Но хората не разпознаваха връзката между световния живот и Христос Иисус. Но хората не разпознаваха връзката със световния живот, Христос. До третия ден Христос оставаше за света мъртвият Христос, който беше умрял и беше погребан на кръста. Точно както по това време учениците му вярваха, че той наистина е починал от тях, че е мъртъв, така и за известно време хората вече не можеха съзнателно да усещат живота му. Той трябваше да възкръсне, за да могат хората да го разпознаят. На третия ден Христос възкръсна от мъртвите в Палестина. Сигурността, че е жив, се върна на малкото множество, което беше повярвало в него. След това тази сигурност се вля в тях. И те станаха носители на тази сигурност. От тях веднъж тази сигурност трябваше да премине към всички хора. „Аз съм с вас през всички дни, дори до свършека на света“, каза им Христос. Те бяха преживели, че Той е жив и че физическата смърт не може да унищожи живота му. Този, който можеше да преодолее физическата смърт, можеше да съживи всичко останало. Те осъзнаха, че Той е светският живот. Само чрез Него човек можеше да се възнесе до Божеството. Той съживи Божеството пред очите им. Там, в света, беше божеството в истината. Той беше самата истина, божествената истина; Той беше самият живот, божественият живот; и затова Той беше и посредникът, пътят, който можеше да доведе хората до целта. Пътят, истината и животът, които Той беше за цялото човечество. Само от Него човечеството можеше да напредва към съвършенство.„Христос им каза. Те бяха преживели, че той е жив и че физическата смърт не може да унищожи живота му. Този, който можеше да преодолее физическата смърт, можеше да съживи всичко останало. Те осъзнаха, че той е светският живот. Само чрез него човек можеше да се възнесе до Божеството. Той съживи Божеството пред очите им. Там, в света, беше божеството в истината. Той беше самата истина, божествената истина; той беше самият живот, божественият живот; и затова той беше и посредникът, пътят, който можеше да доведе хората до целта. Пътят, истината и животът, които той беше за цялото човечество. Само от него човечеството можеше да напредва към съвършенство.„Христос им каза. Те бяха преживели, че той е жив и че физическата смърт не може да унищожи живота му. Този, който можеше да преодолее физическата смърт, можеше да съживи всичко останало. Те осъзнаха, че той е светският живот. Само чрез него човек можеше да

се възнесе до Божеството. Той съживи Божеството пред очите им. Там, в света, беше божеството в истината. Той беше самата истина, божествената истина; той беше самият живот, божественият живот; и затова той беше и посредникът, пътят, който можеше да доведе хората до целта. Пътят, истината и животът, които той беше за цялото човечество. Само от него човечеството можеше да напредва към съвършенство.

Точно както цялото човечество е намерило в Христос своя център, световното его, около което трябва да се групира целият световен живот, така и всеки човек е намерил в себе си егото като централна точка, около която трябва да се групира собственото му същество. Едва чрез появата на Христос аз-съзнанието стана напълно възможно за човека. В края на краищата, той беше въплътеният аз на света. Той беше казал на хората, че е тясно свързан с тях, че животът му тече през тях: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Такава е тясната връзка на ядрото на нашето същество с Христос на света. Той им даде хляб и вино, казвайки: „Това е Моята плът; това е Моята кръв. С всичко, което приемате в себе си от света, получавате и Моя живот.“ Това, което е около нас, всичко, което живее, което расте, цъфти и се развива, е част от Христовия живот, който обитава всичко сътворено. С всяко нещо, което приемаме в себе си от околната среда, Христовият живот се влива в нас. Това трябва да става все по-осъзнато за човечеството. Когато това съзнание за едно с Христос е обхванало напълно човечеството, тогава Христос е възкръснал за целия свят; тогава Той е наситил света дотолкова с живота си, че всичко живо ще бъде Негов храм, в който Той може да изразява собствения си живот безпрепятствено. За първи път Той го е изразил напълно в появата на Христос Иисус. Тогава то се е изразило във всички онези хора, които са се обединили изцяло с Него, в онези, които са се довели до такава хармония със световния живот, че са станали част от световния живот, че световното слово е говорило чрез тях на света. Именно те действат от световното слово в света, които самите въплъщават словото и по този начин могат да го донесат на хората.

Преди Христос е имало велики водачи и учители на човечеството; те са учили човечеството и са го ръководили. Откакто Христос се е появил, друг е влязъл в човечеството. Водачите на човечеството сега не само обучават човечеството, но и споделят живота си с него. Те имат магически ефект върху онези, които учат. Те водят човечеството към свобода, следователно трябва да споделят собствения си живот с човечеството, за да може всеки аз да се развие към свобода и самостоятелност, към богоподобие.

Някои велики лидери са сред човечеството, които не учат външно, а дават на човечеството импулси, които му съобщават собствената му сила, неговия живот, част от Христовия живот, от световното его. Човечеството трябва само да се научи да разбира Божественото и да живее в Божественото, чрез собственото си познание, а не чрез принуда и зависимост. Преди да се появи Христос,

човечеството не можеше да направи това. Преди това му липсваше силата да го направи. Христос беше световният импулс за развитието на свободата на човечеството.
Колкото повече хората се обединяват със силата на Христовия живот, толкова повече стават свободни същества, толкова по-богоподобни стават. Там, в центъра на света, хората трябва да получат всички импулси на живота. Азът в човека е ключът към този център на света. Той е искрата, която го свързва с централния огън на света. Той е източникът, от който той трябва да черпи; той се обновява вечно от световното его, самия световен живот. Той е тясната порта, през която човек трябва да премине, за да влезе в духовния свят. Всички човешки сили трябва да се влеят в егото, като в точка, и само през тази точка, през тясната порта на егото, те могат да излязат отново, точно както световният живот би могъл да излезе отново в света и да му се съобщи само чрез вливането в появата на Христос Исус.
Азът се формира напълно само чрез сливането на всички сили на човека, чрез концентрацията на цялото му същество върху една точка. Само по този начин Азът достига истинското си формиране. По този начин се осъществява формирането на Аза на човешкото същество. Всичко, което Божеството е създало от него, всички сили, той оставя да се слее в една велика сила; по този начин в него възниква нещо ново, нещо особено, ядро на битието; тогава световното его, световният живот се локализира в него, точно както животът на растението се локализира в семето. Първоначално то е там само в зародиша, но зародишът съдържа всички възможности за развитие, тъй като образува екстракт от световните сили. Когато човек напълно осъзнае тази истина, че е обвивката за Божия искра, за Божия зародиш, тогава Христос се е родил в него, тогава той е съзнателен пазител на божественото съкровище в собственото си сърце, на световния живот, на това, което е потънало в него.
От този момент нататък той ще черпи всичките си импулси от тази увереност, че живее чрез световния живот и за оформянето на световния живот в собственото си вътрешно същество. По-нататъшното му развитие е пречистване на цялото му същество, облагородяване, одухотворяване на всички негови сили, защото той е храм Божий и иска да работи, за да направи този храм Божий все по-славен. Сега той живее в облагородяването на съзнанието, че световният живот почива в него, в неговото аз, и че той расте и се увеличава в него и един ден ще го изпълни напълно. След това той излива този световен живот във всяка мисъл, всяко желание, всяка дума, в цялото си същество; той го съобщава на други същества. Той помага да се преодолее смъртта; той е станал изкупител, освободител на света. Защото това, което живее в него, той не иска да запази за себе си. Това би било застой на живота; това би означавало смърт. Само чрез предаването на живота е възможно в него световният живот да се генерира отново. Колкото повече от него дава на околната среда, толкова по-силен става в него неизчерпаемият източник на

световния живот. Така човек формира в себе си Христовия облик; така цялото човечество един ден ще изрази Христос, Словото, и всеки човек тогава ще бъде звук в това световно слово. И когато цялото човечество по този начин се превърне в израз на Христос, тогава това е преходът към нов етап от световното развитие. Тогава всички сили, които са били в света, ще бъдат формирани и сега тези жизнени сили могат да бъдат включени отново в центъра на света и там заедно ще формират плана за нов космос, който в нов етап от еволюцията ще изтече от центъра, точно както нашата настояща еволюция е изтекла от центъра на света. Със завършването на нашата земна еволюция се завършва само издишването на Божеството. Всичко ще бъде включено отново в центъра на Божеството, за да възникне отново при следващото издишване. Но нищо от това, което е било формирано, няма да бъде загубено. Всичко, което е, остава в съзнанието на Божеството. От съзнанието за Божеството то отново навлиза в живота и животът на Божеството довежда всичко до ново формиране, за да изрази в това формиране съзнанието за Божеството.

И така, великият строител на света изгражда своя храм-световен план според световния план, който дреме в него; и все по-съвършен и по-съвършен той изгражда този храм-световен. Ние трябва да станем сътрудници на главния строител на света в храма-световен. Така и ние трябва да съберем в нашето Аз всички преживявания, които имаме в света, да ги локализираме там и след това да ги трансформираме и използваме за по-красивото оформяне на нашето собствено същество във връзка с развитието на космоса.

20. Връзката между духовния и физическия свят

Всяко едно въплъщение на човека е израз на егото. Азът тласка човека във веригата от въплъщения. И развитието във въплъщенията служи за фиксиране на Аза в съзнанието „Аз съм“. Минералът, растението и животното не могат да говорят сами за себе си „Аз съм“, не могат да кажат за себе си „Аз съм“. Само човекът може да направи това на физически план. С всяко въплъщение човек излиза от морето на душевния живот и от царството на духа на континента на физическото съществуване; там той излиза от скритото, защото неговият „Аз“ иска да се прояви. Както цялата земя е проявление на Световния Аз, на Божия Аз, така и всяко човешко въплъщение е проявление на Човешкия Аз. Божественият Аз също е преминал през много космически въплъщения и ще премине през още много. Между въплъщенията на световното его то се е отдръпнало в себе си и е обработило в себе си преживяванията на космическото проявление, за да изработи от тях план за по-висш израз на своето битие. Така и човешкото его между въплъщенията се отдръпва в себе си и там обработва преживяванията, които е натрупало във физическото въплъщение, за да ги изрази по-пълно в следващото въплъщение. Така сила след сила изтича от източника на Аза във физическите въплъщения и се влива в света.

От ефектите на изтичащите сили Азът събира преживяванията, които усвоява в междинните периоди между въплъщенията, за да може да се изразява все по-съвършено. Всичко, което боговете са формирали в човешкото същество, преди Азът да се всели в него, е било подготовка за поглъщането на Аза. След като Азът, зародишът на Бога, е бил привлечен в човека като част от Божията воля, Божия живот и Божието съзнание, самият този Аз е трябвало малко по малко да се научи да поема работата на Божеството в свои ръце. Докато преди Божеството е давало и вплитало силите, които са обграждали Аза и са му давали средствата да се прояви, сега Азът е трябвало да се научи да изплита по-нататък самото си битие посредством тези сили, дадени му от Бога. Така егото живее и тъче в Божеството и това, което живее и тъче, е неговото собствено битие, което то оформя според плана, който се намира в божественото ядро на неговото същество, в дремещия в него Божествен зародиш. Съзнанието на човешкия Аз е отражение на божественото Аз-съзнание. Когато божественото съзнание каза: „Аз съм“, когато прозвуча Божественото слово, тогава светът стана, тогава той се появи от хаоса.

Когато човешкото съзнание се пробуди, когато човекът си каже „Аз съм“, това действа като потапяне на магнит в маса, съдържаща железни частици. Тогава всички сили се стичат към Аз-а, за да го доведат до формирането. Точно както растителното семе черпи всички сили от околната среда, от въздуха, светлината и влагата, точно както човешкият зародиш преди раждането си във физическо съществуване черпи всички сили от майчиния организъм, за да се оформи, така и

Аз-ът черпи всички сили от космоса, за да осъществи своето формиране, за да се изрази все повече и повече.
Азът е божественото в човека, зародишът на Бога, който съдържа в себе си всички възможности за растеж. Той е божествен, но само спящ Божествен зародиш, стига да не е подтикнат към растеж от околната среда. В околната среда се намира цялото оформено висше „аз“ на човека; средата е проявление на Божеството; всички космически сили са сили на Божеството; и в индивидуалния Аз Божеството е вложило възможността да пропусне всички космически сили през него и да ги използва за своето оформяне. Така Азът диша и живее в Божеството; така расте и се развива в Божеството; така почива в Божеството, в междинните състояния между въплъщенията; така излиза от Божеството като нещо специално във всяко физическо съществуване. Във всяко физическо съществуване той носи повече от божествените сили; физическото му съществуване е израз на тези божествени сили. Във физическото съществуване той научава кои божествени сили все още му липсват за неговото съвършенство. Затова то се гмурка отново и отново в морето на божествените сили и събира от него силите, които все още му липсват, а тези, които е имало преди и е изразявало и разпознавало във физическото съществуване, то закрепва с всяко гмуркане обратно в божествената изначална основа.
Влизането във всеки живот е проявлението на Аз-а; смъртта означава момента, в който Аз-ът се оттегля отново от физическото, за да включи Божествените сили, проявени във физическото, в собственото си битие. С всяко спускане в духовния свят се случват две неща: Аз-ът получава нови сили от източника на Божеството, които го тласкат към ново проявление; но тъй като може да изразява тези сили само във физическото и да ги разпознава като свои собствени, тогава с всяко спускане в ядрото на битието той трябва първо да ги включи в това собствено ядро на битието като постоянно притежание. Ето защо физическите въплъщения са от такова значение за растежа на духовния човек, на Аз-а. Без физическите въплъщения този растеж не би могъл да продължи.
Не би било възможно Азът да израсне от божествения Праосновен принцип като специална същност, ако не се появяваше отново и отново във физическото, не се проявяваше, тоест не изразяваше и не упражняваше своите сили, получени от Бога, и не ги разпознаваше като свои собствени. Силите текат към него от първичната основа на Божеството - но по този начин те все още не са негови собствени. Когато човек създава и работи с тях във физическото съществуване, те стават негови собствени и едва тогава той може да ги включи в ядрото на своето същество като нещо постоянно. Всичко, което имаме като сили, ни е дадено от Бога; за да станат силите наши собствени, ние трябва да работим с тях в света. Така, от една страна, човекът работи в света във всяко въплъщение и го преобразува, но цялото външно преобразяване на света е, от друга страна, основата, върху която егото се укрепва, защото чрез работата си в света неговото его расте, силите на Бога, укрепени в него

чрез работата в света, се включват в неговата същност. Така духовният свят и физическият свят са тясно свързани. Физическият живот е това, в което расте духът на човека. Ето защо физическият живот трябва да бъде свещен за нас. Всичко, което сме и имаме, е произлязло от Божеството, от духа; това, че можем да бъдем и да си кажем „Аз съм“, че можем да придобием собствени сили, ни е станало възможно чрез живота във физическото.
Божеството също умножава вътрешната си сила чрез физическо проявление. Така, с всяко въплъщение, ние умножаваме вътрешните си сили. Това, което въплъщаваме, произтича от волята на най-съкровеното ядро на битието. Съществото, което иска да каже „аз“ на себе си, трябва да се въплъти. Минералите, растенията и животните не могат да кажат „аз“; те не се въплъщават като отделни същества, пожелани от самите себе си, а като части от висши същества, които казват „аз“ на себе си. Те са органите на висши Аз-същества, точно както нашите сетивни органи, нашите органи за движение, нашите органи за работа са само части от въплъщението, което нашето „аз“ изразява. Животинските групи, растенията и минералите изразяват „аз“-а на висшите същества.
И така, Азът е вкоренен в духа на Божеството; но независимо от това, той трябва да се оформи във физическата обвивка на Божеството. Там той придобива за себе си божествените сили, които протичат през него, защото там, сътрудничейки в одеждата на Божеството, той придобива правото да поеме пълно владение на божествените сили, които са му били предадени. Дотогава те са му били дадени и са могли да му бъдат отнети отново. Сега обаче човешкото същество е придобило правото на част от божествените сили във физическото си съществуване. И то би могло трайно да включи тези самостоятелно придобити божествени сили в егото; те вече не могат да му бъдат отнети. В това придобиване на силите чрез отдаване на силите на цялото, в работата върху света, се крие божественият план за растеж за цялото световно развитие. Ето как расте Божеството; ето как расте човекът. Силите са ни дадени, но не за празно притежание. Всички сили трябва да се изразят в нашата работа. И като влагаме силите си в света, те изпълват цялото ни същество все повече и повече. Докато безцелно сме само контейнери, в които текат силите, активно се превръщаме в канали, през които текат силите. И в това овладяване на Божиите сили се крие нашият собствен растеж. Всичко, което предаваме навън, разширява нашето собствено същество. Нашият Аз расте до степен, в която предаваме силите си на околната среда. Така човек влага духа си във физическия свят, докато целият физически свят стане все повече и повече израз на човешкия дух. Това е целта, която стои пред нас. Съвършенството на света, съвършенството на нашето собствено съществуване е в наши ръце. Следователно не бива да питаме: „Напредва ли светът към съвършенство?“, а да казваме: „Искаме да му помогнем да се насочи към съвършенство.“

21. Значението на Златния триъгълник

0е центърът на силата, началната точка, в която силата е концентрирана;aиbса двата полюса, които се излъчват от тази начална точка в различни посоки.

Еволюция на Вселената: степенуване.
Свиване на Вселената: извличане на корен.

22. Божественият дъх

Акаша е божественото дихание, в което се съдържа всичко. Учителят, постигнал единение с Атма, може да чете в Акаша като резултат от съвършенството на дишането, което идва с него; това е възможно само чрез пълно единение с принципа на Отца, Атма.

Йога упражненията първоначално служат за пречистване на астралното тяло и за концентрация на ума, като по този начин въвеждат ученика във висшия свят на мисълта, в единната мисъл на божеството, където в него се внушават истините на света.
След това има още едно упражнение в ритмичното дишане - дишането води човека до одухотворяване; до единение с неговия висш аз. Висшият аз на човека е въплътен във въздуха. Сега йогинът трябва да се научи да синхронизира дишането си с ритъма на световния живот, божественото дишане.
Точно както контролът над страстта и концентрацията на мисълта водят до единение с божествения дух, така и ритмизирането на етерното тяло чрез себеотдаване на света води до единение с живота на света. В същия ритъм човекът трябва да се научи да вдишва, задържа и издишва дъха си, докато животът на света се разгръща. В живота на света преобладава определен ритъм и работейки с този ритъм, ученикът става съзнателна част от живота на света.
На по-високо ниво той трябва да се научи как да се обедини с волята на света, която е силата на Отца. Той може да постигне това чрез единение с живота на света. Образ на космическите бащини сили ни е даден в дванадесетте съзвездия на зодиака, през които земята трябва да премине, за да достигне съвършенство в своето развитие.
Когато ученикът се научи да хармонизира всичките си физически сили с дванадесетте сили на съзвездията на зодиака, тогава той постига и майсторство над физическото тяло. Това е, което Христос, Синът, е постигнал и затова е успял да извърви пътя към Отца; и той води другите по този път, а именно чрез своите сили, към Отца. Нашето развитие е обучението на духа. Чела тренира живота на сина в себе си и когато той е обучил това чрез перфектно ритмично дишане и чрез себеотдаване, тогава единението с космическата сила на Отца, с Атма, става възможно. По този начин той достига нивото на Силата на Майстора. Чрез тази сила на Атма той може да стане едно цяло със съзнанието на Силата на Отца и по този начин може да чете всичко минало и бъдеще в Акаша. Това, което се появява физически като пространство, е проекция на съзнанието на Отца.

23. Еволюция и инволюция

Растителното царство е символ на еволюцията. То е истинското царство на живота, на втория Логос, на Христовия Принцип. Как протичат еволюцията и инволюцията в космоса и във всички части на космоса, виждаме ежедневно пред себе си в растителното царство. Растението се развива пред очите ни. От едно семе пониква нов живот, който преди това е бил спящ в него. Силите на света обграждат семето, влагата, топлината и светлината действат върху него; жизнените сили, съдържащи се в семето, откликват на това и излизат наяве; те се разкриват, преминават от единство в мнозинство, в число. Все повече и повече скритите сили се разгръщат и се появяват листа и цветове. Така животът на растението пониква пред нас. Така животът става разпознаваем за нас във външната форма.

В това оформяне на живота и в това пренасяне на живота във външна форма, настъпва момент, в който жизнената сила очевидно се е изчерпала, тъй като растението вече не увеличава растежа си, тъй като първоначално то очевидно спира растежа си; и след това го виждаме дори да увяхва и умира, да става безжизнено. Но животът му не е загубен, защото оставя след себе си жизнеспособното семе. То съдържа всичко необходимо, за да възникне от него ново същество. Жизнените сили на мъртвото растение следователно не са изчезнали; те по-скоро са се преместили в семето. Там всички жизнени сили на растението се събират и там почиват, докато не дойде времето, когато се събудят отново.

Ето как мистерията на еволюцията и инволюцията се разиграва пред очите ни всеки ден. Както при растението, така можем да наблюдаваме физическата еволюция и инволюция и при животното и човека. Всички сили на животното и човека, след като са достигнали зрялост в отделното същество, се сливат в зародишите в нови физически същества.

Ако вдигнем поглед към космическата еволюция, ще видим и там как еволюцията и инволюцията следват една друга отделно. От хаоса Божеството създаде тази земя. Преди земята беше пуста и празна; тоест, никакъв живот не се проявяваше. Духът Божий се носеше над водите. Той почиваше върху зародишите на живота, за да ги събуди за развитие, за живот, за да може скритият в тях живот да се разкрие. И така божествената сила събуждаше форма върху форма от спящите зародиши на живота, точно както днес слънцето извиква семето, почиващо в земята, и го събужда за живот.

В космоса също следват периоди на откровение, на живот, и такива, в които животът се оттегля в себе си. Тези велики космически периоди са наречени от индийския мъдрец „дни и нощи на Брахма“, неговото издишване и вдишване; еврейското религиозно учение също говори за дни на сътворението. Те са велики, космически периоди на откровение на живота. Там също денят не следва деня без

прекъсване, а нощите лежат между тях, в които животът отново се оттегля в себе си, за да се разкрие с повишена сила в нов ден. Както в математиката протича процесът на степенуване, така и в космоса и във всичко, което живее, животът се разгръща. От друга страна, както в математиката се осъществява процесът на излъчване, така и в космоса животът отново се влива в една точка. От една страна, ние разпознаваме най-висше откровение, разгръщане, преминаване в число; от друга страна, най-висше натрупване на сила, събираща се в една точка, преливаща в единство.

Изразът за най-висшето разгръщане на силата е най-голямото многообразие; но възможността за разгръщане се крие в единствения корен, от който произлиза всяко откровение, в Единството, което е произходът на всички числа, въпреки че самото то не е число. Едното е коренът на всички числа; неразкритото е коренът на всяко откровение; покоят е коренът на всяко движение; тъмнината е коренът на светлината, нищото е коренът на цялото битие. Фактът, че можем да наблюдаваме живота, е обусловен от откровението, разгръщането, растежа около нас. Но това, че животът винаги се обновява, че силата му никога не се изчерпва, е обусловено от сливането на живота в една точка, напускането на периферията и връщането му към центъра. По време на световен ден, манвантара, животът живее в периферията, по време на междинните състояния, по време на пралая, животът живее в центъра на космоса. Докато живее в периферията, той се проявява; в центъра се крие. Но докато показва най-висше развитие на силата в периферията, той притежава най-висша сила в центъра. Сега, когато животът изтича, той се предава; и докато се влива в центъра, тя се събира отново, за да може да се обнови по-късно в по-голяма степен. Именно това сливане на живота в един център, една точка, причинява новите, по-висши възможности за проявление. Така, в крайна сметка, най-висшата сила почива в точката, атома, в който целият живот се оттегля отново от откровението, в който всички разкрити жизнени сили отново се вливат. Не в листата и цветовете на растението почива най-висшата сила, а в семето, в което жизнените сили са се концентрирали. Разгръщането е израз на силата, но концентрацията е натрупване на сила. В това се крие тайната на всички еволюционни възможности. Във всяка еволюция животът упражнява своите сили, разгръща всички възможности на силата. Чрез повторното им концентриране в една точка се създава много по-висша нова сила, която сега обединява всички разгънати възможности на силата в по-голяма сила. Цялата еволюция на земята е подредена и протича според този план.

Сезоните също помагат за поддържането на живота. Единият сезон е време на развитие на живота, другият - време на концентрация на живота. В средата на зимата се пада празникът на концентрацията на живота. През пролетта се пада празникът на разгръщането на живота, на възкресението. Точно както през зимата зародишите на живота спят под земята, а през пролетта се разгръщат и поникват,

така и целият живот на света преминава през периоди на скриване и натрупване на сила, и такива периоди, в които се разкрива.
Тази тайна на еволюцията и инволюцията на живота ние разпознаваме в целия процес на живот, който се случва пред очите ни в света. Но тя трябва да бъде вложена в съзнанието на човека, особено чрез появата на Христос Исус на земята. В Него животът на целия свят се влива и от Него отново излиза. Той съдържа всичко, което се нарича живот. Че е в Него, че животът почива в Христос и че също така излиза от Него, беше доказано на света чрез Неговата смърт и преодоляването на смъртта във възкресението. След това целият процес на света, цялата инволюция и цялата еволюция, се повториха за три дни.
Христос е световното „аз“, световният живот. Който е живял видимо сред хората. Чрез смъртта и възкресението си те е трябвало да признаят, че този световен живот в действителност не преминава, че той само се оттегля в себе си, в скритото, за да се издигне отново от скритото, с нова сила. Иначе незабележимият процес на световна инволюция и световна еволюция се е състоял тук, пред очите на човека. Въз основа на този закон, животът в света се обновява непрекъснато; в растителното, животинското и човешкото царство можем да наблюдаваме това. Но това, което възниква там ново, са нови физически форми. С очите си виждаме само растежа на физическото.
Според същите закони, според които протича физическият живот, според същите закони се развива и духовният живот. Това, че духът на човека живее, разкрива се и нараства по сила, се основава на факта, че цялото развитие на силите на човека в отделните физически въплъщения, където животът му се изразява в света, се разкрива, отново е включено в неговия Аз, във вътрешния, духовен център на живота. Това, което Христос е за света, Азът е за човека. Неговият Аз е част от Христос, от неговия Аз произлизат всички сили; но за да могат да растат и да се увеличават, те трябва да се сливат в неговия Аз отново и отново. Това сливане на човешките сили в Аза се случва в междинните периоди между въплъщенията. Там силите, които са се разгърнали по време на човешкия живот, се събират и консолидират, за да излязат по-силни в ново въплъщение. Но когато човек достигне малко по-висок етап на развитие, той се учи все повече и повече да осъществява този процес съзнателно и по време на живота си на земята. Той съзнателно разгръща силите си в служба на света и така натрупаните преживявания съзнателно пренася в своя Аз, в центъра на своето същество. След това те се влагат в Аза още по време на земния му живот; по този начин той предвосхищава работата на много години от междинното време между неговите прераждания, където това събиране на разгърнатите сили в Аза се осъществява с помощта на висши същества.
Щом човек започне съзнателно да събира и преразвива сили в живота си по този начин, неговият дух расте в духовния свят и той все повече преобразява цялото си

същество в безсмъртно. Защото това, което самият той включва в своето същество, това остава с него като постоянна съставна част от неговото същество.
В упражненията, които практикуващият йога, той първо се научава да концентрира мислите си. Чрез това умът му придобива нова сила. От всяка концентрация на мисълта, като от фокусна точка, се появяват нови сили. Така, на по-късен етап, той се научава и да концентрира живота си. Като събира всички жизнени сили от периферията в една точка, той събужда там висша жизнена сила. И като се научава да концентрира цялата си воля, там той я довежда до растеж.
По този начин човек става все по-силен в мисленето, в живота, във волята. Колкото повече излъчва всички тези сили, от една страна, в служба на света, а от друга, ги събира в най-съкровеното си същество, толкова повече действа като сътрудник на Божеството, защото по този начин се интегрира все повече в еволюционния процес. Всичко, което човек преживява, може да бъде използвано за неговия растеж. Той трябва да участва в живота в периферията на съществуването, за да работи и да трупа опит. Но той трябва отново и отново да позволява на мислите, живота и волята си да се вливат от периферията на съществуването в неговия Аз и там да се съединяват с Божественото и да обожествяват всички преживявания там, за да могат те да изтекат от него като нови, висши сили.
По този начин ученикът предвижда работата на Девахан и когато по този начин се е поставил напълно в процеса на еволюцията, тогава той вече не се нуждае от времето на Девахан за своята трансформация. Тогава той може да живее постоянно и изцяло за света. Това е процесът, чрез който човекът включва световния живот, чрез който самият той става едно цяло със световния живот; тогава самият той става Словото, защото всичките му сили са станали ритмични и хармонични.
Всички дисхармонии на живота, които го заливат, той оставя да се влеят заедно в най-съкровената сърцевина на своето същество и там ги превръща в хармония, която връща обратно в света. Той превръща злото в добро, нечистотата в чистота, тъмнината в светлина, страстта в ентусиазъм, болката в радост, омразата в любов и смъртта в живот.
Така че, за нашето по-нататъшно развитие зависи много по-малко от това къде живеем, как хората ни се изправят, какви са обстоятелствата, а по-скоро от факта, че във всяка среда, при всякакви обстоятелства, сред всякакви хора, ние знаем как да събираме и използваме правилните преживявания, че по правилния начин с всички тези преживявания предприемаме процеса на трансформация, който води до нашия собствен растеж и до обогатяване на нашата среда, до облагородяване на средата.
Човекът, който разбира това по правилния начин, да извършва тази духовна алхимия с всички течения на живота, които се приближават до него, независимо къде живее, се превръща в център на мир за света. Неосъзнаващ за обкръжението, тази трансформация се случва вътре в него. Тя е спасена от него от по-големи

дисхармонии, от по-голяма болка и страдание, защото той е там. Може би често неразбран и погрешно преценен, такъв човек въпреки това се научава да трансформира всичко в хармония и да преобразява болката в нови, по-висши сили в себе си, които след това отново полезно излива в околната среда.
Така че светът винаги е бил спасяван от най-големите дисхармонии от онези хора, които са се научили да станат съзнателни сътрудници в делото на Божеството и съзнателно да се поставят изцяло в развитието на света.
Възходът на човека е обусловен от трансформацията и използването на силите на околната среда. Колкото повече човек разбира как да направи всички сили, които идват от околната среда, свои, толкова по-високо се издига. Именно силите на околната среда, сливащи се в него, го издигат. Така можем да се научим да се изграждаме от силите, които се вливат в нас, от силите на природата около нас, но в още по-голяма степен от силите на хората около нас. В околната среда, и особено в нашите събратя, се крие нашето бъдеще, нашето възход. Чрез тях в нас се вливат висши сили. Всеки индивид е повече или по-малко специален израз на определена космическа сила. Ако се научим да абсорбираме тази сила и да я концентрираме в себе си, тя става наша собствена, сякаш предварително сме я тренирали. Фактът, че живеем сред хора, също има това голямо значение, че натрупваме сили от тях и ги включваме в собственото си същество. Който разбира това по правилния начин, се научава да обединява в себе си всичко, което отделните хора около него представляват в космически сили. Така Христос обедини в себе си всички индивидуални сили, които бяха изразени в неговите дванадесет ученици. Той беше, като тринадесети, центърът, в който всички тези сили се вливат, за да излязат от него като висша сила. Така и земята, като израз на втория Логос, е центърът, който обединява в себе си всички сили на дванадесетте зодиакални образа и един ден ще се издигне като по-висш от тези сили. В Манвантара тя преминава през седем, в Пралая - през пет етапа на съзнание.
Ние сме градивните елементи, използвани за изграждането на един световен храм. Но колкото повече сме способни да изградим себе си от всички сили на света, толкова по-красив ще става този световен храм. Трябва да се научим да абсорбираме силите на другите индивидуалности в себе си, за да можем отново да позволим на тези събрани сили да се превърнат във висша сила, за да ги оставим да се слеят заедно в съюз с нашите братя за изграждането на все по-висши същества. По този начин живият световен храм се изгражда. Около нас, в царствата на природата, виждаме стъпалата, по които сме се изкачили; в нашите събратя се крият силите за нашето по-висше изкачване; а в нашите по-големи братя, господарите и водачите на човечеството, се крие нашето бъдеще, целта, към която трябва да се стремим.

24. Вещество и сила

Първичната сила и първичната субстанция са едно единство. От това единство произлиза всичко, което се разкрива. Именно съзнанието за тази първична сила и първична субстанция я е подтикнало към проявление, точно както именно съзнанието на човека го тласка към физически въплъщения. Това съзнание също почива в първичната причина; но то се изразява чрез появата от тази първична причина. За да се появи, то се нуждае от част от първичната сила, на живота, и от първичната субстанция, на битието. Така съзнанието, мисълта за Бог, се е появила в началото, основавайки се на другите части на божественото единство, на силата и субстанцията или живота и битието. Съзнанието е духът, животът е синът, волята е бащата. Съзнанието е воленото, силата е волята; животът изпълнява волята на първичната сила.

За да се огледа, съзнанието на първичната сила се издигна от тази първична сила върху вълните на живота. Така съзнанието се появи като лъчи светлина от вътрешността на светещо тяло. То беше осъществено от ритъма на живота, извиращ отвътре. Носителят на съзнанието остава скрит, точно както ядрото на светещото тяло остава скрито. Ние не виждаме центъра на блестящото слънце, центърът, ядрото на пламъка остава тъмно; силата на човешкото проявление в човека, която излъчва аурата, изглежда дори за окото на виждащия като тъмното ядро на пламъка.

Съзнанието на елементарната сила е безкрайното пространство и мислите на елементарната сила ни срещат в това пространство като фигури. Докато виждаме във формите най-висшия израз на съзнанието на елементарната сила, ние виждаме в промяната на външния вид израза на живота на елементарната сила; но самата най-висша сила почива в единството, от което произлиза множеството. В света има два полюса на първичната сила; където силата и субстанцията се появяват като едно, като неразделени сами по себе си, е единият полюс; а другият полюс е там, където и силата, и субстанцията се появяват като многобройни частности във физическо проявление. Но тъй като първичната сила и първичната субстанция в това най-висше разделение също достигат най-висока степен на съзнание, това най-висше разделение на сила и субстанция също е част от съвършенството на божественото същество. Съвършенството на съзнателната страна на божественото се крие във възможността съзнателно да се съзерцава през разделения космос. Величието на силата се крие в единството, величието на съзнанието в многообразието, величието на живота се крие в постоянното поддържане на взаимовръзката между първичната сила и проявлението.

В Единото силата и субстанцията са заедно във вечен покой; в живота силата и субстанцията са в движение, в ритъм; в съзнанието силата и субстанцията се изправят една срещу друга. Съзнанието се изправя срещу това, което е дошло до

израз чрез самото себе си. Там първо навлиза обективността на света, противоположна на субективността на съзнанието.
Съзнанието се издига от единната първична субстанция и първичната сила чрез живота. Сега в това, което е станало, то вижда двата полюса, сила и субстанция; но в това, което се превръща, животът, то разпознава техния съюз и по този начин разпознава и тяхното първично единство. Така се съединява тройствеността на цялото битие.
Съществува закон, че ефектът на една сила намалява в същата пропорция, в която се увеличават квадратите на разстоянието от нея. Във физическия космос виждаме проявлението на Божеството, проявата на неговото съзнание. В това оформяне на божественото съзнание, в най-силното проявление на мислите на Бога, виждаме и най-голямото разстояние от елементарната сила. Следователно, във външния, видим свят, разнообразието от мисли, произтичащи от елементарната сила, може да бъде разпознато най-добре за нас, но величието на силата ни се струва най-малко там, защото силата се е дала там, появявайки се в много отделни явления. Именно очертанията на елементарната сила разпознаваме във физическия свят, разпознаваме във фигурите. Само тогава можем да разпознаем смисъла на физическия свят, който ни се явява в пространството, ако разглеждаме пространството като съзнание на Божеството, фигурите в него като мисли на Божеството. Всичко, което е около нас в пространството, са мисли в съзнанието на вечната, божествена първична сила. Докато първичната сила и първичната субстанция са едно цяло и изпълват и обхващат всичко, което е и живее, тя формира своите мисли в пространството и им предава част от своята сила, част от своята субстанция, както е с минерала; в допълнение към това, част от своя живот, както е с растението; и в допълнение към това, част от своето съзнание, както е с животинското и човешкото царство. Към това тя даде на човека още силата на свободата, тоест да стане самоосъзнат. Чрез човека Божеството вижда себе си. И по този начин тя предаде на човека силата да разпознае Божеството; [да разпознае, че хората са едновременно - както всички създадени неща - станали мисли на Бога и че получават живота си от Божеството и силата си, волята им почива във волята на Божеството.]
Всяка отделна въплътена Божествена мисъл е отражение на изначалното Единство. Най-голямата обективност в света е отражение на най-голямата субективност. От Единното, чрез произтичащия от него живот, са възникнали много индивидуални форми и всички тези индивидуални форми изразяват част от силите на Единното. Всяка форма в света е съвършена, когато изразява онази част от първичната сила, която е предназначена да изрази, към която тази първична сила я е предопределила.
Минералният свят трябва да изрази преди всичко първичното същество, първичната субстанция в много отделни същества. Растителният свят трябва да изрази единния

живот в много живи форми; животинското царство трябва да изрази чувствителността в много отделни същества. Човекът трябва да стане отражение на цялата първична сила и за тази цел му е дадена възможността за самосъзнание и освобождение. Той стана дете на Божеството, надарен с всички божествени сили по такъв начин, че да може да се развива свободно до богоподобие. Всички физически същества са Божествена мисъл, но човекът е такава Божествена мисъл, която се връща обратно към живота на Божеството и волята на Божеството. Излязъл от волята и живота на Божеството като мисъл, той се връща обратно в мисълта към живота и волята отново и по този начин затваря цикъла на Божествената сила, по този начин той води излязлата, артикулирана Божествена сила обратно към нейната единствена първоначална основа.
Във физическия свят на формите ние разпознаваме най-висшето разделение на Божеството според страната на силата, както и според тази на веществото, защото силата и веществото са по същество винаги свързани. Тясната връзка на отделните частици във всички минерални форми е само измама. Точно както отделните форми са разпознаваеми за сетивата ни само по факта, че са разделени, така и отделните частици на формата в минералния свят са разпознаваеми за нас само по факта, че има пространства между всички атоми. Точно както светлината и сянката са възникнали чрез разделянето на отделните форми, така че по този начин са станали видими за физическото око, така и всички минерални вещества са видими за физическото око, защото те причиняват светлина и сянка чрез разделянето на атомите. Ако всички минерални вещества бяха недиференцирано единство и ние също бяхме недиференцирани в това единство, тогава не бихме могли да разпознаем нищо обективно в околната среда. Тогава нямаше да има разделяне, но също така нямаше да има светлина и сянка, никакво външно физическо възприятие от физическите сетива. За да могат обектите да се появят - като единични -, трябваше да се случи разделяне, трябваше да се превърне в светлина между нас и обектите. Това, което се е случило с формирането на мислите на Бог, които идват при нас като специални индивидуални същества, се е случило и в цялата субстанция; отделните атоми са се разделили. Не бихме могли да разрежем тяло, ако неговата субстанция е образувала непрекъсната маса. Водата не може да бъде разрязана, въздухът не може да бъде разрязан, защото частиците на водата и въздуха са по-тясно свързани от частиците на твърдите вещества. Но въпреки това човек може да раздели частиците вода и въздух чрез твърди вещества, които се вплитат непрекъснато. Знаем обаче, че както частиците вода, така и въздушните частици имат склонност да текат заедно отново и отново. Откриваме нещо подобно и при някои твърди вещества, например при магнитното желязо, че те също имат склонност да текат заедно. Колкото по-фино и по-малко възприемаемо за нашите физически сетива е едно вещество, толкова по-тясна е неговата връзка, толкова по-малко можем да разделим отделните частици една от друга, колкото по-бързо се

запълват празнините, толкова по-голяма е силата, която държи отделните частици заедно. Първоначалното вещество не може да бъде разделено от никаква друга сила, то само по себе си е едно, недиференцирано; и където има някаква празнина в другите субстанции, които произлизат от него, то я запълва от себе си или чрез субстанциите, отделени от него. Така всичко е трайно изпълнено с пълнотата на Божеството.

Докато се спуска, първичната субстанция става все по-малко плътна. Твърдата материя всъщност е най-малко плътна, защото е най-малко непрекъсната, най-променлива, най-неравномерна, израз на най-висшата отделеност и най-силният антипол на единната първична субстанция. Първичната субстанция, в която субстанцията и силата са напълно едно цяло, е произходът на целия живот. Животът е взаимодействието на сила и субстанция. От неподвижното възниква движение, което протича ритмично. По волята на божествената първична основа това движение възниква и целият живот възниква от това движение. Двата полюса са образувани от божественото Едно, субстанция и сила; това, което ги държи заедно, е животът. В живота субстанцията и силата са обединени. Животът е опънат като струна от полюса на силата към този на субстанцията; и като струна той вибрира ритмично между тези два полюса, като по този начин привежда всичко, което е, в ритмично движение. Това ритмично движение, което е едновременно субстанция и сила, което се случва в напрежението между субстанцията и силата, е това, което се изразява във всички живи същества. Колкото по-силно е напрежението, толкова по-силен е животът; Колкото по-слабо е напрежението, толкова по-малко е животът. Но само в по-слабото напрежение животът може да се изрази. В случая със струната, която е опъната плътно, едва забелязваме вибрациите. В случая с по-слабо опънатата струна можем да видим трептенията по-ясно. Движението на безкрайно опънатата струна изобщо не може да се види, защото е твърде бързо и ритъмът е толкова непрекъснат, че е като неподвижност. Животът може да стане осезаем за нас само там, където се случва в по-малкото напрежение между сила и вещество. Най-малкото напрежение има във физическото, там виждаме движението на живота в преминаването и възникването на формите. Това са най-бавните вибрации, най-големите вълни на живота, но те имат и най-малка сила, които се появяват най-много, но и се оттичат най-далеч. По-силното напрежение на живота концентрира живота в себе си; той не се появява толкова силно и следователно не се разлива толкова силно. Той остава повече в себе си, въпреки че силата и скоростта на ритъма са значително по-големи там. Най-голямата бързина съвпада с най-голямото спокойствие, най-голямата сила се крие в пълното затваряне, [в] това да не излизаш от себе си.

И така, ние разпознаваме във външното съществуване разделението на божественото съзнание на отделни мисли; и най-големите вълни на божествения живот във явленията, течащи нагоре и надолу. Само във факта, че отделните форми

стоят пред нас, обективно, и във факта, че животът тече нагоре и надолу, ние разпознаваме божествената воля. Чрез изграждането и разрушаването божествената воля се проявява. Съществува силата, която позволява на живота да тече нагоре и надолу, и силата, която позволява на образуванията да се издигат от морето на живота. Това, че всичко възниква и отново изчезва, е божественият израз на волята. Самата Божия воля е винаги една, вечна, нетленна, напълно недиференцирана, но нейното отражение е последователността на живота и смъртта. Това, което е призвало фигурите към живот, ги призовава и обратно от живота, точно както егото на човека го тласка към въплъщение и го издърпва отново от него. Съзнанието на човека се изразява в мисълта, съзнанието на Бога във фигурите. Това, което ги оформя, което им дава растеж, това е божественият живот. Но това, че съзнанието се оформя живо, това произтича от божествената воля.
В целия свят виждаме оформените мисли на Божеството. Че мислите на Божеството могат да станат видими външно, е възможно чрез жертвата на живота в минералното царство. Там животът се е отдал, за да доведе мисълта до израз. Там животът отстъпва напълно зад израза на мисълта. Нашите мисли трябва да станат също толкова чисти от всичко останало, което се смесва с тях, както кристалът е незамъглен и еднороден, сам по себе си обединен и нетърпеливо изразява Божествена мисъл. Кристалът е съвършеният израз на Божествена мисъл. Веществото се е подредило там според линиите на мисълта, изпратена от божественото съзнание. Кристалите са израз на формите на архетипите на живота, но не са пропити с живот. Ако жизнените ритми на Божеството се влеят в такива чисти мисли на Бога, тогава те възникват живи пред очите ни. Растителният свят се явява пред нас като живи мисли на Бога. Той изразява чистия ритъм на живота. Също така растението е все още без желания. То е мисъл и живот, но без страст, без собствена воля.
Сега, ако част от Божията воля се влее в живите форми, възниква царство на страстта, както го виждаме в животинското царство и в нисшата човешка природа. Вече няма нищо вкоренено в цялото. То се отделя от цялото като нещо особено. Във външното си движение то става независимо от цялото. Това се постига от божествената воля, която се проявява в него. То представлява собствената воля, отделена от Божественото съзнание. Страстта също е сила на Божеството, която е породила независимост в създадените форми. Желанието е първо израз на независимостта, спечелена по този начин. Сега обаче божествената воля потъна в човека по такъв начин, че божественият живот и божественото съзнание също можеха да станат негова собственост и чрез божественото съзнание той разпозна себе си като част от Божеството, като излязъл от Божеството. Той можеше да се съедини отново с Божеството първо чрез съзнанието; по този начин разделението беше преодоляно. След това той трябваше да стане едно с Него и в сферата, от

която беше отнет животът му, а след това и в сферата, която го тласна към съществуване, в сферата на Божията воля, силата на Отца.
Царството на мисълта е като периферията; царството на волята е като центъра; царството на живота е като ритмичното движение между центъра и периферията. В царството на мисълта човек става независим; чрез ритъма на живота той се оставя да бъде отнесен обратно в първичната основа, от която е излязъл. В царството на индивидуалните явления той се оформя в индивидуалност, в Аз-а; като се връща обратно в царството на живота по вълните на живота заедно с други индивидуалности, той намира пътя обратно към силата на Отца.
Според закона, който е дори по-силно изразен във висшите светове, отколкото във физическия, че не може да има празнота, според закона съществото на човека се обновява в степента, в която той се отдава на висшия живот. Колкото повече се отдава, толкова по-силен е висшият живот, който тече към него. Той трябва да умре, за да стане. Колкото повече умира, толкова повече става, докато накрая навлезе в живота, където вече няма никаква разлика между ставане и преминаване, където ставането се случва толкова бързо от преминаването, че всичко е един непрекъснат живот.
Както в минералното царство разпознаваме царството на Божиите мисли, така и в растителното царство разпознаваме царството на живота. То е междинното царство между разработването на божествената мисъл и божествената воля в отделните същества. Растителното царство посредничи в жизнените течения в света. Без кислорода, който растителното царство осигурява, животинското и човешкото царство не биха могли да живеят и всичко растително служи за изграждане на животинските и човешките тела. Минералното царство не съдържа живот, човекът не може да поддържа живота си от него; в животинското царство виждаме живот в застой; това, което човек използва за храна от животинското царство, също не насърчава живота в него, а застоя на живота, страстта. Растителното царство е това, в което човек диша и което също така формира естествената му храна, която насърчава развитието на живота му. Така, от една страна, минералното царство се изгражда от мъртвото растително царство, а от друга страна, животинското и човешкото царство се поддържат живи от живото растително царство. Според веществото, царството на живота служи за продължаващото изграждане на минералното царство, а според силата - за продължаващото развитие на животинското и човешкото царство. Там също двата полюса на веществото и силата се срещат в живота и тъкането на растителното царство, самото царство на живота. Това също така представлява установяването на Господната вечеря. В живота на света се съдържат и двете - субстанция и сила. В хляба е символизирано мъртвото растение, което изгражда минерала в света, а също и тялото на човека; във виното е символизирана жизнената сила, която световният живот влива в субстанцията. Докато човек все още пребивава в минералното съществуване, той трябва да

приема субстанция от царството на живота, за да се изгради, и да приема сила, за да живее. Когато самият той премине от царството на минералния свят, на ставане и умиране, в царството на живота, тогава той намира субстанция и сила в себе си като двата полюса на своето същество, между които протича животът му. Тогава той вече не е нужно да се изгражда минерално, а придобива форма във висшите светове, в самия живот. Формата и животът тогава се обединяват в него и той тогава води цялата земя завинаги към вечния ритъм на живота.
За да достигне човек този етап на развитие, той трябва да позволи на силите, действащи в минералното и растителното царство, да се зародят в него. Безжелателните, минерални идеални форми на кристалите представляват за него това, което ще се превърне в неговата мисъл. Кристалът е израз на чистата, целомъдрена, божествена мисъл. Както растението жертва целия си живот, за да изрази божествената воля, без собствено желание, без собствена страст, така и човекът трябва да живее и да расте в света само като израз на божествената сила, която Божеството е вложило в него.
До какво води това, ако живее живот, изпълнен със страст, той го разпознава в животинското царство. Там той вижда как страстта носи страдание, защото отвлича съществата от светлината на мъдростта. Животинското царство е израз на страстта, царството на радостта и болката. Непречистената сила се изразява в животинското царство. Чрез непречистената сила човекът също е тласкан към радост и болка. Но чрез пречистването на силата той израства отвъд радостта и болката. Защото как трябва да пречисти силата, спокойствието и единството на минералното царство и животът без желания на растителното царство са модел за него. Мислите му трябва да станат концентрирани като формите на кристал; животът му трябва да бъде ритмичен като живота на растението, тогава той ще отпечата божествеността в същността си. Тогава силата в него вече няма да се изразява като страст, а като върховно блаженство и като израз на блажен покой във волята на Божеството, и каквато и субстанция да има в него, тогава ще му служи само за оформяне на възвишен израз на Божията сила.

25. Сила и субстанция

Първичното начало на всички неща, самата първична сила, е недиференцирано единство. То е едновременно безкрайно голямо и безкрайно малко. То е център и периферия и пълнотата на безкрайния живот, който протича през всичко, който свързва центъра и периферията. То е най-великият покой и най-великата дейност едновременно. То е непрестанно действащата сила, която не познава прекъсване на ефекта. То е светлина без сянка, както и тъмнина без светлина; то е всичко, както и нищо. Не можем да разберем действието на Единното, но можем да си създадем картини от разкритите закони на законите, според които елементарната сила се изразява в света.

Наблюдаваме следното: Колкото по-грубо е едно вещество, толкова по-малка е собствената му способност да се изразява. Колкото по-фино е едно вещество, толкова по-силно въздействие то оказва върху околната среда. Парче лед оказва по-малко въздействие върху околната среда, отколкото същото вещество, когато е пречистено чрез топлина, като водата. Водата, както всички течности, има аспирационен ефект в околната среда. Когато водата се разшири допълнително и се пречисти чрез по-високи степени на топлина, тя има още по-голям ефект в околната среда като пара.

Сега можем да заключим според това наблюдение: Колкото по-фино е веществото, толкова по-голяма е неговата сила в околната среда; веществата в по-фини състояния са силите, които действат във веществата в по-груби състояния, които проникват в междините между атомите на останалите вещества, разтягат атомите, пречистват ги, сближават ги, така че пречистването на веществото също така го кара да стане по-непрекъснато от преди. В твърдото тяло няма вещества, които реално се докосват едно до друго. Всички физически атоми са подредени по такъв начин, че осцилират в свободно поле и не се докосват в никоя точка. Колко делими са твърдите вещества, всички виждаме във всеки процес, при който отделяме части от твърди вещества чрез механични интервенции или ги отделяме от твърди неща. По същия начин не можем да отделим части от течни или газообразни вещества. Ако извадя част от количество вода, като я загреба, празнината веднага се допълва от притока на останалата вода и я запълва. Течността не толерира разделяне по начина, по който твърдото тяло, тя има и силата да запълни празнината; твърдото тяло не може да направи това по начина, по който е със собствена сила. Ако отнема нещо твърдо и го пренеса на друго място, твърдото вещество, което обгражда получената празнина, не се стреми да я запълни. Но от водата знаем, че тя има този стремеж. И е известно, че цялата вода на земята е в постоянно движение, чрез течане или изпарение от една страна и чрез компресия от друга. Ако някъде в течността има празнина, цялата течност в околната среда има амбицията да запълни тази празнина. Цялата работа с водната енергия се основава на това.

Можем да заключим, според наблюденията, че всичко течно на земята винаги се стреми да запълни празнините, където в течността възникват. Каква сила показва течността по този начин, разпознаваме по факта, че тя се втвърдява, разтваря, отмива, преминава през нея.
Същите закони, както при течността, наблюдаваме и при въздушно оформените вещества; също така те не търпят празнини. Празнините във въздушно оформените вещества се запълват незабавно от околните вещества на околната среда. Въздухообразната форма има дори по-голяма сила от течността. Отделните частици на въздушнообразната форма са дори по-малки от отделните частици на течността. Те също така не са толкова отдалечени една от друга, колкото частиците на течността, и имат по-голямо напрежение.
Въздухообразната форма е пронизана от още по-фини вещества, етерът в различните му степени на плътност; и този етер отново има по-големи сили от въздушната форма и има дори по-голяма склонност да запълва всички празнини. Той е дори по-непрекъснат от въздушната форма и е в още по-голямо напрежение. Ако проникнем по-дълбоко по този начин в свойствата на веществата, ще открием: Най-твърдите вещества са най-слабо силни и притежават най-груб състав, а отделните частици са най-отдалечени една от друга и притежават най-малко напрежение. Колкото по-фино е веществото, колкото по-малки са отделните частици, колкото по-близо са една до друга, толкова по-голямо е напрежението, което веществото притежава, и толкова по-голяма е силата. Силата, чрез която по-грубото вещество се държи в напрежение, е по-финото вещество. В сравнение с по-грубото вещество, по-финото вещество е силата, а в сравнение с още по-финото вещество, което се проявява в него като сила, същото нещо, което действа като сила в по-грубото вещество, е веществото за по-фината сила. Следователно по-финото вещество винаги е силата, която придава определени форми на по-грубото вещество. По-грубото вещество е вградено в по-финото вещество. Всички междини между атомите на по-грубото вещество са запълнени от по-фините вещества. Точно както твърдите вещества са запълнени и пропити от течността, така и течността е пропита от въздухообразното, въздухообразното от етерното и т.н. Така все по-фини и по-фини вещества проникват в по-грубите. Ако продължим това по-нататък, във все по-фините вещества, един ден трябва да стигнем до вещество, което е най-фино, което е съвсем непрекъснато, така че отделните частици се докосват напълно една до друга, сливат се една в друга, което е едновременно най-фино, но и най-непрекъснато, което притежава най-голямо напрежение и същевременно най-голяма сила, което носи всички останали в себе си и прониква всички останали. И това е единствената първична сила и първична субстанция, която носи и обединява всички вещества и сили в себе си, която държи всичко, което е в напрежение, и по този начин дава сила и живот на всичко, което съществува. То е едновременно най-малката, според отделната частица, но и най-

голямата, защото всички отделни части образуват едно цяло, защото неговата субстанция е непрекъсната. Неговото отражение...
е физическият атом, защото и там са проникнали всички сили до първичната сила, защото той съдържа всички сили в зародиша.
Докато тази първична сила и първична субстанция е причинила всички субстанции и сили да произлязат от себе си, тя също така живее, от друга страна, във всичко, което е, и се спуска до физическия план, където е концентрирана в отделните атоми. По този начин физическият план е наситен от всички висши сили, точно както елементарната сила съдържа всички нисши сили в себе си. Първичната сила, която обхваща всичко, е отделила всичко останало от себе си, като е кондензирала отделните частици, като е намалила напрежението, като е намалила непрекъснатостта, докато накрая е достигнала точката на физическия план, където напрежението почти е изчезнало, където отделните частици са били най-груби, където са били най-отдалечени една от друга, където са имали най-малка собствена сила. Но именно затова физическият план е този, на който всички сили, до първичната сила, могат да бъдат изразени в обективни форми. Колкото по-малко собствена сила притежава една субстанция, толкова по-зависима е тя от други сили, толкова по-лесно други сили могат да действат в нея. Физическият план - и особено минералното царство - беше този, където висшите сили можеха да действат и да се изразяват най-лесно, защото там намираха най-малката си собствена сила, най-малкото съпротивление. Твърдите вещества на физическия план притежават много малко напрежение. Но по-силна сила на напрежение се изразява и във физическото в магнетизма, в електричеството и в радиоактивността. Радиоактивността е по-голяма сила на напрежение, която разкъсва физическите атоми, пречиства ги и по този начин им дава по-голяма сила на напрежение, усилието да запълнят средата си и следователно се получава продължителното излъчване на толкова фини частици, че намаляването на обема на радиоактивното тяло е едва забележимо. Радиоактивното тяло е поставено в напрежение, което надвишава напрежението на течността и въздухообразното тяло. Следователно, много фини етерни течения трябва да причиняват това напрежение.
В магнетизма наблюдаваме също така увеличаване на силата на опън по такъв начин, че твърди железни частици и други подобни се привличат от магнитното желязо, намиращо се в състояние на такова опън. Силата на опън на един магнит стимулира силата на опън в сродни вещества и по този начин преодолява гравитацията. Тежестта е липсата на собствена сила на опън. Въздухът е по-леък от водата и твърдото тяло, защото самият той има по-голямо опън. Ако някъде в твърдото тяло се появи по-голяма сила на опън, гравитацията се преодолява, както при привличането на иначе тежкото желязо от магнита.
Електричеството е също израз на сила в по-голямо напрежение, на вещество, чиито отделни частици са много по-близо една до друга, отколкото частиците дори на

въздухообразната форма. То е израз на силата на напрежение и непрекъснатостта на много по-фино вещество, което прониква във всичко физическо. Тъй като това вещество има толкова по-голямо напрежение, то има толкова по-голяма мощност и е също така непрекъснато по такъв начин, че не е необходима друга връзка. Трябва да дойде времето, когато човек може да използва тази по-голяма сила, която се крие в по-финото, по-непрекъснато вещество, по такъв начин, че всички твърди вещества да се считат за излишни за неговото посредничество. Ако сега все още провеждаме електричество чрез проводници, това е защото все още не знаем как да въздействаме директно на по-финото вещество и все още не знаем как да предизвикаме по-голямата сила, а само косвено чрез други вещества, в които тя се събужда най-лесно. Кийли сигурно е знаел как да търси това по-фино вещество и по-голяма сила в собствения му дом, така да се каже, тоест да се свърже директно с тази сила, докато другите достигат до нея само по заобиколен начин и чрез посредничество, и да я възбуди към действие. Използването на безжична телеграфия е подход към истинската, без посредническите среди от други вещества. За да може човекът да действа с по-финитe сили, той трябва да се усъвършенства. Той трябва все повече и повече да адаптира по-грубите сили към по-финитe. Чрез усъвършенстване на физическото тяло, човешката душа би могла да се изразява все повече и повече в него. Чрез усъвършенстване на душата, духът би могъл да се свързва все повече и повече с душата. Това усъвършенстване на веществата трансформира самото вещество в силата, която работи в него. Спускането на космическата еволюция е било трансформацията на силата във все по-плътни вещества, чрез намаляване на силата, намаляване на напрежението и непрекъснатост. Възходът на човека, който е семе на космическите сили, се състои в трансформацията на веществата в сили, чрез усъвършенстване на веществата, чрез увеличаване на напрежението, чрез увеличаване на непрекъснатостта. Както е физическата субстанция сега, тя не е непрекъсната; така и душата на човека все още не е непрекъсната, нито пък неговото съзнание.

Когато човек усъвършенства физическата си субстанция, той я трансформира в сила; когато усъвършенства душевната си субстанция, тя също се трансформира в сила; тя се приближава все повече и повече до духовната субстанция, която действа в нея като сила. Усъвършенстването на душевната субстанция се постига чрез пречистване и трансформация на страстта, камическия огън в човека. Страстта трябва да бъде одухотворена, както огънят се трансформира в светлина чрез трансформация в по-фини субстанции. Чрез още по-висшата субстанция, божествения дух, действащ като сила в душата, душевната субстанция се трансформира, издига се с едно стъпало по-високо; нейната сила на напрежение се засилва; тя става по-непрекъсната и следователно нейните изрази като сили също стават по-непрекъснати. Животът на душата тече в по-широки линии; тя става по-ритмична и следователно и съзнанието може да тече по-ритмично, да стане по-

непрекъснато. Тъй като душевната субстанция е станала по-подобна на духовната субстанция, висшата сила, която се изразява като съзнание в различните субстанции на човека, също може да преминава непрекъснато от една субстанция към друга, докато това не е възможно, докато има толкова големи разлики между душата на човека и божествения дух в него, че съзнанието може да се спусне само от по-висша сфера към по-нисшата или, обратно, да се издигне с прекъсвания и неритмично. Така рафинираната, трансформирана субстанция на една сфера на съществуване образува моста, връзката със следващата по-висша субстанция. Цялото ни изкачване към по-висши светове е дадено в нашите ръце; ние го достигаме чрез пречистване, което превръща субстанцията в сила, точно както нашето спускане е било осъществено чрез трансформация на силата в субстанция. Силата, която придобиваме за себе си чрез тази трансформация на субстанцията, ни позволява да влезем във връзка с всички свързани части на тази сила. Ако трансформираме нашата душевна субстанция във висша сила, ние сме способни да намерим достъп до всички душевни сили на света посредством постигнатата душевна сила. Ако трансформираме нашите по-нисши мисли във висш мисловен живот, световните мисли ще се стичат към нас. Ако трансформираме жизнената си сила във висш, по-чист, безкористен живот, ние влизаме във връзка с висшия световен живот. Можем да направим това, защото всички сили и всички вещества са се слели в нас, за да ни изградят. Ние живеем и почиваме в елементарната сила и елементарното вещество и във всички вещества и сили, които те са породили. И във всеки атом на нашето физическо тяло има сливане на всички космически сили. И всеки атом на нашето физическо тяло е обграден и пропит от всички космически вещества. Следователно, няма нищо за човека, което той дори не може да постигне. Средствата за всичко са му дадени в изграждането на цялото му същество; силата е потопена в него от самата елементарна сила. За първи път това идва в съзнанието на човека, когато неговото его се пробужда, след първия контакт с елементарната сила,с най-безсилната твърда субстанция, образувана от нея. От този момент нататък елементарната сила може да започне да действа чрез отделните човешки егота в твърдата материя. Чрез човешките индивидуалности тогава е започнала външната трансформация на космоса. Те работят около твърдата форма на земята чрез вдъхновенията на божествената духовна сила в тях. В природата около нас трябва да разпознаем законите, според които всичко възниква и се развива, и според тези закони човекът също трябва да сътрудничи съзнателно в цялото. Веществата за развитие той има изцяло в себе си във всеки атом, силата е вложена в него и той е вечно свързан с елементарната сила; законите, според които тази сила трябва да действа в него с дадените му субстанции, той разпознава в царствата на природата около себе си. Той е призван да управлява в тези царства на природата; но за да може да работи в тях с всичките си сили, той първо трябва да стане владетел на своите сили. След като е подредил всичко, което е в него, и го

е вкарал в ритъма на елементарната сила, той може също така да помогне за трансформирането на цялата среда и да я предаде във все по-голяма хармония.

26. Земя, Сърце, Атом

В цялата вселена наблюдаваме как от по-голямото се формира по-малкото според субстанцията, как то първоначално се държи в орбитите си от силата на по-голямото, как след това, не само позволявайки си да бъде водено от по-голямото, но и стремейки се към него, самото то поглъща толкова много от неговата сила, че става независимо, свободно. Така се случва в развитието на човека, в животинското и растителното царство, в минералното царство, в растежа на кристала, който има относителна независимост спрямо каменните маси, от които е образуван, който се е отделил като нещо особено от заобикалящата го среда.

Земята и всички планети също са части от по-голямо небесно тяло. Нашата земя е част от слънцето, което слънцето е отделило според веществото, а също така е вложило силите си в земята. Но за да стане земята независима, тя трябва да увеличи собствената си сила, като поглъща все повече и повече от силите на слънцето в себе си.

Първо, слънцето направи земята все по-съвършена от себе си по вещество. Слънцето ѝ даде и част от всичките си сили. Това отделяне на веществото, до физическото свиване на земята, стана възможно чрез намаляване на напрежението в слънчевата енергия. Чрез това намаляване на напрежението земята можеше да се издигне до определено разстояние от слънцето. Но отвъд това разстояние тя не може да отиде, защото силата на напрежение на слънцето, към което принадлежи, не позволява това. Въртенето на земята около себе си е нейният опит да се освободи. Но тъй като е задържана в слънчевата орбита от напрежението на слънчевия живот, тя все още не може да се освободи. За да се освободи, тя трябва да придобие толкова много от силата на напрежение на слънцето, че да може да поеме по свой собствен път във вселената. Така че въртенето на земята е нейният опит да се развие към свобода. Пътят, който земята описва около слънцето под формата на елипса, се определя от факта, че силата на напрежение на слънцето намалява и се увеличава. Така тя ту привлича, ту отблъсква земята. Във времето на близостта на слънцето виждаме момента, в който слънцето привлича земята най-силно, а във времето на отдалечаването му виждаме момента, в който слънцето намалява напрежението си, така че земята може да изрази по-силно собствения си стремеж към свобода. По този начин траекторията на елипсата възниква естествено. Слънцето се намира в едната фокална точка на елипсата; другата фокална точка е естественото допълнение на фокалната точка, където се намира слънцето. Едната фокална точка съответства на полюса на най-високата сила на напрежение; другата фокална точка съответства на полюса на най-ниската сила на напрежение.

Животът на слънцето е толкова ритмичен, колкото целият живот в света; слънцето редува да намалява и увеличава влиянието на своята сила. Това поражда движение, ритъм, живот. Той следва законите на общия световен живот. Когато слънцето е

най-близо, т.е. когато силата му действа най-силно върху земята, тогава влиянието на слънцето върху силите на земята също е най-силно; тогава земята се стреми към силата, от която е произлязла. По време на отдалечеността на слънцето, формирането на независимост, преходът към собствен, субстанциален живот, се проявява на земята в по-голяма степен. По време на близостта на слънцето южният полюс е най-близо до земята, т.е. полюсът на потока на земната сила, където тогава проникват силите на слънцето.
По време на отдалечеността на слънцето, южният полюс е най-отдалечен, а северният е най-близък. Северният полюс е полюсът на независимостта на Земята, където тя развива най-голямата си сила на опън. Оттук идва и силният магнитен ефект на Северния полюс, лъченията, които произвеждат Северното сияние, и някои други явления. Северното сияние произлиза от частиците вещество, изхвърлени от силата на опън на Земята. Там Земята е направила слънчевата енергия най-силно своя, там е най-силно изразен стремежът ѝ към свобода. Ето защо културният живот на човечеството, цялото развитие на човечеството, се е групирало в основните си течения около Северния полюс. Всички културни народи на Земята са развили основната си дейност в северната половина на Земята. На юг от екватора наблюдаваме само културните вълни, оттичащи се там. Великите импулси на човешкото развитие са се изразили в северната половина на Земята. В изливането на духа в културата в северното полукълбо, както и в изливането на магнитната сила, Земята показва своя стремеж към освобождение. Силата за това освобождение обаче идва от небесното тяло, от което иска да се освободи. Самото слънце действа върху земята за насърчаване на нейното освобождение. Чрез обръщането си към слънцето земята поема силите, които ѝ дават възможност за свобода. Така, в въртенето ѝ от запад на изток се крие от една страна стремежът към освобождение, но от друга страна и стремежът към слънцето, към неговия дарител на сила. Точно както слънцето изпраща своите даващи сила лъчи към земята от изток, така и духовните импулси са дошли от изток. И върху северната половина на земята те са изразени най-силно.
Същите закони, които управляват развитието на Земята, същите течения, които откриваме в човека, също и течение на независимост, тъй като то върви по земята от юг на север и се изразява в северния полюс. Човекът, като същество, стремящо се към свобода, стои изправен. Неговата независимост се изразява физически в изправеното ходене, в това, че цялото му тяло може да почива на краката му в изправена стойка. Изправеният гръбнак, увенчан с главата, е символ на неговата независимост. Но както земята се обръща на изток, така и човекът обръща лицето и ръцете си към слънцето в поклонение, защото то му носи светлина. Така той обръща лицето си към мъдростта, която идва при него от Изтока. С ръцете, които получава, той поглъща. Докато краката са символ на свободата, на изправянето и ходенето,

ръцете са символ на приемането на духа, на висшия живот, на висшите сили и на способността да се върнат висшите сили обратно на света.
Животното може да взема и произвежда само по физически начин. Чрез ръцете човекът е способен да взема и такива неща, които не са за физическо удоволствие, а също и да произвежда такива неща, които изразяват живота на духа в изкуството и всяко съзнателно преобразяване на земята. Той може да вдигне ръцете си - като израз на духовния си стремеж - към слънцето, към духовното. Животното не може. Така протегнатите ръце на човека изразяват другото течение, което се пресича с течението на самоувереността. Потокът на самоувереността върви от юг на север. Потокът на стремежа към сила за формиране на самоувереност върви от запад на изток. Човекът, стоящ в пространството с протегнати ръце, представлява тези две основни течения.
Центърът в човека, сърцето, което го захранва с жизнените течения, е отново образ на тези различни световни течения. То постепенно се настройва все повече и повече към световния ритъм. Чрез хранене, чрез вдишване и издишване, от една страна, сърцето се снабдява с веществото и силата да направи човека независимо същество, а от друга страна, чрез обръщане на усещанията, идващи от сърцето, към духа, той се облагородява и придобива силата за по-висша независимост. Така, от една страна, сърцето е органът, който позволява на човека да живее собствения си живот, но от друга страна, то е и органът, който му дава достъп до по-висш живот. То е храмът, в който е намерил собствения си живот, но също така и храмът, в който трябва да влезе, за да намери по-висшия живот. То съдържа всички течения на живота, тези, които тласкат човека към самодостатъчност - страстта; но също и тези, които му дават стремеж към духа - любовта.
Точно както земята получава влиянието на слънцето чрез дванадесет течения през дванадесетте месеца от годината, следвайки преминаването му през дванадесетте съзвездия на зодиака, така и сърцето на човека получава дванадесет течения от дванадесетте отражения на зодиака в неговия организъм. Дванадесетте листа на дванадесетлистната чакра близо до човешкото сърце са израз на тези дванадесет космически течения. Следователно, всички други физически и духовни течения, оживяващи човешкото същество, произлизат от сърцето. Чрез влиянието на дванадесетте космически течения, земята, а също и отделният човек, се развива до самостоятелност, до пълна зрялост.
Точно както земята излъчва силата, която е придобила на северния полюс, където се разкрива най-голямата ѝ устойчивост, така и човек излъчва духовната си сила от главата, откъдето тя го залива от всички страни, което за виждащия се изразява в аурата, в обвивката от светлина, която обгръща човека. Но източникът на тази излъчваща сила се крие в земята в нейния център и в човека в сърцето му, неговия физически и духовен център.
Продължение

Орбитата, която Земята описва около Слънцето, обикновено се представя като елипса, в една от фокусните точки на която е Слънцето. Така че наистина движението на Земята около Слънцето също е елипса; но тъй като Земята все още се движи около себе си, с наклон на земната ос от 23,5 градуса, тя всъщност описва спирална линия, спирала. Можем да наблюдаваме, че целият живот в света описва такава линия. Химическите елементи могат да бъдат подредени според таблицата на Менделеев в седем низходящи и седем съседни класа според техните химични, електрически и т.н. свойства, низходящи от най-леките до най-тежките. Човек може да ги постави около полюсите на тяхната низходяща посока в седем спирали от по четиринадесет елемента всяка. Така животът се спуска спираловидно в кондензация, а при възход тези спирали също трябва да се следват като път към висшите сили. Можем да наблюдаваме как животът се появява спираловидно в растенията. Всички части на растенията са подредени спираловидно. Спирално първите зародиши излизат от семето; в спираловидни линии листата се подреждат около стъблото, клоните около ствола; В спиралните линии частите на цветето се разгръщат. При много растения тази спирална линия се появява дори в усуканата форма на стъблото. Чрез описанието на тази спирална линия се създава симетрията на допълващите се части.
Така целият живот на земята протича по спираловидна линия, спираловидно. Висшето духовно се трансформира по този начин в света на видимостта и го оживява. По този начин духовното е тясно свързано с физическото. Няма физически атом, който да не е обграден и проникнат по този начин от теченията на духовните сили. Чрез това спирално движение е възможно различните степени на световните сили и вещества да се обграждат и проникват взаимно. Можем да различим едно голямо спирално движение на най-висшата сила като неин първи израз на силата, а в него, в много градации, все по-малки и по-малки спирални движения надолу до спираловидното движение на физическия атом.
Най-еднородната субстанция, състояща се от най-малките частици, описва и най-еднородната спирала. Колкото повече намалява напрежението на субстанцията, толкова по-груби стават частиците, толкова по-разкъсани са, толкова по-малки са описаните спирали. Но във физическия атом, който е огромна структура в сравнение с частиците на духовната субстанция, се извършва повторението на целия духовен световен процес. Физическият атом почива във всички висши субстанции в него и е крайната точка на най-голямата спирала на световния живот. Тази спирала на развитие е символизирана в жезъла на Меркурий. Духовната сила в човека също описва тази спирала на развитие.

27. Числа и Откровение I

Орбитата на Земята около Слънцето е елипса. По същия начин, целият физически живот описва елипса, като духовната отправна точка на целия физически живот е в единия от фокусите. Другият фокус показва най-висшето развитие на физическото. Физическото е противоположният полюс на духовното. Без духовното, нямаше да има физическо.

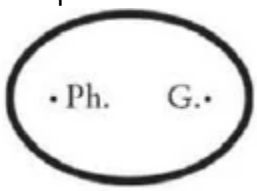

Цялата физическа материя произлиза от духовното. Докато физическата материя е изцяло зависима от духовното, душевният свят, астралното тяло и астралното тяло на човека, имат известна независимост.

Във физическото тяло различаваме два полюса: единият е концентриран в мозъка, другият - в репродуктивните сили, единият е духовен, а другият - физически. Тези два полюса са свързани във физическото. В астралното тяло обаче има стремеж към независимост. Между физическото и духовното се формира специален център, който се стреми да ги обедини. Астралното тяло е частично в съответствие с духовното, а частично с физическото и по този начин се стреми към независимост. Така в астралното тяло възниква лемниската, която го кара да тече частично към духовното, а частично към физическото.

И така, първоначално в астралното тяло има три центъра. Центърът на физическото образува единия полюс, центърът на духовното образува другия полюс; а центърът, където теченията се пресичат, е по средата между двата полюса. В този поток на астралното тяло се крие стремежът за усвояване на духовното, докато пътят, описан от физическия живот, изразява отвръщането от духовното. Докато можем да разпознаем физическия живот само като го гледаме отвън, от периферията, астралният живот тече през нас под формата на лемниската; той минава покрай нас като панорама. Пространството е необходимо, за да разпознаем физическото, времето, за да разпознаем астралното, защото самото пространство е подвижно и минава покрай нас, през нас. Ето защо всички чувства, страсти и други подобни се появяват там като идващи към нас, защото те наистина изтичат от нас, но по посока на примката, лемниската, те също се вливат обратно в нас. Ето защо всичко се появява като огледален образ в астралното, защото това, което сме излъчили, се връща към нас.

Колкото повече човек се одухотворява, толкова по-малка става лемниската около физическия полюс и толкова повече примката около духовния полюс се доближава до формата на кръга. Духовният живот е напълно самостоятелен. Той е цяло, което излъчва от центъра. Там центърът и окръжността винаги са свързани. Това е животът в самия център, който тече оттам към периферията. Ето защо линията на духовния живот е кръгът или също точката. Защото духовното има както най-голямо, така и най-малко разширение. Във всяка точка има силата да се разпространи върху цялото. Там силата е равномерно разпределена във всички посоки и духовното черпи силата от себе си, от собствения си център. Следователно, в своето единство, духовният живот първоначално се явява на човека като звук, защото звукът е израз на самостоятелна, самовъзникваща, еднородна сила, която се изразява в специфичния ритъм на звука.

В астралния свят има вечна промяна; там астралните форми преминават като облаци или образи. В духовния свят духовната сила се проявява като звук, защото звукът не е обвързан от пространството и времето. Когато се чуе звук, той изпълва цялото пространство; не е обвързан с определено място. Началото на неговото звучене формира центъра на неограничен израз на сила. Всеки звук изпълва цялата вселена със своите вибрации. Причината да не чуваме всички звуци от разстояние е, че ухото ни не е достатъчно фино организирано, за да абсорбира най-финитe вибрации. Тези, които са развили душевните си органи до такава степен, могат да чуят звука, който възниква от хармонията на целия живот на земята, звука на света. Можем също да разпознаем степента, до която единството се изразява в звука, от факта, че различните звуци, които резонират едновременно, веднага образуват общ звук, акорд. В света на звука има най-голямо разнообразие от градации на силата, но и най-голямо единство от всички сили. Ето защо звукът е това, което съответства на духовния свят. Духовният човек също има много сили, но всички те отекват заедно като една сила в неговата индивидуалност. Неговите духовни сили са като отделните ноти на цяла симфония от звуци, но неговата индивидуалност е звукът, от който всички те възникват и в който всички те заглъхват.
Светът на физическото е светът на станалото; светът на астралното е светът на ставащото; светът на духа е светът на появяващото се ©. Светът на появяващото се, на глината, формира света на станалото © от себе си като рефлекс, във формите. Светът на ставането свързва двата свята ©О. Той тече пред душата на човека като образите на панорама.

В изкуството скулптурата представлява света на това, което се е превърнало, физическото. Живописът представлява света на това, което се превръща, астралния свят; музиката представлява света на това, което се заражда, духовния свят. Следователно лемниската е и линията за душевния живот на човешкото същество, защото тя представлява егото в неговата точка на пресичане. Чрез егото всички висши сили се въвеждат в човешкото същество и самото его събира преживявания във физическия свят, за да ги включи отново. По този начин висшите сили и преживявания, които Азът е събрал чрез спускане във физическия свят, непрекъснато преминават през Аза в посока на лемниската. Точката, където лемниската се пресича, е точката, където физическият и духовният свят се пресичат в Аза на човешкото същество. Когато човекът се е одухотворил напълно, той вече не е необходимо да трупа опит във физическия свят; тогава душевната лемниската преминава в духовната форма на кръга и изливането и притока след това се трансформира в непрекъснато изливане на духовни сили от центъра.
Преходът на духовното в душевното царство означава преход от единство към число, към проявление. В математиката това се представя чрез умножение. Лемниската също се получава чрез умножение на сила. Трансформацията на кръга в лемниската представлява прехода от единство към умножение.
Когато силите, които се разкриват в душата, се съберат отново в духовно единство, това съответства на разделяне. Кръгът, който е образ на духовното, също се образува чрез разделянето на една сила от друга. Умножението, преходът към число, следователно означава откровение; а делението, преходът от число към единство, означава слизане в първичния източник на разкритите сили.
Пресечната точка на лемниската следователно е знак за умножение, за откровение; двата фокуса са знак за деление. Целта е да се премине от число към единица.

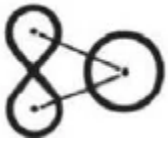

Елипсата, линията на физическия живот, се получава чрез взаимодействието на две сили, центрирани в двата фокуса на елипсата. Елипсата описва правата линия, която възниква от събирането на тези две сили. По този начин елипсата възниква чрез събирането на две сили. Тези две сили, едната от които представлява отвръщането от духа, а другата - притока на духа, са представени от знака за събиране, кръста. Сега, за самостоятелното развитие на живота си, на човешкото същество е дадена част от духовната сила, духовния живот, за да направи възможна цялата му индивидуалност като свободно същество в нейното индивидуално проявление. Това е собствената жизнена сила в него, която е включена в неговото его, за разлика от общата жизнена сила в космоса. Самият той притежава част от космическата жизнена сила, която непрекъснато се обновява от космическия източник на живот.

Изтичането на човешката прана, жизнената сила и противопотокът на космическата прана са математически изразени в хиперболата, двете криви, които се стремят една към друга. Там фокусите са разделени, а не затворени.

То възниква, когато една сила се извади от друга, с други думи, чрез изваждане. Символът за изваждане е правата линия, диаметърът на окръжността, която разделя едната половина от другата.

То възниква, когато една сила се извади от друга, с други думи, чрез изваждане. Символът за изваждане е правата линия, диаметърът на окръжността, която разделя едната половина от другата.

Така ние откриваме скрити както в знаците на обикновената аритметика, така и в геометричните фигури най-големите тайни на света, тайните на живота.

е знак за физически живот,

е геометричната фигура за него.

е символ на човешката прана.

е геометричната фигура за него.

е символ на астралното тяло с егото, на човешката душа.

е геометричната фигура за него.

е знак за дух;

е геометричната фигура за него.

Във физическото развитие възможността за ново физическо същество възниква от сливането на две сили. Появата на ново физическо същество е добавянето на бащините и майчините сили. Новото физическо същество придобива независимост чрез изваждане – като прави част от майчините сили свои, като ги изтегля от майчиния организъм.

Духовната същност на човешкото същество обаче възниква чрез умножаването на световния дух, в това, че световният дух умножава себе си. Той изтича от себе си и се връща в себе си, в това, че двете течения се пресичат. В точката на пресичане се формира новото духовно същество, Азът на човешкото същество.

Това „аз“ на човешкото същество постига независимост чрез разделяне, чрез обединяване със световния дух: ○или ●. Така че знакът за нов физически живот е следният:+, знакът за нов

духовен живот е следният:×.

Знакът за физическия живот, който е станал независим, е това—; знакът за завършеността на индивидуалния ум е следният: ○или ●.

Символът за зараждащото се и независимо висше аз е следният:⊗

Докато ○или ●представлява живота, себе си и×представлява проявлението на живота, числото, линията—или също така представлява индивида, стремящ се към светлината, стремежа към мъдрост; и+представлява в по-висш смисъл сливането на сили във физическата природа, изразяващо се като химичен афинитет, като излъчване на топлина и, в човешкото и животинското царство, като любов.

От друга страна, във физическото има умножение чрез събиране, чрез сливането на две сили, и умножение в духовното чрез умножение, чрез разкриването на едната сила в нейното собствено развитие и преданост. Събирането е израз на възпроизводството във физическия свят; умножението е израз на възпроизводството в духовния свят. Делението е израз на развитието на индивида в духовния свят. Изваждането представлява развитието на индивида във физическия свят. При изваждането се случва обратното на делението. При изваждането една сила се отделя от друга и се освобождава. При делението една сила се отказва от своя израз и не се връща към себе си. Следователно при изваждането има разделяне и намаляване на силата, за да се образува ново единство; при делението има укрепване на силата чрез концентриране на цялата сила в единството.

Докато във физическия свят личността се формира чрез събиране и изваждане,+и—, в духовния свят индивидуалността се развива чрез умножаване на единния живот, аз-а; и чрез разделяне, привличайки този индивидуален живот в точката или кръга,×и ○. Цялото физическо и духовно същество, което по този начин възниква, от една страна, от сливането на двете физически сили чрез любовта и разгръщането на единната духовна сила чрез аза, би било представено по този начин чрез този знак:

кръстът на духовното и кръстът на физическото, на разгръщането и на сливането. Ако ги свържем, за да образуваме едно цяло, се появява следният знак:

или, ако изразим само взаимодействието:

Развитото духовно същество е представено с кръг, а развитото физическо същество - с линия. Така развитото духовно същество във физическо въплъщение образува кръга с диаметъра, окръжността и правата линия.

От [Тайната Доктрина] става ясно, че съотношението на окръжността към диаметъра, числото x, изразява връзката между Световния Дух и Творението. По този начин числото x изразява и връзката на духовната индивидуалност на човешкото същество в нейното усъвършенстване с появата на индивидуалните въплъщения.

Но в това се крие и нещо друго. Диаметърът на окръжността е права линия. Безкрайната права линия образува окръжност, защото можем да си представим, че една окръжност в безкрайност е толкова голяма, че кривината изчезва напълно.

Тъй като диаметърът, умножен по числото x, дава обиколката на окръжността, числото x показва с колко трябва да бъде извита правата линия, за да съвпадне с обиколката на окръжността, или обратно, с колко трябва да се намали кривината на окръжността, за да съвпадне с правата линия. Освен това, числото π показва начина, по който духът трябва да се трансформира, за да стане физически, или обратно, как физическото, умножено по числото π, дава духовното. Числото x е израз на трансформацията от диаметъра към окръжността или, обратно, от проявлението на творческата сила в сътворението и от завръщането на света на формите към духовната сила, от възникването на личността от индивидуалността и от завръщането на личността към индивидуалността. Това е числото на нашето въплъщение на земята и числото на нашето въплъщение на Бога в духовния свят.

В безкрайността правите линии и кръговете са едно; така и един ден Създателят и Творението ще станат едно, а духовното и физическото в човека също ще станат едно.

Числотоπе3.1415и така нататък. В „Тайната доктрина“ се казва, че от Единия са се появили Трите (3), Единственият (1), Четиримата (4), Единственият (1), Петимата (5), двете по Седем, общият сбор. Всички останали числа са съставени от тези числа. Сега те се броят заедно като четиринадесет, ако броите двете единици, или като дванадесет, ако считате единицата за не-число и не я броите. Единицата е произходът на другите числа, но самата тя всъщност не е число; ако умножите единицата със себе си, тя винаги остава единица; не се увеличава чрез умножение и не намалява чрез деление; следователно е вечно равна на себе си и е архетип на цялото единство.

Така можем да разберем числото$\pi - 3.1415$и така нататък – по следния начин: От единството първо идва троицата △, след това от единството идва четирите □; след това единството отново произвежда петицата □, пентаграмата, и с това се полага основата за всяко развитие в числото, за всяко откровение. Разделяне на4произвежда2и добавянето на4сам по себе си произвежда8 Заедно с3произвежда7и заедно с5, на9.

По този начин целият свят от числа се създава от умножението или събирането на другите числа. От това първо откровение, което изразява връзката на диаметъра с окръжността – или на разкритото с произхода на откровението—, тогава всичко, което съществува, възниква.

Първото откровение, първото число, е3защото3е първото число, което отразява единица. 2 не отразява единица, но 3 отразява.

По същия начин, □е единица, както и ☆, но всичко отвъд това в света на числата вече не е единица. Всяко по-нататъшно откровение е състав на това първо единство, например 6 ✡, 7 🔯.

Първото откровение, което произлиза от Единния, представлява висшия аз на човека, Атма, Будхи, Манас, Трите △.

Второто откровение беше, в което тези три трябваше да работят: физическото, етерното и астралното тяло и егото, връзката на астралното тяло с манас, четирите □...

От трите и четирите произлязоха седемте според природата на силите, но те бяха изразени в следващото откровение като петте, пентаграмата.

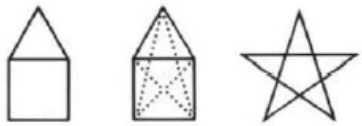

Първите пет, пентаграмата, са взаимодействието на трите и четирите. Фактът, че седемте сили в човека взаимодействат по този начин, е представен и от човешката форма: главата е отгоре, след това протегнатите ръце и краката са отдолу. Човекът стои в пространството с протегнати ръце. Седемте духовни сили, почиващи в човека, намират израз в пространството като пентаграма. С краката той стои във физическото; линиите на пентаграмата се простират от краката до главата, като по този начин свързват физическото с духовното и с ръцете. Ръцете представляват душата, която може да се обърне към физическото и духовното. Оттук идва и свободното движение на ръцете и завъртането на дланите. С ръцете и дланите човек може да бъде активен във физическото и може да се издигне до духовното, за да получи сила там. Вземането от духовния свят и даването на физическия свят се изразява в ръцете и дланите.

Сега съвършенството на човека може да се види в числото10В числото5, пентаграмата, половината от съвършенството може да се види. Това е показано и в двойното число 5 от разделянето на ръцете и краката, че 5 изразява половината от действителното човешко същество. Точно както левият крак принадлежи на десния крак в цялото физическо човешко същество, а лявата ръка принадлежи на дясната ръка в цялото духовно човешко същество - за да представи нещо завършено - така и завършеността на човешкото същество, изразена в пентаграмата, все още се нуждае от допълнение, тоест още пет, за да се получи числото на завършеност,10 Пентаграмата също така представлява точката в световното развитие, в която то е достигнало най-ниската си точка, защото след като половината от съвършенството е било постигнато в5, всяко по-нататъшно развитие беше допълнение към тази половина и следователно изкачване към съвършенство.

Една сила може да се разкрие само до половината от силата си; по-нататъшно разкриване не е възможно. По този начин, пентаграмата представлява половината от първичната сила, която може да се види в перфектното число10, кръгът с диаметър. Сега числото5беше израз на7 взаимодействащи сили. По същия начин, числото 10 е израз на 14 взаимодействащи сили. Спускането на човека до най-ниската точка се е случило по реда на числото 7; били са му дадени 7 сили: Атма, Будхи, Манас, Азът, астралното тяло, етерното тяло и физическото тяло. Сега той трябва да се изкачи по същата стълба на силите, започвайки с Аза, след това трансформирайки астралното тяло с манас и правейки го свое, след това проникващи етерното тяло с будхи и правейки го безсмъртно, и накрая проникващи физическото тяло с атма. Когато по този начин е

осъществил изкачването с7сили, дадени му от Божеството, и които са изразени в тяхното сливане в пентаграмата, и е постигнал съвършенство, това съвършенство, което е постигнато чрез7етапи на спускане и7етапи на изкачване, по този начин през14етапите, се изразява в числото на съвършенството,10, който &

Това е човекът, който е влязъл в Божеството. Защото5е числото на крайното откровение, няма ново число отвъд5което не е съставено от другите предходни, и сред съставните числа няма друго освен 10. Това е съвършеното число, числото на съвършенството, точно както 5 е числото на откровението. Всички числа се движат между тези две, от1до5и от5до10от10до15до2 × 10и така нататък. По този начин, десетте числа представляват всичко в космоса, а числото10 представлява единството на цялото, а числото 5 представлява разкриването на цялото. Силите, изразени в5са седем; взаимодействието на △и □първите две разкрити числа, силите, съдържащи се в10са2 × 7 = 14, на7произлизащи от Бога и7както е присвоено от човека.

Но ако преброите самите разкрити числа, има3,4,5– или заедно △□☆, между връщането назад в устройството3,1,4,1,5По този начин, в космоса съществуват3 + 4 + 5 = 12сили, изразени в число; според духовния ефект, има14,7по произход,7във възход; според откровението, има5, геометрично представени в пентаграмата; според завършеността, има10, окръжността с диаметъра.

Седемте сили се изразяват във всички явления

в света, например в седемте дни от седмицата, седемте цвята, седемте тона.

Красиво взаимодействие на седемте тона също се случва според законите на откровението в числото. Хармонията се основава на правилното им звучене заедно в акордите: голям тризвучие, малък тризвучие и септакорд. В тризвучието можем да звучим три тона, първи, голяма или малка терца и квинта, т.е. първи, трети и пети тон. Заедно с октавата те образуват четири. Октавата е повторение на първи звучност. В септакорда звучат четири различни ноти: първи, трети, пети и седми тон, а октавата е повторение на първи звучност. В тризвучието три ноти и повторението на първата нота създават хармония; в септаккорда четири ноти и повторението на първата нота. Тризвучието представлява тройната природа в човека – Атма, Будхи, Манас – докато септакордът представлява обединението на четирите сили в човека. Разтварянето на септакорд в тризвучието е пренасянето на четирите човешки сили във висшите три: Атма, Будхи, Манас. Примът и октавата са едни и същи в акордите, точно както „Аз-ът“ е един и същ в човека, независимо дали звучи в септакорд на физическия свят или в триазата на духовния свят.

Сумата от разкритите числа е$(3 + 4 + 5) = 12$, съответстващи на дванадесетте знака на зодиака, през които преминава слънцето. Числото на откровението е5; броят на завършванията е10, числото на цялото изкачване до завършване е9, броят на силите, вложени в човека, е7, броят на дадените му сили и тези, които е присвоил, е заедно14, общият брой на разкритите числа е $(3, 4, 5) = 12$.

Това е броят на нивата на съзнание, през които преминава човек:7до завършване като човек,5 отвъд човешкото развитие,7в Манвантара,5в Пралая.

След като премине през всички нива на съзнание на Манвантара и Пралая, той е погълнал всички сили на Логоса и се появява като тринадесетото, като новия Логос. Тези дванадесет нива на съзнание представляват зодиака, през който слънцето прогресира, и дванадесетте апостоли, сред които Христос е излязъл като тринадесетия. Дванадесетте племена на Израел, дванадесетте месеца, дванадесетте часа на деня и нощта също представляват тези дванадесет нива на съзнание. Всичко, което е свързано с човешкия дух, следва числото дванадесет – когато Исус е на дванадесет години, той проповядва за първи път в храма. Развитието на съзнанието в човечеството прогресира със слънцето и преминава през нов етап при преминаване през всеки знак на зодиака.

Всичко, което е свързано с човешкото его, следва числото седем. Човекът се развива в своето спускане и издигане чрез седем сили. Принципът, който е приел егото в човека и първоначално му е служил като сила, е Кама, а човекът е получил Кама от луната. Във влиянието на луната върху човека, числото7доминира. Обиколката на Луната около Земята отнема4×7дни. Влиянието на луната се изразява в4×7дни от месеца и в7дни от седмицата. Така откриваме, че психическият живот е организиран според влиянието на Слънцето и зодиака, според12×30дни =360дни, според12месеца,12часове на деня и нощта,5×12минути в един час,5×12секунди в минута и така нататък. Животът на егото откриваме в Кама, организиран според влиянието на Луната и седемте планети в седемте дни от седмицата и четиридесет и седемте дни от месеца.

Числото на физическия и духовния човек във въплъщението е5, пентаграмата; по този начин12 духовните сили – слънчевите сили – и7Силите на егото се събират на земята в пентаграмата, числото на Откровението, което намира своето завършване и изпълнение чрез възхода.

Съюзът на7правомощията на Аз-а с5отново символизира висшето12правомощия. Точно както7 силите се изразяват във физическия аспект в пентаграмата, в средата на манвантарата, така че те се изразяват в5етапи на съзнанието по време на пралая. Няма нищо във физическия свят, което да не е отражение на духовния свят.

Целият духовен свят е разпространен около нас във физическия свят. Там е *откровението на духовното* .

28. Числа и Откровение II

Видяхме как пентаграмата - петчастният израз на всички висши сили в човека - образува последния камък на откровението и половината от съвършенството. Човекът трябваше да добави другата половина към седемте сили, които са му дадени. Именно във физическия свят това петчастно откровение, половината от съвършенството, за първи път се изрази. Във физическия свят създаденото от човека също трябваше да търси допълнението, което можеше да го направи цялостно. Преди човекът да стане физически и преди светът да се сгъсти физически, откровението все още не беше слязло до най-дълбоката точка, животът все още можеше да формира нови същества от себе си, да се разгръща. Но във физическия свят, където се появиха собствените, отделни форми, самата творческа сила, репродуктивната сила, беше разделена наполовина. В развитието силите преди това бяха разгръщани симетрично от спирално низходящите жизнени течения отново и отново - както при растенията силите се подреждат симетрично около спирално минаващата линия на развитие. Накрая обаче развитието достигна точка, която преди това беше разгръщала всичко от себе си, разгръщала се е, разделяла се е на две - там беше крайната точка на откровението на жизнената сила. Сега то трябваше да се завърши в двете си половини - това, което преди се е сливало една с друга като два полюса, като сила и субстанция, като положителен и отрицателен полюс, което се раздели във физическия свят във всички положителни и отрицателни сили, в разделението на половете - в привличането и отблъскването на физическата субстанция, в избирателния афинитет на химичните елементи, във всички противоположности, в светлината и тъмнината, в обективната конфронтация на формите на цялото физическо творение.

И така, животът - азът - си беше проправил път надолу, разкривайки се чрез числото, което произлизаше от единството: 3, 1, 4, 1, 5. Но всички тези числа сл. Хр. % все още бяха отражения на единството за последен път, чрез разделяне на двете половини на жизнената сила, която се проявяваше във всички противоположности на света, но най-вече в светлината и тъмнината. Едва когато се появиха физическите форми, светлината и тъмнината възникнаха. Светлината и тъмнината са противоположностите, обусловени от формирането на /думата нечетлива] физическия свят. Така във физическото откриваме противоположностите на светлината и тъмнината, на положителното и отрицателното, на мъжкото и женското и така нататък. И отражението на това разделяне на жизнената сила, изразено във физическото, е разделянето на душевните сили на добро и зло. Те също са само два полюса на една и съща сила; чрез разделянето на жизнената сила дуалността се появи в света за първи път като най-грубата антитеза на Единното; Двойствеността не е била там преди, тя е характеристиката на най-дълбоката точка на откровението.

Еволюцията протича, когато разделените сили се обединяват и сливат, допълвайки се взаимно, за да се превърнат в по-голяма сила. За да може новият живот да продължи да се появява, положителните и отрицателните сили, разкритата сила - духът - и спящата сила - субстанцията -, мъжката и женската сила, трябваше да се обединят. Това, което по този начин тласка силите към обединение, е силата на привличане между разделените сили, това, което физически се нарича /думата е нечетлива] Топлина, химически като променящ се избирателен афинитет, психически като любов и съчувствие.
За по-нататъшното развитие беше необходимо това обединение на разделените сили. Така че, на първо място, обединението на мъжката и женската сила е необходимост за по-нататъшното развитие.
След като човекът достигна най-ниския етап в развитието си, той трябваше да навлезе във възходящата дъга на развитието. Всичко, което беше получил наполовина от Божеството, той трябваше да завърши. Първият физически формиращ се човек беше мъжът, мъжката форма беше намеренията на физическото откровение.
Преди, преди човекът да стане физически, мъжката и женската сила бяха обединени в неговата жизнена сила; сега тази единна жизнена сила се разгърна; женската сила остана в самото жизнено тяло, мъжката сила се обедини с физическото тяло.
Първоначалният мъж беше Адам Кадмон, който притежаваше цялата жизнена сила; тя беше разделена на две в средата на лемурийската раса и бяха създадени мъж и жена. Създаването на Ева символизира това разделяне на човека.
Сега, като израз на слизането на живота във физическото творение, човекът отначало е по-съвършен. Но той представлява само половината от съвършенството. За развитието на това съвършенство, човекът трябва да намери своето допълнение във физическа форма и жизненост чрез жената; а за душевно съвършенство, той трябва да намери своето допълнение в собствените си все още неразкрити висши сили.
Мъжкото е символ на настоящето, женското е символ на миналото и бъдещето на човека. То е това, от което човекът е произлязъл: символ на всяка възможност за откровение и символ на бъдещето, което все още не е разкрито. Оформената форма е мъжкото; формиращият се живот е женското. По време на най-дълбокото спускане на живота, когато той жертва половината от силата си за оформянето на минералния свят на формите, където животът отстъпва място на формата, във времето на физическия и духовен материализъм, на най-голямо сгъстяване, силата на формата, мъжкото, трябваше да бъде доминираща, за да стане владетел на света. Следователно, едновременно с това, духовната сила в човека, умът, развивайки се с най-дълбоко физическо усъвършенстване, се проявява най-силно заедно с Кама,
Сега, както чрез повторното обединение на разделената жизнена сила физическият прогрес е обусловен, така и чрез обединението на мъжкия интелект с женската

висша жизнена сила, Будхи, е обусловен прогресът на умственото развитие. Ето защо женското начало е символ на целия прогрес на човечеството, на бъдещето, защото в него спят възможностите за развитие на човека. Духът на човека се е спуснал до физическото сгъстяване, за да осъзнае, че е част от Божествеността, но че може да достигне съвършенство само в завършването си от Божественото. В разделянето на физическото [празнина в разработването]
Въпрос: каква е връзката на сърцето с дванадесетте знака на зодиака и с дванадесетте станции? Сърцето слънце ли е, свързано със земята - под влиянието на седемте планети (четири физически сърдечни камери, три астрални) и под влиянието на дванадесетте зодиакални знака? Атомът, сърцето, земята съответстват ли си по отношение на приток и отток, организация и т.н.?

28. Числа и Откровение II

Видяхме как пентаграмата - петчастният израз на всички висши сили в човека - образува последния камък на откровението и половината от съвършенството. Човекът трябваше да добави другата половина към седемте сили, които са му дадени. Именно във физическия свят това петчастно откровение, половината от съвършенството, за първи път се изрази. Във физическия свят създаденото от човека също трябваше да търси допълнението, което можеше да го направи цялостно. Преди човекът да стане физически и преди светът да се сгъсти физически, откровението все още не беше слязло до най-дълбоката точка, животът все още можеше да формира нови същества от себе си, да се разгръща. Но във физическия свят, където се появиха собствените, отделни форми, самата творческа сила, репродуктивната сила, беше разделена наполовина. В развитието силите преди това бяха разгръщани симетрично от спирално низходящите жизнени течения отново и отново - както при растенията силите се подреждат симетрично около спирално минаващата линия на развитие. Накрая обаче развитието достигна точка, която преди това беше разгръщала всичко от себе си, разгръщала се е, разделяла се е на две - там беше крайната точка на откровението на жизнената сила. Сега то трябваше да се завърши в двете си половини - това, което преди се е сливало една с друга като два полюса, като сила и субстанция, като положителен и отрицателен полюс, което се раздели във физическия свят във всички положителни и отрицателни сили, в разделението на половете - в привличането и отблъскването на физическата субстанция, в избирателния афинитет на химичните елементи, във всички противоположности, в светлината и тъмнината, в обективната конфронтация на формите на цялото физическо творение.

И така, животът - азът - си беше проправил път надолу, разкривайки се чрез числото, което произлизаше от единството: 3, 1, 4, 1, 5. Но всички тези числа сл. Хр. % все още бяха отражения на единството за последен път, чрез разделяне на двете половини на жизнената сила, която се проявяваше във всички противоположности на света, но най-вече в светлината и тъмнината. Едва когато се появиха физическите форми, светлината и тъмнината възникнаха. Светлината и тъмнината са противоположностите, обусловени от формирането на /думата нечетлива] физическия свят. Така във физическото откриваме противоположностите на светлината и тъмнината, на положителното и отрицателното, на мъжкото и женското и така нататък. И отражението на това разделяне на жизнената сила, изразено във физическото, е разделянето на душевните сили на добро и зло. Те също са само два полюса на една и съща сила; чрез разделянето на жизнената сила дуалността се появи в света за първи път като най-грубата антитеза на Единното; Двойствеността не е била там преди, тя е характеристиката на най-дълбоката точка на откровението.

Еволюцията протича, когато разделените сили се обединяват и сливат, допълвайки се взаимно, за да се превърнат в по-голяма сила. За да може новият живот да продължи да се появява, положителните и отрицателните сили, разкритата сила - духът - и спящата сила - субстанцията -, мъжката и женската сила, трябваше да се обединят. Това, което по този начин тласка силите към обединение, е силата на привличане между разделените сили, това, което физически се нарича /думата е нечетлива] Топлина, химически като променящ се избирателен афинитет, психически като любов и съчувствие.
За по-нататъшното развитие беше необходимо това обединение на разделените сили. Така че, на първо място, обединението на мъжката и женската сила е необходимост за по-нататъшното развитие.
След като човекът достигна най-ниския етап в развитието си, той трябваше да навлезе във възходящата дъга на развитието. Всичко, което беше получил наполовина от Божеството, той трябваше да завърши. Първият физически формиращ се човек беше мъжът, мъжката форма беше намеренията на физическото откровение.
Преди, преди човекът да стане физически, мъжката и женската сила бяха обединени в неговата жизнена сила; сега тази единна жизнена сила се разгърна; женската сила остана в самото жизнено тяло, мъжката сила се обедини с физическото тяло.
Първоначалният мъж беше Адам Кадмон, който притежаваше цялата жизнена сила; тя беше разделена на две в средата на лемурийската раса и бяха създадени мъж и жена. Създаването на Ева символизира това разделяне на човека.
Сега, като израз на слизането на живота във физическото творение, човекът отначало е по-съвършен. Но той представлява само половината от съвършенството. За развитието на това съвършенство, човекът трябва да намери своето допълнение във физическа форма и жизненост чрез жената; а за душевно съвършенство, той трябва да намери своето допълнение в собствените си все още неразкрити висши сили.
Мъжкото е символ на настоящето, женското е символ на миналото и бъдещето на човека. То е това, от което човекът е произлязъл: символ на всяка възможност за откровение и символ на бъдещето, което все още не е разкрито. Оформената форма е мъжкото; формиращият се живот е женското. По време на най-дълбокото спускане на живота, когато той жертва половината от силата си за оформянето на минералния свят на формите, където животът отстъпва място на формата, във времето на физическия и духовен материализъм, на най-голямо сгъстяване, силата на формата, мъжкото, трябваше да бъде доминираща, за да стане владетел на света. Следователно, едновременно с това, духовната сила в човека, умът, развивайки се с най-дълбоко физическо усъвършенстване, се проявява най-силно заедно с Кама,
Сега, както чрез повторното обединение на разделената жизнена сила физическият прогрес е обусловен, така и чрез обединението на мъжкия интелект с женската

висша жизнена сила, Будхи, е обусловен прогресът на умственото развитие. Ето защо женското начало е символ на целия прогрес на човечеството, на бъдещето, защото в него спят възможностите за развитие на човека. Духът на човека се е спуснал до физическото сгъстяване, за да осъзнае, че е част от Божествеността, но че може да достигне съвършенство само в завършването си от Божественото. В разделянето на физическото [празнина в разработването]
Въпрос: каква е връзката на сърцето с дванадесетте знака на зодиака и с дванадесетте станции? Сърцето слънце ли е, свързано със земята - под влиянието на седемте планети (четири физически сърдечни камери, три астрални) и под влиянието на дванадесетте зодиакални знака? Атомът, сърцето, земята съответстват ли си по отношение на приток и отток, организация и т.н.?

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

23 септември 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

29. Спиралата и дуалността, силата и откровението

Ако напълним сферичен съд с течност и я оставим да изтече в една точка, първоначално от центъра ще изблика струя. Тъй като обаче течността не толерира никакви празнини, тя се влива от всички страни, за да замени празнотата в центъра. Резултатът от това сближаване е вихър в центъра и изтичащата струя се превръща в спирала. Същият закон важи за всички течни или газообразни и по-фини вещества и именно чрез това изтичане по спираловидни линии веществото се превръща в сила. Където и да възникне спирално движение в едно вещество, то се подрежда ритмично и чрез спираловидното движение се получават определени подредби, трансформации. Този закон важи навсякъде в целия космос, както в най-голямото, така и в най-малкото.

Когато една мисъл, израз на съзнанието, възникне от космическата първична субстанция и първична сила, тази мисъл се появява като сила във всички посоки от единствената първична сила, а от центъра, в който възниква вихър – чрез стремежа да се запълни празнината, възникнала в първичната сила – първичната сила сега се появява в безкраен брой спираловидни линии. Същото би се случило и с течност, съдържаща се в сферичен съд, ако можехме да го подредим така, че да излиза от всички точки на сферата едновременно.

Същият процес може да се демонстрира по-лесно с ледена топка, която оставяме да се изпари чрез топлина. Както във всяка сфера, силата също е в центъра. Веществото, което се изпарява на повърхността, упражнява своето въздействие върху центъра на ледената топка, но ние не можем да наблюдаваме вибрациите на ледените частици в ледената топка, защото нямаме органи за това. Но според закона, че вибрациите се разпространяват във всички посоки, топлинните вибрации трябва да проникнат до центъра на леде-

ната топка от всички страни и да предизвикат вихър в най-финитe частици вещество там и спираловидно проявление на сила от центъра към всички страни на повърхността. Докато това движение в веществото на ледената топка е стимулирано отвън от топлината, движението в първичната субстанция и първичната сила не е стимулирано отвън, а произтича от волята на цялата сила.

Мъглявините, наблюдавани в небесния свод, които се простират спираловидно и излизат от вихър, са израз на действието на първичната сила чрез спираловидно възникване от самата себе си. Първичната сила винаги остава една и съща, тя е вечно една. Това се основава на закона, че вакуумът не е възможен никъде. Всичко, което Първичната Сила излъчва в пространството, тоест всички сили от нейната вътрешност, които тя изпраща чрез мислите си, следвайки собствената си воля, към периферията си за обективно формиране, всички тези сили трябва, съгласно закона, че няма празнота, да се връщат обратно в центъра на Първичната Сила. Най-лесно можем да наблюдаваме как този закон работи в кръгово водно пространство. Ако предизвикаме движение от центъра към едната страна на тази водна повърхност, тогава водата първо изтича от центъра в течение. $a > b$Но тогава, едновременно с това, оттичащата се вода тече по периферията от двете страни и оттичащият се$a \rightarrow b$се допълва от приток$c \rightarrow a$Така възниква следното движение:

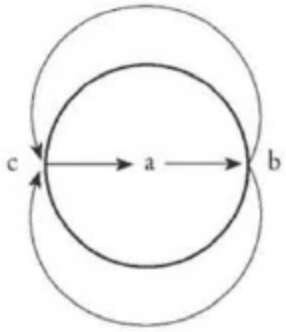

Това е двуизмерният образ за всички проявления на сила в космоса. — В небесния свод разпознаваме това в спиралните мъглявини – на Земята го разпознаваме в спиралната линия, която то описва около слънцето. Спиралната сила винаги присъства в това, което обгражда спиралата. Това, което виждаме да се движи в спирала, е израз на тази сила. Изразът на силата се появява навсякъде като субстанция, като форма. Така земята, в своето сгъстяване, също е субстанция, която възниква чрез спиралния израз на висша сила.

В човешкото същество откриваме израз на спираловидното изливане и приток на жизнената сила в сърцето. Физиците сега знаят, че физическият атом също се появява чрез спирален вихър. Физическата субстанция на земята е израз на безкраен брой спираловидни вихри в атомите. Точно както цялата земя е израз на спирална сила, така и всеки физически атом е израз на такава спирална сила.

Където спираловидните космически сили се изразяват, те се показват като субстанция. Във физическия свят първоначално разпознаваме само израза на спираловидните космически сили като субстанция. След това, наблюдавайки живота в субстанцията, откриваме, че другата страна на субстанцията е силата. Физическата субстанция е единият полюс на божествената първична сила. Тя е краят на израза на силата, чието начало се крие в единното вечно. Вечността на началото се крие в неговата неизменност, вечността на края на силата се крие в променящата се вечна трансформация на нещата, последният израз на силата. Самото разнообразие на физическия свят е най-великият израз на силата на единната, непроменяща се първична сила. Колкото по-голяма е една сила, толкова повече ефекти може да произведе.

По този начин силата в целия космос е една и съща. Всички ефекти в космоса са ефекти на тази една сила в много градации на нейното проявление. Законът, по който тази сила действа, е спираловидното движение.

Това е ритъмът на света, който се повтаря в безкрайни градации чак до физическия атом и до подреждането на всички физически атоми във физически форми. Всичко, което е физически оформено, е израз на това универсално спирално движение на единствената първична сила, която винаги се възстановява отвътре. Законът, според който тя винаги остава една и съща, може да се нарече закон на изобилието, който не толерира празнота. Във физическия космос ние следователно виждаме проявлението на първичната сила като субстанция. Всяка субстанция е проявление на силата. Зад нея е скрита сила.

Сега знаем, че елементарната сила се разкрива в числото. Числото е първият израз на разкритата елементарна сила. Като първа проява на елементарната сила са възникнали числовите единици, от които са изградени всички останали числа,3, на4, на5- или както оформя

△

, на

и на

. Това бяха числата и фигурите, които Първичната Сила структурира от себе си. Това са числата на цялото откровение. С числото5,

, елементарната сила е достигнала най-външното ниво на проявление, защото всички други, по-високи числа са допълнения на3,4,5чрез първия или помежду си.

Следното може да се наблюдава при тези числа: следващото число след5,6, се създава чрез удвояване3,7чрез комбиниране3и4,8от2 × 4,9от4 + 5и10от5 + 5.

The10е числото на завършването, на завръщането към единствената изначална сила. Двойката не може да се намери в никое от тези числа, произтичащи от изначалната сила. Двойката не е нито в поредицата на низходящото движение, нито в поредицата на възходящото движение на числата. Въпреки това, тя е там, тя е другият краен полюс на изначалната сила, числото на цялото откровение.

Когато достигна числото5, елементарната сила се беше разкрила до най-висшата възможна степен на проявление. На числото5, се е случило перфектното разделяне на елементарната сила. Тя се е разделила на две, което се проявява в силата и субстанцията и във всички допълващи се противоречия на света. Две сили в света винаги образуват сила, като се допълват взаимно. Дихотомията в целия физически космос е най-висшият израз на цялото проявление, докато завръщането към първичната сила се състои в сливането на разделените сили. Двете не могат да се появят в низходящ или възходящ числов ред, те могат да се появят само в точката, която ги свързва в крайния край. Всички дуалности – светлина и сянка, отрицателно и положително, мъжко и женско, добро и зло, живот и смърт – изразяват откровение. Тяхното сливане изразява силата на откровението, от която е възникнало това, което е разкрито.

Да разкриеш означава да обърнеш вътрешното си „аз“ навън. Цялото развитие е било такова обръщане навън на скритите сили вътре. Издигането се състои в интегрирането на тези сили - в обединението на проявените сили с непроявените, скрити сили в единство.

Това първо обединение на дуалността се е случило в човека, където проявеният свят и скритата сила на духа образуват единство, индивидуалност, неделима сила, за първи път.

Развитието на тази сила в целия свят се проявява най-ясно в растителното царство, което, разбира се, е най-съвършеният израз на действието на духа. Растението се развива от семе, в което има вихрушка подредба на веществото (същото е и при всички зародиши на живота). От него то излиза спираловидно. Стъблото е посоката на спиралата към светлината, която то извиква от тъмнината (това е проявлението от скритото). Заключението на развитието на растението, което протича според низходящите или възходящите числови закони, е разгръщането на всички негови структури, листата и цветовете, в дихотомия. Всеки лист, дори игличките на иглолистните дървета, е симетрично разположена двусекция. Обикновено тази симетрична подредба се характеризира и със средно жило (съответстващо на гръбначния стълб на гръбначните). Тази симетрична подредба, двусекцията, е характерна за всички живи същества на земята в пълното им развитие. Преди да се разгърне в симетрия, тя описва спиралната линия. Симетрията представлява края на спираловидната линия – по-нататъшното развитие сега се състои в комбиниране на симетричното, което се случва при растенията чрез сближаването на разполовените сили в семената, които от своя страна образуват единици. Онези растения, които не се развиват симетрично, тоест не се разкриват напълно, които остават в единство, като например имелът, семейство праз, са останали в спиралата и не разкриват силата си. Това е така, защото те всъщност не са земни растения, а лунни растения. Те все още не могат да преминат отвъд низходящата спирала. Ето защо те са вредни и за човешкото развитие.

Подредбата на тези растения показва единство и спиралата (например в седемте слоя на лука), но никога двойственост, дуалност, откровение. Но за да се издигне до по-висшето единство, всичко трябва да премине през дуалност.

Следователно тези растителни същности са атавизъм и представляват минали условия, които са били преодолени в останалата част от растителното царство. Но тъй като единството представлява както миналото, така и бъдещето, именно от царството на равномерно подредените растения, които изразяват единство, като лилиите или лотосовите цветове, произлизат символите, избрани за възхода на човека, за бъдещето на човека. Там те представляват преодоляването на разделението на силите – съюзът на субстанция и сила, съюзът на проявеното с божествената първична сила. Така виждаме в растителното царство цялото развитие, двойствеността на проявлението и единството, от което то е произлязло и към което се завръща.

Двойствеността навсякъде представлява живота в настоящето, в субстанция, в проявление. А единството символизира живота в миналото и живота в бъдещето, това, което все още не е проявено или това, което се е върнало от проявление към съюз, първичната сила преди проявлението и силата, новосъздадена от сливането на дуалността.

При хората всички органи, които се срещат по двойки, са насочени към настоящето. Това, което присъства в нечетен брой, е или атавизъм, или указател към бъдещето. Очите и ушите са органите на настоящето, с които той живее в сетивния свят. Чакрите на духовния човек не са сдвоени органи, с които той се развива в духовния свят, в бъдещето. Физическото развитие на човека е било възможно само защото спиралната сила в него се е кондензирала в гръбначния мозък и гръбначния стълб и в мозъка и се е проявила симетрично в сетивните органи. Гръбначният мозък с мозъка (змията) е символ на единството; сетивните органи са символ на дуалността, с изключение на органа, с който той физически абсорбира храна и изразява духа си. Устата е органът, който символизира връзката между физическото и духовното у човека. Тук откриваме как физическото и духовното се допълват взаимно в един орган. Сдвоените сетивни органи все още не са намерили своето допълнение. Те постигат това чрез допълнението на своята дейност, като се обединяват със силите, които се вливат в тях.

Точно както човек приема физическа храна през устата, преобразува я, изгражда се от нея и чрез изграждането на другите си органи им дава възможност да изразяват духа - и накрая отново концентрира развитите сили и ги изразява в словото, което го свързва отново с първичната сила - така той трябва да преобрази и въздуха, който влива през дихателните му органи, и отново да го предаде на висша сила, която го свързва с първичната сила, когато издишва. - Той трябва да преобрази светлината, която влива в него през очите му, в негова собствена светлина и звука, който поема през ухото си, в негов собствен звук.

Накрая, той трябва да комбинира всички тези индивидуални сили и да изрази духа си напълно в живото, звучащо, сияйно, продуктивно слово. След това той е преобразил живота, вдъхнат му от Създателя, в свой собствен живот, светлината в своя собствена светлина, звука в свой собствен звук, храната в духовна продуктивност, материята в дух, субстанцията в сила, двойствеността в единство. По този начин, след като човекът е върнал разгърнатия живот обратно в самата жизнена сила, е поставено началото за неговото пълно навлизане в духовната първична сила и първичната субстанция. Този път върви по същата спираловидна линия, по която първичната сила се е спуснала за проявление. За да може човек да поеме по този път, той първо трябва да научи как първичната сила

се е разгърнала и в него. Той трябва да следва действията на силата в себе си и да ги разпознае във всички детайли на тяхното проявление и развитие.

Човекът има две системи в своя организъм. Едната е системата на настоящето, а другата е системата на миналото и бъдещето.

Системата на настоящето е гръбначният мозък, мозъкът и сетивните органи, чрез които човекът се е формирал и развивал в настоящето, разкрил се е. Системата на миналото и бъдещето е сърцето и свързаните с него органи, които обслужват дишането и циркулацията на живота. Азът е формиран чрез системата на настоящето, той се намира в човека в мозъка, в предния мозък между очите, зад носа. Змията е символ на егото, защото е първото животно, което е развило гръбнак едновременно с това, когато човекът е развил гръбнака си в мозъка, органа, съобразен с егото.

По-нататъшното развитие се състои във факта, че системата, съобразена с егото чрез гръбначния стълб и мозъка, се свързва отново със системата, която свързва човешкото същество с теченията на първичната сила. Тези две трябва да се обединят, за да образуват ново единство. Дишането свързва човешкото същество с духа. Чрез живото дихание, което Създателят е вдъхнал в него, той се е превърнал в Аз. Същата сила, която му е дала Аз-а, е тази сила на Бог. Веществото, в което тази сила на Бог, силата на Аз-а, се разкрива, е въздухът. Така, дишайки, човек усвоява все повече и повече от тази божествена сила, колкото повече съгласува дишането си с ритъма на божествената сила. Сега той трябва да свърже одухотворяващата божествена сила, чрез която се развива неговото его, силата на бъдещето, с божествената сила, която е предразположила егото в него, която се крие в неговата страст, в кръвта му, в сърцето му. Развитието на сърцето му е направило възможно да бъде независим във физическия свят. Той е получил собствения си живот чрез сърцето и кръвообращението. От една страна, съществува системата на миналото, единството, от което се е развил човекът. От друга страна, другата система, системата на развитие на Аза, е изградена от гръбначния мозък и мозъка. Гръбначният мозък и мозъкът са вещества, кондензирани от кръвта, както и целият скелет, който произлиза оттам. В хода на по-нататъшното развитие човешкият Аз трябва отново да се премести в органа, от който е произлязъл.

Точно както всяко проявление трябва да се върне към Божеството, така и Азът трябва да се върне към сърцето, след като се е проявил в гръбначния мозък, мозъка и сетивните органи. За да направи това, [човешкото същество] трябва да се адаптира към общия ритъм на духа. С вдишването човек трябва да се научи да обединява все повече и повече своя Аз с жизнения организъм.

По-нататъшен процес на развитие е, че той се учи да обединява жизнения процес с Аз-а по такъв начин, че - точно както кръвта му сега непрекъснато се пречиства чрез вдишване и неизползваемите вещества се отстраняват при издишване - той, обединявайки Аз-а със сърцето при вдишване, свързва жизнените сили с Аз-а и ги прехвърля в системата, която изразява Аз-а в настоящето - гръбначния мозък и мозъка - за да изтекат отново там с издишването. Тогава отделните сили в човека отново се превръщат в една сила, чрез която той едновременно е в контакт с първичната сила - и постоянно черпи нов живот оттам - и със света на откровението, в който излъчва първичната сила, която се е трансформирала в неговото его, и където я довежда до действие и развитие. Като съзнателно избира този път, човешкото същество се учи да живее и да расте съзнателно в духовния свят и да участва там като съзнателна част от Божеството, за да изразява волята на Божеството. Тогава то вдишва живот, но и издишва живот. Тогава той вече не е разрушител в света, а дарител на живот, изкупител и освободител.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

Тази година антропософските фондации, които ни подкрепяха в миналото, необяснимо намалиха финансирането ни с 55% до едва 10 500 щатски долара. Противно на общоприетите предположения, ние не сме нито свързани, нито финансирани от Антропософското дружество или от архива „Рудолф Щайнер“ в Дорнах. Ако цените нашата услуга и бихте искали тя да продължи, моля, помислете за финансово дарение за нашата работа.

ДАРЕТЕ ДНЕС

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

24 септември 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

30. За зодиака и човека

Ако разгледаме дванадесетте знака на зодиака в тяхната последователност и връзката им с хората, виждаме, че знакът Овен е до този на Риби. Овен е знакът на главата, Риби - знакът на краката. Христос, който е наречен Агнец, се е появил в знака на Овен; само като е станал човек, той е могъл да доведе човечеството до знака на Риби. Той е бил човешкото его.

Едва след като Христос се е вселил в човечеството, в Аз-а, и е изпратил неговия дух, манас, в света, е могла да се установи човешката кама и основният момент на развитие на петата коренна раса да се изрази в нейната пета подраса, расата на свободната личност. Цялата ни пета коренна раса е развитието на кама-мана - развитието на Аз-а. С Христос тя се е преместила напълно в човечеството в четвъртата подраса, но се е изразила напълно едва в петата подраса, в расата на свободната личност.

Едва след като Атма се е вселила в човека в знака на Агнето или Овена, в расата на личността, човекът е могъл наистина да стъпи на собствените си два крака в знака на Риби, расата на свободната личност. Цялото човешко същество е било предразположено. В първата раса, индийската раса, човекът е живял в чувството си и в единство (Дао, Брахма и т.н.) - Атма (физическо тяло). Във втората раса, персийската раса, той е живял в дуалност (Ормузд и Ариман, добро и зло и т.н.) - Атма (физическо тяло) и Будхи (етерно тяло). В третата раса, египетско-вавилонско-асирийската, халдейската, той е живял в Троицата (Изида, Озирис, Хор; Отец, Син, Дух и т.н.) - Атма (физическо тяло), Будхи (етерно тяло), Манас (астрално тяло). В четвъртата раса (римляни, гърци, семити) той е живял в Аза, тетрадата - физическо тяло, етерно тяло, астрално тяло и Азът. Знакът

на Овен означава, че е имало спускане, което е трябвало да доведе до изкачване, повратна точка в цялото развитие на човечеството, началото на нова епоха.

Това е същият знак като ъгъла V, образуван от пергела – знакът на Аз-а. Когато човешкият Аз се освободи и човекът стане като лебеда – това е и развитието на двулистния лотосов цвят на върха на главата, който е обозначен с двата рога на Овен, знакът на Аз-а.

По този начин човекът е тясно свързан със зодиака. След като е бил поставен на крака в знака на Риби, той е могъл да започне да се развива към свобода, първо чрез пълно развитие на манас. Той е трябвало да маназизира астралното си тяло. В следващия знак, знака на Водолей, човекът ще развие Будхи в нормалния ход на еволюцията, която след това ще проникне в етерното му тяло. Това ще стане възможно чрез подновено влияние на Свят I от втората му сила, Будхи. Тази сила на Будхи обаче ще бъде напълно реализирана в света само от расата, която произлиза от шестата подраса на шестата коренна раса.

Шестата подраса е расата в знака на Водолей, Йоан, който провъзгласява Христос. Точно както той провъзгласи появата на личния Христос Иисус като Йоан Кръстител, така и в шестата подраса той провъзгласи насищането на човечеството с Христовия принцип, с Будхи, което след това първоначално се завършва в шестата коренна раса.

Силите на човека се развиват в съответствие със знаците на зодиака и развитието на расите. Човек би могъл съзнателно да развие тези сили едва след като е постигнал самосъзнание в нашата пета подраса, расата на свободната личност, в знака на Риби, знака на независимостта, където човекът е поставен във физическо съществуване, напълно на собствените си два крака. Риби е знакът, че човек вече може да се движи свободно в астралното пространство (водата).

Риби е знакът на Кама-Манас, който прави човека независим.

В нормалното развитие на света човекът също ще придобие висши сили. Но този, който иска да помогне на света, ученикът, който ще се постави в служба на човечеството, по-

ема по-късното расово развитие. Той съзнателно развива силите, които иначе биха се появили едва по-късно. За да изрази тези сили по-бързо, той трябва да поеме по определен път, който го води до силите. Човекът самият е микрокосмосът, който съдържа всички космически сили в своя състав. С развитите сили, чийто център е в неговото его, той сега трябва да придобие другите и липсващи сили. Азът трябва да извърви същия път в своя организъм, както земята, докато се движи около слънцето. Силата на земята е вплътена в главата – тя е най-силно изразена там – и Азът също е там. Азът трябва да намери пътя, който трябва да поеме, за да получава все нова жизнена сила от центъра в него, който съдържа силата на слънцето. За да направи това, Азът първо трябва съзнателно да се свърже със собствената си сила Кама и да я трансформира в сърдечния център. Когато тази сила Кама се пречисти, Азът може да се свърже със слънчевия сплит, слънчевия център - или по-скоро да получи сила оттам. След като тези три сили се обединят - Азът с трансформираната сила Кама и слънчевата сила, Будхи, действителната жизнена сила - човешкото същество може да осъществи цикъла на живота в себе си. Потапяйки се в сърдечния център, Азът се придвижва в близост до слънцето и оттам намира пътя си през дванадесетте знака на зодиака, които са потопили силите си в гръбначния мозък. Когато достигне мозъка, Азът излива придобитите сили в света. За да разберем цикъла на Аза, трябва да си представим гръбначния стълб и краката, извити така, че стъпалата да докосват главата - тогава отделните части на човешкото същество са в същото разположение като дванадесетте знака на зодиака. Човекът първоначално е бил спяща спирала, от която се е издигнал и симетрично е разгърнал вътрешното си същество. По-нататъшното развитие на вътрешния човек протича по тази спирала, чиито отделни части са свързани със знаците на зодиака в съответните центрове в гръбначния мозък. Чрез развитието на тези сили човек постига духовна независимост. При нормално развитие това би се случило, когато достигне шестата подраса на шестата коренна раса, когато съзвездието Дева (слънчев център) преминава в съзвездието Лъв (сърдечен център).

Но ако човекът сам подготви тази трансформация на страстта си от сърдечния център, за да получи силата на слънцето, тогава той се превръща в лъв, който може да победи девицата. Ето защо Христос беше лъвът от племето на Юда - той успя да донесе пречистената сила Кама и Будхи на света - точно както ще я е довел до съвършенство в шестата подраса на шестата коренна раса.

Гьоте описва това постигане на силата на Будхи в своята приказка. Младежът (мъжът) първо трябвало да достигне най-дълбокото спускане, от тази страна на реката, първо да пречисти Кама, след което отново можел да придобие красивата лилия от другата страна, която сега го посрещнала.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

This year, the anthroposophical foundations that had supported us in the past inexplicably cut our funding by 55% to a mere USD $10,500. Contrary to common assumptions, we are neither affiliated with nor funded by the Anthroposophical Society or the Rudolf Steiner Archiv in Dornach. If you value our service and would like to see it continue, please consider making a financial contribution to our work.
DONATE TODAY

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

24 септември 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

31. Живот, Откровение, Мъдрост, Любов

Силата на аза, която дава възможност на човешките същества да станат независими, е силата Кама, огънят на страстта във физическото ѝ проявление и топлината на любовта в проявлението ѝ в душата.

Топлината, която сега е в човека, е била на по-ранните планети, Луната, в цялата атмосфера. Там хората са живели в огъня, в лунната топлина, точно както сега имат огъня, топлината в себе си и тя им дава топлина тук. Едва след като човекът е развил собствената си топлина, той е могъл да стане независимо, затворено в себе си същество. Но както собствената му топлина му е дала възможност да стане независим, така същата тази топлина му е дала и силата да изпраща нещо от същността си навън в обкръжението си, да общува с тях. Точно както тяло, което съдържа топлина, съобщава тази топлина на обкръжението си, така и топлината на душата на човека първоначално го свързва с обкръжението му. Тази топлина първо го е свързала със самия него, дала му е независимост и самосъзнание, след което отново го е събрала с обкръжението му.

Топлината на душата, стремежът към други същества, се проявява като любов. Това е първият израз на постигнатата от човека независимост в изтънчена форма. В хода на развитието огънят и страстта се превърнаха в топлина и любов. Те са и тези, които водят човека нагоре. Точно както топлината влияе на физическата материя по такъв начин, че тя се усъвършенства и излъчва, така и любовта причинява усъвършенстване в душата, чрез което тя може да общува с обкръжението си. Когато вибрациите на топлината се увеличат още повече, топлината се трансформира в светлина и тази светлина има свойството в още по-голяма степен да се излъчва в обкръжението и да го обгръща напълно. Така чрез светлината се осъществява още по-тясна връзка с обкръжението. Светлината е

още по-силен израз на вътрешното същество от топлината, тя е повишена топлина. Ако вибрациите на топлината в човека се увеличат по определен начин, тогава човекът не само ще притежава собствена топлина, но и собствена светлина. Той самият ще стане сияен. Когато душевната топлина на човека, любовта, е все по-издигната, все по-изтънчена и облагородена, любовта води човека към знание. Докато преди е общувал с друг човек чрез любов, сега той прониква в същността на този човек със силата на знанието. Той се обединява с другото същество в по-висока степен, отколкото чрез любов.

Сега знаем, че всяка светлина може да бъде разпозната чрез разделянето на един всеобхватен първичен източник на светлина – така наречената бяла светлина – тъй като тя произлиза от слънцето и се разкрива чрез разделянето на седем основни лъча и много междинни цветове. Светлината, която можем да възприемем, идва от разделянето на друга сила на число. Така цялото познание за човека идва от откровението на висшия живот и чрез знанието то прониква отново в това откровение. Когато той издигне знанието си на по-високо ниво, всичко около него му се разкрива според най-съкровената си природа. Така издигането на топлината е светлина, издигането на светлината е число; а в сферата на душата издигането на любовта е знание, а издигането на познатото е откровение. Точно както първото число произлиза от единството, от самия живот, така и първото откровение произлиза от божествения Аз. Като се издига чрез любовта към знанието и чрез знанието към откровението, човек постига достъп до божествения Аз, до живота, чрез по-нататъшното издигане на своите сили, чрез по-нататъшното облагородяване и усъвършенстване.

Божественият живот се изразяваше чрез числото и по-нататък чрез светлината, а след това навлизаше в човека чрез топлината, което от своя страна му позволяваше да проникне чрез любов и знание в откровението на божественото „аз“ и да се свърже със себе си чрез него. Склонността да приемем божественото „аз“ у човека се намира в присъщата топлина, която божественият живот (прана) му е дал. Това е силата, която води човешкото същество към независимост, към това да стане себе си, към първоизточника, от който е произлязло.

Развитието на човешкото същество го е довело до формирането на неговата среда, в която той намира средства за своето издигане. Първо, той е получил от божествения живот разположението на физическото си тяло. Цялото вещество, което е било излишно за формирането на физическото му тяло, е дало началото на разположението на минералното царство.

Усъвършенстването на физическото тяло сега също премина през по-нататъшни етапи, по време на които човекът отдели растителното и животинското царство от себе си като излишни сили. На втория етап той отдели растителното царство, излишната жизнена сила; на третия етап той отдели излишната топлина и страст, чрез което се оцени животинското царство. На всеки етап от спускането физическото тяло на човека се усъвършенстваше чрез добавянето на другите сили. От втория етап нататък, когато етерното тяло на човека беше надарено с жизнената сила и растителното царство, минералното царство също напредна към съвършенство. От третия етап нататък се оформиха и астралното тяло на човека с Кама и животинското царство. Едва след като собствената топлина на човешкото същество беше привлечена в него на четвъртия етап, той можеше да се самоосъзнае и да продължи да работи върху собственото си усъвършенстване. На четвъртия етап физическото му тяло достигна съвършенство, а с физическото му тяло и минералното царство около него. Етерното му тяло и астралното му тяло бяха още помалко съвършени, а неговият Аз беше най-малко съвършен, който можеше да влезе в напълно развитото физическо тяло едва на четвъртия етап. От природните царства, минералното царство, което съответства на физическото му тяло, вече беше напълно развито. Растителното и животинското царство бяха все още несъвършени и затова трябваше да преминат през по-нататъшни етапи: растителното царство - още един етап, а животинското - още два. Но човекът трябва да премине през още един етап, за да развие все още несъвършеното [етерно тяло], още два етапа, за да развие [астралното тяло], и още три етапа, за да развие напълно Аза. Тогава човекът ще се е превърнал в пълния израз на Аза.

Първоначално човекът работи върху трансформацията и усъвършенстването на най-несъвършеното тяло - астралното тяло.

Астралното тяло се извисява чрез собствената си топлина. Чрез любовта човек облагородява страстта си и я прави безкористна. По този начин любовта се превръща в знание, а астралното тяло се трансформира в носител на знание, на духовна светлина. Човек преминава в светлината на познанието. Средството, с което той постига това знание, се крие в минералната среда, в света на формите, който е станал обективен за него.

След като присъщата топлина се е преместила в предразположените човешки зародиши, те са могли да излязат от морето на душевния живот. За да се разпознаят, тя е трябвало да се превърне в светлина около тях. Светлината е дошла чрез кондензацията на минералния свят; светлината е излъчване на всички минерални вещества, на обективна минерална материя. Така, чрез собствената си топлина, която го е оформила, човекът също физически е навлязъл в царство на светлината. По-нататъшното му развитие се състои в

това да направи тази светлина своя, в това да събере знания чрез тази светлина на минералния свят. След като е придобил това знание и е научил от минералния свят това, което е предназначен да научи, топлината му е била трансформирана в светлина, любовта му в истина, тогава той може да се издигне по-нататък чрез преживявания в растителното царство, царството на числото, симетрията, откровението, в което световният живот излиза наяве в числото и проявлението на живота.

В минералното царство числото и проявлението са преминали в светлината. Тази светлина и знанието, придобито от нея, облагородяват астралното тяло на човека по такъв начин, че той вече може да продължи да облагородява своето жизнено тяло, етерното тяло, като прониква по-дълбоко в същността на световния живот и се адаптира към него. Както това се проявява в растителното царство, в числото и ритъма, така и човекът трябва да се издигне до него чрез интегриране в законите на числото и ритъма, чрез проникване в проявлението на живота. С това проникване на знанията му в откровението, жизненото му тяло се трансформира във все по-съвършен израз на откровението, а с него и растителното царство, в което е намерил откровението. - Чрез проникване в откровението и сливане с ритъма, човекът се обединява напълно с живота, със себе си. Чрез тази сила на себе си той вече може да облагороди живота в животинското царство и да трансформира физическото си тяло по същия начин, както е трансформирал астралното и етерното си тяло. На още по-високо ниво, това, което човешкото същество е развило на първите три нива и е усъвършенствало на следващите три нива, се изразява по-пълноценно и цялото същество на човешкото същество сега се е превърнало в израз на неговото Аз, на неговото „аз“.

Следователно имаме съвместно съществуване

— на първо място, животът, азът, който се проявява във физическото тяло и в минералното царство;

— на второ място, число, проявление, чрез което животът, чрез предразположение, формира етерното тяло и растителното царство;

— на трето място, светлината, знанието, чрез което животът, чрез предразположение, формира астралното тяло и животинското царство;

— Четвърто, топлина, любов, чрез която животът предразполага егото, действително човешкото ядро на битието, и усъвършенства физическото тяло, в което егото намира здрава опора.

Тогава егото трябва да се образова

чрез любов, знание; чрез топлина, светлина; и [то трябва] да доведе астралното тяло до съвършенство, по-нататък чрез светлина, число, да донесе ритъм, чрез знание, откровение и облагородяване на етерното тяло; - след това накрая чрез този ритъм, чрез откровение, да проникне в живота, в себе си и напълно да подчини физическото тяло.

Царствата слизат с него и се издигат с него. На низходящата дъга откриваме 1) минералното царство предразположено, физическото тяло чрез живота, 2) растителното царство предразположено, етерното тяло чрез числата, 3) животинското царство предразположено, астралното тяло чрез светлината, 4) човешкото царство предразположено, егото чрез топлината.

На възходящата дъга откриваме:

4) Азът започва самата работа, намира почвата, от която расте във физическото тяло и минералното царство, работи с астралното тяло, за да получи светлина, Манас.

5) Азът намира ритъма на живота в растителното царство, работи чрез този ритъм, за да получи откровението в Будхи чрез етерното тяло.

6) Азът намира самия живот в животинското царство, работи чрез физическото тяло, за да получи живот, азът във всичките му отделни части, за да получи Атма.

Така откриваме низходящата дъга, по която се оценяват силите на егото, и възходящата дъга, в която те се изразяват; освен това, това, което е било оценено по време на спускането като поле на дейност за егото и се обработва от него по време на изкачването. Така се образува кръг чрез развитието на егото и низходяща линия като поле на дейност за егото.

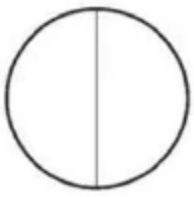

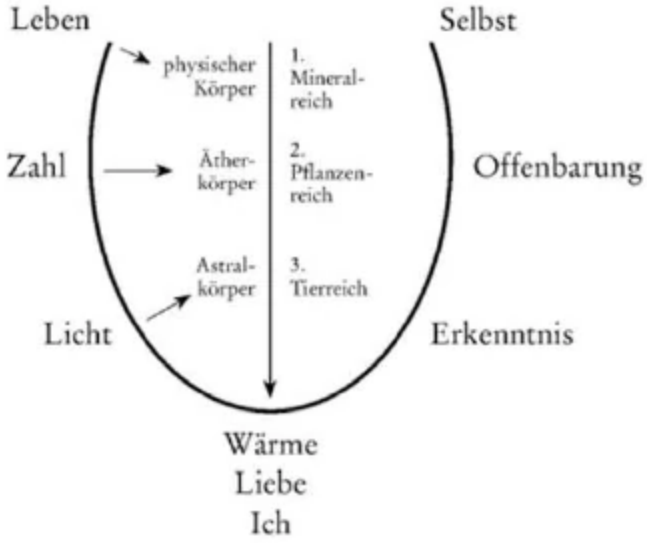

Животът може да окаже формиращо действие първо в сферата, която първоначално е развил и е превел през четири етапа до съвършенство: в минералната сфера и съответно във физическото тяло на човека, чрез Аза. Тъй като физическото тяло вече е преминало през четири етапа, то е могло първо да приеме самия живот и да стане негов израз. Етерното тяло расте през по-нататъшен етап, астралното тяло - през два етапа, а Азът - през [три] етапа. Но Азът е призован първо да сътрудничи с най-несъвършеното тяло, астралното тяло, след това с етерното тяло и накрая с физическото тяло.

По този начин, работата на Аз-а допълва работата на живота на света в обратен ред, точно както изкачването е и обратно повторение на спускането. По време на изкачването, то започва отново отвътре, откъдето е спряло, но започва собствената си дейност в сферата и в тялото, които са били образувани първи. В своето съвършенство, то работи в сферите, които са били създадени заедно с него, в реда, в който са били създадени – защото това, което е било създадено първо, е станало най-съвършено. Дъгата, която сферите описват, е следната: предразположен минерален свят, човешки свят завършен, предразположен растителен свят, животински свят, предразположен животински свят, растителен свят завършен, предразположен човешки свят завършен, минерален свят

Или ако подредим царствата на съвършенството според, а не според произхода, тогава следват едно след друго:

Човешко царство – човешко
царство, животинско царство – животинско

царство, растително царство – растително царство,
минерално царство.

Съответно, развитието на слизането и възхода на човека протича

от живота – себе си
към числото – откровението
към светлината – знанието,
топлината

Той получава знания от минералното царство, царството на светлината, откровение от растителното царство, царството на числата (ритъма) и достига до себе си чрез животинското царство (живота). - Едва тогава се появява съвършеното човешко царство.

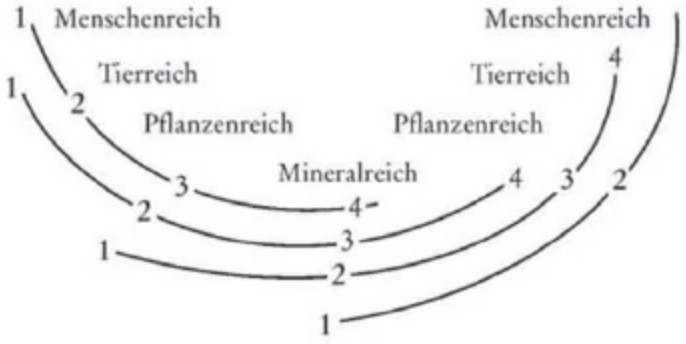

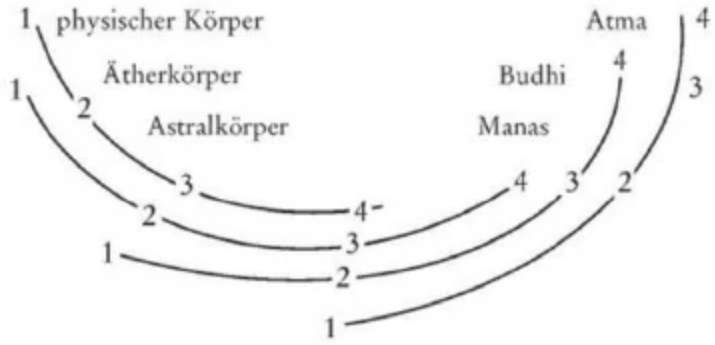

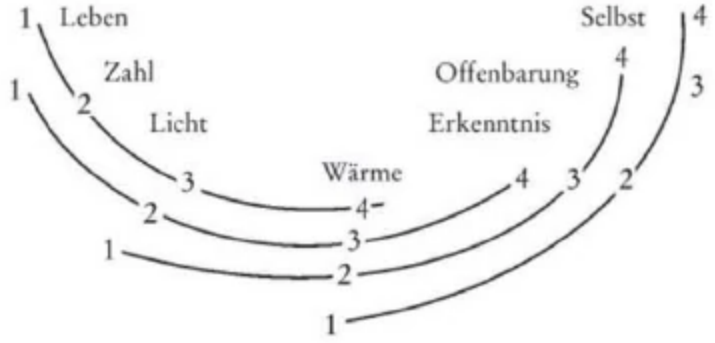

This material is made available by the Rudolf Steiner Archive, rsarchive.org. Our US-based nonprofit, Steiner Online Library, is run by two people alone yet serves a global audience that depends on having this material available online. We are funded solely by our personal savings, donations, resale book sales, and a few small grants.

This year, the anthroposophical foundations that had supported us in the past inexplicably cut our funding by 55% to a mere USD $10,500. Contrary to common assumptions, we are neither affiliated with nor funded by the Anthroposophical Society or the Rudolf Steiner Archiv in Dornach. If you value our service and would like to see it continue, please consider making a financial contribution to our work.
DONATE TODAY

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

25 септември 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

32. Прана (Жизнената сила), Огън

Огънят възниква във физическия свят чрез триенето на две различни вещества с различна степен на твърдост. По-твърдото вещество се трие върху финитe частици на по-малко твърдото вещество и чрез това действие първо се създава топлина, а след това огън; отделните частици на финото вещество се разтварят и се превръщат в искри, пламък; този пламък се поддържа от притока на кислород от въздуха и от вещество, което гори в него. Когато видим огън да възниква по този начин, той ни се струва като нещо ново, създадено от външен ефект.

Но това е илюзия: човек не може да внесе във физическия свят нищо, което вече не е там; той може само да помогне да се изведе наяве това, което вече е там. Така че целият процес, който човекът предприема, когато запалва огън, е само освобождаване на огъня от неговото робство. Огънят е винаги там и навсякъде. Той е само обвързан и покорен от различните си форми на проявление. Трябва само да разрушим формата, за да може огънят да се появи – или като топлина, или като пламък. Всяка работа в света във физическата субстанция създава триене и по този начин също така известно разрушаване на субстанцията, отделяне на частиците на веществото и така възникват топлинните явления. Топлинните явления се случват с всеки механичен ефект, с всеки растеж.

Поддържането на огъня чрез кислород е същото като поддържането на живота в нас чрез въздуха, както поддържането на духа в нас чрез духа там, в света - сродните души се търсят взаимно. Огънят е освободен живот, той търси животвореца, кислорода; това е освободен дух, който се стреми да се върне към духа на света. Ние обаче осъзнаваме, че огънят е във всичко, което съществува на земята, в живите и неживите неща. Той е само обвързан и подчинен от формите. Ако го освободим от формата, той се проявява в раз-

лични явления, като топлина, като светлина, като окисление, като някаква химическа трансформация във веществата. Разлагането е също бавен процес на горене, по време на който могат да се наблюдават светлинни явления. Разлагане на веществото до блясък (блудкащи огньове по пустошта).

Разпадът е бавно освобождаване на огъня от оковите на формата.

Ние не разпознаваме самия огън в живите, но разпознаваме ефекта на огъня в трансформацията на формите, в растежа. Това е неизчерпаемата жизнена сила (прана) на първичния живот, която оживява и поддържа живо всичко живо. Само в живото тя е толкова покорена, че се поддържа балансът между изразяването на смъртта и живота. Светът на живота, светът на формите, е светът, в който животът и смъртта са в баланс. В духовния свят, който изглежда напълно без живот, преобладава само изразяването на формата; това е отрицателният полюс на живота, което е особено очевидно в минералния свят. Но положителният полюс е скрит зад него.

Цялата минерална материя съдържа и огън, който може да се освободи чрез отделянето на минералните вещества едно от друго – процес, който се случва пред очите ни всеки ден. Особено в света, където животът е най-силно свързан, той се проявява и най-силно, когато се освободи. Това е естествената реакция на предишното ограничено състояние. Там той действа, когато се освободи, като огън, като силата, която може да сее хаос и разрушение, когато се освободи. Преди това той е дремел под оковите на формата, а сега, когато е освободен, се появява с цялата си сила.

Защо хората с право са се покланяли на огъня? Защото самият живот става видим за физическото око. Това е принуждавало хората да се покланят, защото те са разпознавали самото божество, това, което им е давало живот на всичко, е поддържало всичко живо, но е можело и да унищожи всичко. Тогава Моисей също се е срещнал с божеството в огнената къпина. В огъня той е разпознал живия Бог. В това Христос, който е животът на света, е и огънят във физическото, защото огънят е най-силният израз на живота, който се освобождава от физическо робство.

Ето защо огънят е бил даден на хората, за да работят с него във физическия свят, защото огънят е силата, която побеждава субстанцията. Хората, които са се научили да побеждават твърдата форма, са били синове на огъня. А слуги на огъня, на живота на света, са всички онези, които знаят как да отхвърлят оковите на всичко земно и да се издигнат в царството на живота. Тогава силата, която е дремела в тях от началото, също се освобождава и се стреми обратно към първичната сила, от която произлиза.

Целият живот, всяко развитие е освобождение на сили, излъчвани от единния живот. Единният живот, който се проявява във външния свят, е станал все по-забулен в външния свят, но той винаги е там, той е навсякъде. И задачата на човека е да извлече този живот отново от всичко около него. Той трябва да извлече огън от минералния свят и с помощта на огъня да обработи минералния свят по такъв начин, че целият минерален свят да се превърне в съвършен израз на тази жива сила. Тогава животът ще бъде изкупен в минералния свят и целият живот ще може да премине от минералния свят в живота на света, в царството на живите, растителното царство. Точно както растението се изгражда чрез процес на горене, точно както човек се изгражда чрез процес на горене, така и всичко ще бъде оживено от огъня, както всички растения сега. Начинът, по който растителното, животинското и човешкото царство се поддържат живи, също е вид процес на горене. Фактът, че целият живот е почти изцяло погълнат от минералния огън, е защото там преобладава негативният ефект на живота, самото оформяне, формата, докато положителният ефект, самият живот, творческата сила, отстъпва. Веднага щом формиращата сила стане по-силна от формата, това, което ни се струва като смърт, умиране, засилване на процесите на горене, в действителност се случва освобождението на живота, на вътрешния огън от оковите на формата. Ако положителният полюс сега се отдръпне напълно зад формата, формата надделява и светът преминава в минерала. Минералът е преобладаването на формалната страна на живота. Растителното царство е балансът между формата и жизнената страна, както и животинското и човешкото царство.

Разпадането на формата е преобладаването на живота, който се освобождава от формата. Ето защо Христос, като живот, е успял да преодолее формата; той е успял да живее без форма, без физическо тяло.

Ако сме способни да освободим живота в нас, който винаги е там и само се отдръпва зад формата, тогава можем да се свържем с живота. Тогава ние израстваме отвъд формата. Цялото по-нататъшно развитие на човека се състои в освобождаване на Праната, която дреме в него, огъня (Кундалини), жизнената сила (Христос). Огънят се поддържа от Янусовата тъкан на въздуха; така и огънят на душата ни се поддържа чрез вдишване на божествен живот. Точно както горенето означава съюз на скрития огън със световния огън, така и процес на горене и по този начин на пречистване се осъществява в нас чрез съюза на живота в нас с живота на света.

За окото на виждащия животът може да бъде разпознат като огън, като пламък, като светещо явление във всичко в света. Всеки минерал, всяко растение, всяко животно и дори човешкото същество са светещи явления за него. Колкото повече човек напредва, толкова по-ярко свети той, толкова повече вътрешният огън се проявява. Цялото вътрешно

развитие на човешкото същество го превръща все повече и повече в сияйна светлина. Това е израз на неговия вътрешен живот.

Най-силната жизнена сила се изразява в огъня, където тя се освобождава от най-силните окови, физическо-минералните.

Трябва да се поставим в служба на огъня, за да постигнем собственото си вътрешно освобождение. Пътят към свободата е вътрешно изгаряне и чрез него, освобождението на божествения живот в нас.

Едно след друго се развиват следните:

Живот – минерално царство
Число – растително царство
Светлина – животинско царство
Топлина – човешко царство.

Минералното царство е завършено първо – след това животът първо се появява като аза, егото. – След това се появява в растенията и като число, откровение. – След това се появява в животинското царство като светлина, мъдрост. – След това се появява в самото човешко царство като топлина; любов.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

Тази година антропософските фондации, които ни подкрепяха в миналото, необяснимо намалиха финансирането ни с 55% до едва 10 500 щатски долара. Противно на общоприетите предположения, ние не сме нито свързани, нито финансирани от Антропософското дружество или от архива „Рудолф Щайнер“ в Дорнах. Ако цените нашата услуга и бихте искали тя да продължи, моля, помислете за финансово дарение за нашата работа.
ДАРЕТЕ ДНЕС

Бележки от Матилде Шол 1904–1906

GA 91

26 септември 1906 г., Ландин

Преведено от онлайн библиотеката на Щайнер

Сравни

33. Прана и още

В огъня разпознаваме израза на Божествената сила, която поддържа и съживява всичко, която създава всичко, но и унищожава всичко. Където се изразява като огън, там действа като разрушителна сила. Затова хората виждали и в мълнията, която разпалва огъня, знака, чрез който Божеството проявява своята сила. Ето защо символът на мълнията е бил даден на Юпитер в ръката му, а символът на чук - на бог Тор, за да покаже, че той провъзгласява силата си на хората чрез гръмотевици и мълнии. Където силата на огъня не изразява своята разрушителна и поглъщаща сила, а се появява в приглушена форма, това е животворящата сила, която се изразява във всичко живо, в растителното, животинското и човешкото царство, като топлина. Именно тази топлина поддържа целия живот и винаги дава началото на нов живот, която разкрива живота. Това, което расте и процъфтява, което пониква и цъфти, е способно да го прави чрез топлината.

Това е смекчената сила на огъня, умерената сила на Бог, която задържа част от силата му и дава част от нея, за да призове света на явленията към съществуване. За да може човек да създаде нещо ново в своята среда - чрез труда си, чрез изкуството и технологиите - той трябва да се научи да опитомява огъня по такъв начин, че той да се превърне в топлина и по този начин да преобрази минералното царство. Докато самият огън има разрушителен ефект, топлината има съживяващ ефект. В началото човекът се научил да контролира огъня и да го използва, за да работи с минералния свят. Но много по-голямо постижение било, когато човек овладял топлината, излъчвана от огъня. Овладяването на топлината и произтичащата от това трансформация на минералния свят представлявали един от най-големите културни постижения. Чрез огъня човекът се научил да превръща твърдото в течно и по този начин станал майстор в обработката на руда. По-нататъшен напредък бил, че се научил да превръща течността чрез топлина в газообразно - водата в

пара - и да използва парата. Цялата последваща културна епоха се основавала на това използване на парата. Друга стъпка в човешкото развитие е, че човекът се е научил да превръща огъня в светлина и да използва тази светлина, за да изследва природата в своя служба. Светлината също е израз на огъня, но на опитомената сила на огъня. Но светлината може да произведе дори по-големи ефекти, отколкото топлината. Докато топлината засяга само непосредствената околност, светлината засяга цялото пространство.

Обхватът на ефекта е много по-голям при светлината, отколкото при топлината. Знаем за съществуването на отдавна изчезнали небесни тела, защото тяхната светлина, която са излъчвали преди много години, когато все още са били физически присъстващи, е видима за нас днес. Огънят съдържа както светлина, така и топлина и човекът може да извлече и двете и да ги използва, точно както и двете показват своите благотворни ефекти в света. Ние живеем чрез топлина и живеем в светлина. Нищо живо не би могло да процъфтява постоянно в тъмнината. И светлината, и топлината са необходими за нашето съществуване. Това са двата полюса, в които божествената сила на огъня се проявява като ободряваща сила в света. Като топлина той действа вътре в съществата, като светлина ги обгръща отвън.

Емоционалният израз на огъня в човешкото и животинското царство е страстта, Кама. Той трябва да се научи да трансформира тази страст, която наистина е силата, която му позволява да стане независим, така че тя да се превърне в топлина на душата в него. Като топлина на душата тя става ободряваща в него, докато като страст има разрушителен ефект в него. Тази топлина на душата, която се проявява като любов, обаче, не само му дава силата да живее самостоятелно, но и да има животворящ ефект върху останалата част от човечеството. В любовта той излъчва вътрешното си същество, вътрешната си сила. Именно това го свързва с хората, а също и с Бога, докато страстта го отделя от хората и от Бога. Точно както физическият израз на силата на Бог може да бъде разпознат в огъня, така и любовта, животът на Божеството, се спуска чрез топлината на душата във физическото човешко същество. Силата на Будхи, Христовата сила, силата на втория Логос, се абсорбира в самия човек, докато волята, която първо се изразява в страстта - както в огъня в природата - е силата на първия Логос. Така човекът живее в своята воля в силата на първия Логос. Но докато първият Логос живее на плана на Нирвана, тази воля се изразява в своята страст първоначално като най-голямо отдръпване от Божественото. Чрез любовта тя се обръща към Божественото и по този начин Божественото се стича към нея от плана на Будхи. Там тя е пропита с Божествената топлина, която живее на плана на Будхи със силата на втория Логос. Любовта е силата, която води човека от най-ниската точка на неговото отчуждение от Божественото отново нагоре в Божественото. След като човек се е съединил с Божеството, живеещо на плана на Будхи чрез лю-

бовта, тази любов действа в него по такъв начин, че се изразява и другият полюс на страстта: любовта го води към знание. Ти излъчваш отгоре светлината на божествената мъдрост. Чрез любовта човешкото същество се съединява с божествената любов, но това съединение има за последица, че то е просветлено от Бог със своята светлина, светлината на познанието на Божията мъдрост. Това пребивава на плана на Девачан, то е това, което произлиза от любовта към Бог, която пребивава на плана на Будхи.

И докато човек се издига чрез любовта до будхическия план, той се издига чрез знанието до девахан плана, света на втория Логос. Първо, чрез любовта, трябва да има пълно обръщане на човека, неговата страст, която се е изразявала в астралния план, трябва да се превърне в любов, която се изразява в елемента Будхи, след това мисленето му, което е живяло в долните слоеве на менталния план, се издига до осъзнаването на горните части на девахан плана.

Само тогава той може да участва в делата на Божеството и неговите различни аспекти. Той трябва да се научи да придобива любов и мъдрост, за да разбере волята на божеството, която се разкрива в живота, и мисълта на божеството, която се изразява в живи форми. Първо той прониква в тази божествена мисъл, която след това му се явява в деваканичния свят. Това е мъдростта на Бога, която блести, за да го посрещне. Почивайки си в тази божествена мисъл, той първо намира пътя към същността на божеството. Той е способен да го направи чрез силата на мисълта, дадена му от третия Логос. От тази сила той е способен да проникне по-нататък и да разбере света, в който вторият Логос идва до разкритие, в астралния свят, където се разкрива същността на втория Логос. Вторият Логос е откровението на божествения живот; това се разкрива на човека в душата, в астралното, точно както мъдростта на третия Логос му се разкрива в менталното. Само чрез осъзнаването на Божията мъдрост и чрез усвояването на откровението за живота в душата, той може сега да осъзнае Божествената Воля, елементарната сила на Божествения Живот във физическия свят. Там той отново се съединява с тази елементарна сила, както преди тази сила се е съединявала с него.

Силата Божия се спусна чрез живота, чрез проявлението на живота в числа - чрез разделянето на силата му на различни сили - чрез светлината, която трябваше да донесе просветление на човечеството, и чрез топлината, която трябваше да го ободри. Накрая, тя се изрази като огън в цялата си мощ, за да бъде разпозната от човека, и му предаде част от силата си в страст, за да може той да постигне независимост.

— В живота беше силата на първия Логос.
— В числото беше силата на Сина, който произлезе от първия Логос чрез откро-

вение, силата на Словото, ритъма, хармонията.
— В светлината беше силата на Духа, на Божественото съзнание, което сега се влива в света и има оформящо-създаващо действие.

Светлината примами фигурите от тъмнината. Тогава животът изля цялата си сила в света на фигурите чрез огъня – който се превърна в самозагряване и страст в животинския и човешкия свят и поведе човека към независимост. Сега той можеше да започне изкачването, завръщането към Божеството, към първичния източник, от който беше излязъл. Но за това силата Божия трябваше да се протегне към него отново и отново, за да го издърпа нагоре. Чрез първия Логос му беше дадена самоволя в страст; сега вторият Логос изля в него самотоплина и любов. Силата на първия Логос, която се изрази в него като огън и страст, сега премина в силата на втория Логос; и след това силата на третия Логос се съедини с него в мъдрост, знание и светлина и го поведе заедно с нея чрез светлината и знанието.

Така човекът вече би могъл да живее в силата на третия Логос, в мисълта, в божествената мъдрост. Тази божествена мъдрост трябва все повече да привлича божествения живот в него, тогава той се научава да оформя мислите си живо, тогава може да създава форми на астралния план, точно както сега създава мисли на менталния план.

По-нататъшно издигане на човека е, че той се обединява с божествената воля и я изразява в оживяването и трансформацията на физическия план.

По този начин, божествеността и човечеството са тясно преплетени и взаимосвързани. Когато Божиите сили слязат в човека, една сила трябва да се свърже с Божията сила, за да може след това отново да слезе в природата в съюз с божествеността.

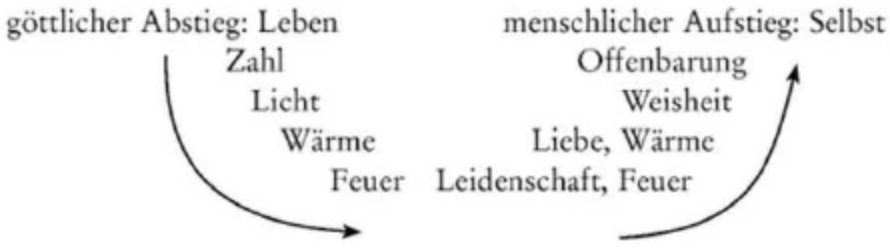

Слизането на Единния Живот в Откровението: числото – възход от израз към единство

Живот – топлина.
Число – светлина.

Израз на единство: огън.

Връзката на човешкото с божественото.

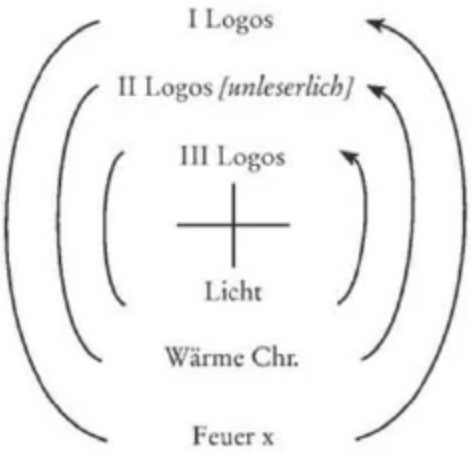

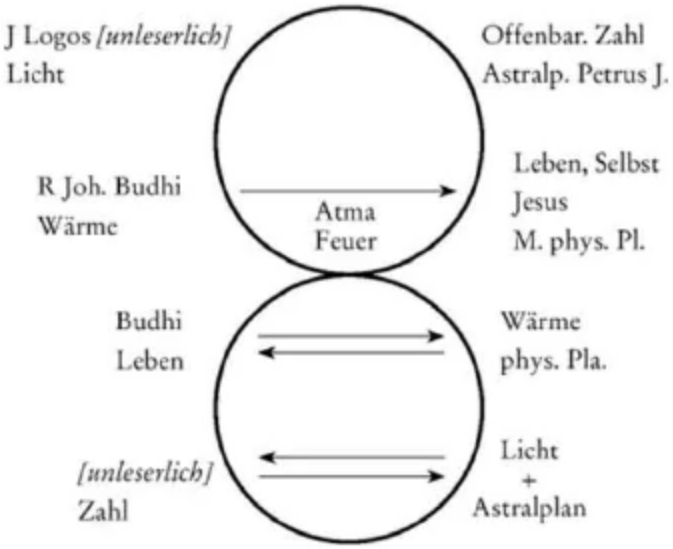

Възходът на човека и единението с божественото и ефектът на божественото в човека:

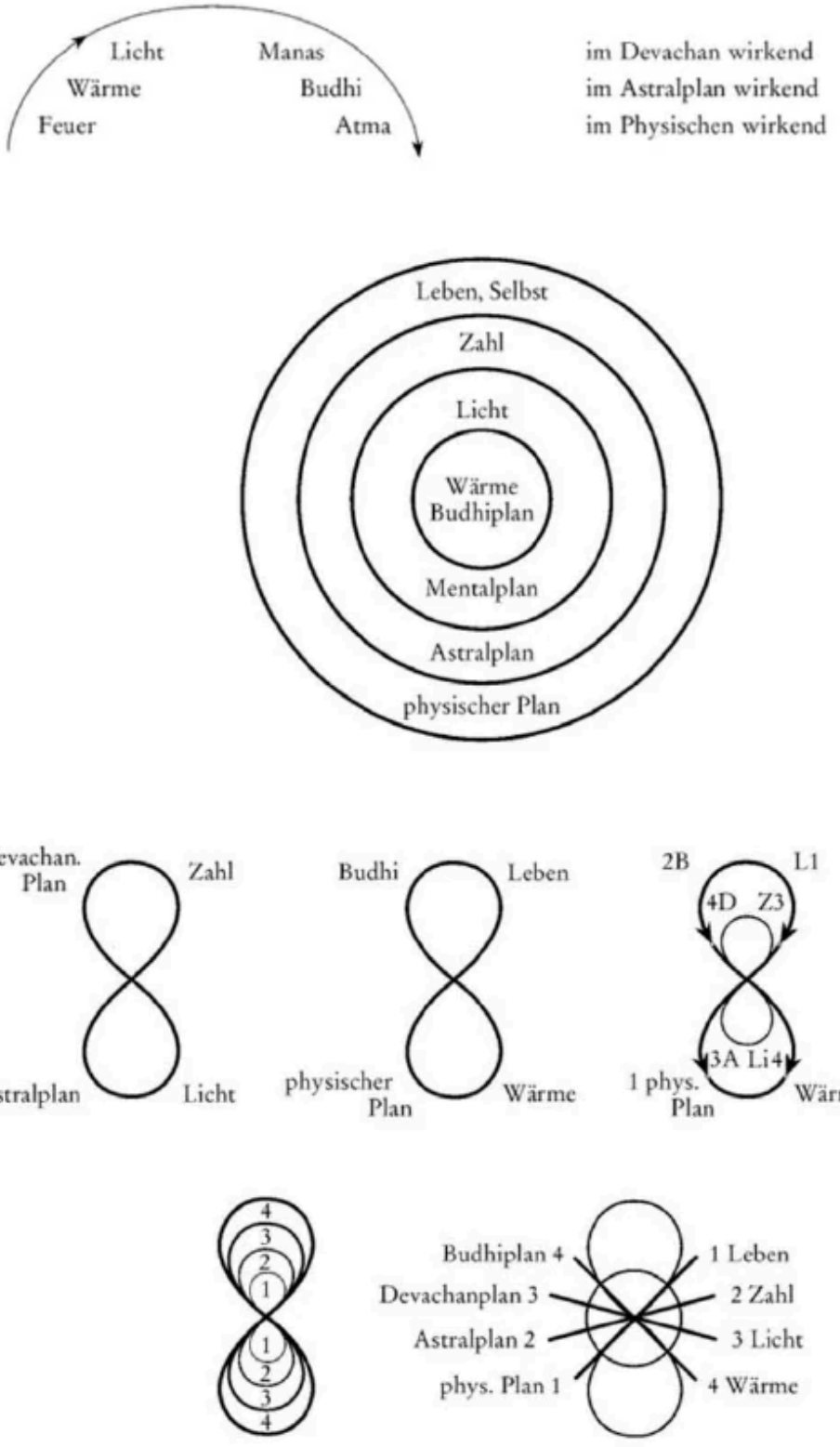

Докато животът живее като най-висшият полюс на Божеството на физическия план, топлината живее като най-нисшият израз на Божествената сила на плана Будхи. Числото или откровението живее на астралния план и по този начин допълва светлината, която

живее на плана Девахан. Чрез това свързване на живота в неговите изрази на сила и в световете, в които той действа, всичко около нас в космоса и в човека възниква. Трябва да разберем законите на живота, за да проникнем в тях. Но любовта е тази, която ни води до познанието на тези закони – защото любовта е силата, дадена на човека, за да му позволи да се издигне до божественост.

За да стане човечеството независимо, Отеческата сила на Божеството му е дала част от собствената му воля във вътрешния огън, страстта. За да може човекът да насочва и ръководи тази страст, така че тя да не се превърне в поглъщащ огън, той им е изпратил сина си Христос, който е донесъл любов в света, за да превърне страстта в живот. Но Той е изпратил Духа, Утешителя, за да ги води чрез любовта към знание, към светлина.

Едва тогава, след като човечеството бъде озарено от Духа, то може да разпознае живота на Сина, може да разбере откровението на Божеството. И едва след като се съедини с тази разкриваща любов, то може да отведе Сина към Отца, към единението с волята за живот, творческата сила. Така Божеството действа в него като Отец, Син и Дух; но чрез светлината на познанието то първо се съединява с Духа, след това чрез любовта със Сина и чрез волята с Отца.

Чрез Христос в света дойде силата на любовта, която трябваше да изпълни и пречисти егото на човека, което първо се разкри в страстта, за да може той да поеме силата на духа и да проникне до знанието. Но чрез това знание той ще се съедини напълно с любовта - и чрез любовта с божествената воля. Затова Христос трябваше да спусне духа си върху човечеството, както се случи на Петдесетница. Откакто се появи, Той винаги е пронизавал човечеството със Своя дух и този дух го учи да намери пътя към Него и към Отца. В средата на лемурийската раса страстта първо слезе в човека със собствената си топлина. В четвъртата подраса на петата коренна раса любовта слезе, за да пречисти страстта, и оттогава нататък тази любов изпрати духа си в човечеството.

Това спускане на духа трябва да продължи, докато хората, чрез знанието, не намерят пътя си обратно към любовта, както любовта ги е водила към знанието преди. Когато Христос се появи, това беше началото на прехода от любов към знание.

Нашето време е времето, когато знанието трябва отново да премине в любовта. Парцифал означава завършването на пътя чрез любовта към знанието. Лоенгрин означава началото на пътя чрез знанието към любовта. Ние живеем в завършването на пътя.

И както Христос Исус някога е донесъл любов и чрез любовта светлина, така сега светлината ни носи отново любов. Луцифер се появява в човечеството, за да го отведе обратно към Христос. И новият Христос ще се издигне, когато човечеството се е научило да ходи в светлината на знанието. Тогава Христос ще се издигне. Той е роден в четвъртата подраса и ще се издигне в шестата подраса.

Тогава любовта в човечеството ще бъде доведена до съвършенство и човечеството ще бъде издигнато до силата на Отца. Относно времето, в което живеем, Христос Иисус каза: „Ще ви изпратя Духа на истината; Той ще ви упъти към всяка истина и истината ще ви освободи. Той е Духът на Истината, Който сега действа сред хората и иска да ги води към духовна свобода, като освобождава духа от оковите на физическото. Той дава на човешкия дух силата да разпознае, зад физическия свят на видимостта, света, в който е своя произход, своя дом. И благодарение на това познание за духовния свят, в него се разпалва любов към духовния свят и той се съединява със силата, която действа в света като любов, с Христос. И отново тази любов му дава силата да се съедини със самия живот, от който е произлязла любовта, с божествената воля.“

Там човешкото същество намира съвършен съюз с божественото и съвършена свобода от всичко, което го е оковавало; завършването на неговата свобода е съвършен съюз с Божеството.

Този материал е предоставен от Архива на Рудолф Щайнер, rsarchive.org . Нашата организация с нестопанска цел, базирана в САЩ, „Онлайн библиотека Щайнер“, се управлява само от двама души, но обслужва глобална аудитория, която зависи от онлайн достъпа на този материал. Финансираме се единствено от лични спестявания, дарения, препродажба на книги и няколко малки гранта.

This year, the anthroposophical foundations that had supported us in the past inexplicably cut our funding by 55% to a mere USD $10,500. Contrary to common assumptions, we are neither affiliated with nor funded by the Anthroposophical Society or the Rudolf Steiner Archiv in Dornach. If you value our service and would like to see it continue, please consider making a financial contribution to our work.
DONATE TODAY